

bokselskap.no, 2013

Amalie Skram: *Fru Inés* (1891).

Teksten i bokselskap.no følger førsteutgaven fra 1891 og er basert på skannet og ocr-lest fil fra Nasjonalbiblioteket/NB Digital.

Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

Amalie Skram

Fru Inés

1891

□

[I.](#)

[II.](#)

[III.](#)

[IV.](#)

[V.](#)

[VI.](#)

[VII.](#)

[VIII.](#)

[IX.](#)

[X.](#)

[XI.](#)

[I.]

Frokosten i Hotel Sultan Achmet paa Bjergøen Prinkipo i Marmarahavet var forbi, og en hel Del af Badegjæsterne var tyet ud til de magelige Siddepladser paa Verandaen, der paa 3 Sider omgav den lysegraa Bygning med dens mange stærkt farvede Markiser foran Vinduerne. De fleste sad tilbagelænet med Cigaretten mellem Læberne, mens de døsig af Varmen saa ud over det solblinkende, flere

hundrede Fod lavere liggende Marmarahav, hvor Damperne gled forbi de lyse Sejlere, som var de trukne efter Traade, og hvor i det Fjerne Konstantinopels hvide Minaretter og skinnende Kupler løfted sig op over Byens violetgule Taage.

Midt paa Verandaen foran den brede, af tæt Buskads beskyggede Marmortrappe, der fra den høje Hotelterrasse førte ned til Badevejen, sad ved et aflangt Marmorbord en gnistrende sortøjet, koralsmykket Dame i hvid Formiddagsdragt af persisk Silke, omgitt af saa mange Herrer som kunde faa Plads ved Bordet, og borte i Hjørnet, hvor nogle gamle Myrtetræer luded sig ind over Rækværket, laa en lang, tynd Herre udstrakt i en Gyngestol med Lommetørklædet over Ansigtet og de magre, smale Hænder hvilende paa de spidse Knæ.

Ved Bordet foran Marmortrappen gik det livligt til. Damen førte Ordet; hvert Øjeblik tog hun Cigarretten ud af Munden og holdt den op mellem Pege- og Langfingeren, og hvert Øjeblik kappedes Herrerne om at gi hende Ild. Alle sammen sad de foroverbøjet med fremstrakte Ansigter, som kunde de ikke faa nok af at se og høre, mens de lo og klapped i Hænderne til hvad hun sa, og de tiltalte hende alle paa forskjelligt Sprog. Damen talte flydende Fransk, men slog ofte om i Italiensk, Spansk og Engelsk, ja endog i Græsk. Nu og da henvendte hun pludselig nogle svenske Ord til en meget ung Herre, med tæt krøllet Haar, brede Skuldre og en smal, blond Moustache. Han holdt sig mere tilbage end de andre, men hans Øjne hang ved hendes Ansigt med et sky betaget Blik. Engang imellem skotted han op til et aabent Vindu i anden Etage, hvorfra der stak ud to mørkhaarede Pighoder, som hviskende og med spændt Opmærksomhed fulgte hvad der foregik ved den livlige Dames Bord.

«Har De kanske allerede hørt den?» afbrød Damen sin paabegyndte Historie, idet hun vendte sig til den unge Svensker, der rødmed som en liden Pige.

«Nej, Fru Konsulinde.»

«Kald mig slet og ret Fru Inés, det synes jeg bedst om, og det bruger man jo ogsaa i Deres Land.»

«Aha, Fru Inés! Madame sa Fru Inés!» raabte henrykt en af Herrerne i tyrkisk Embedsmandsdragt. «Mai vite dale svenske.»

«Ja, men ikke sandt, Manden maa ha vært gal,» gjenoptog Fru Inés den afbrudte Traad. La' en af sine stakkels Koner fængsle, fordi han har grebet hende

i Utroskab med en Eunuk, og det ovenikjøbet med en halv voksen. Hvad kunde det da gjøre ham?»

«Brava! Brava!» – lød det leende omkring hende. En brunbrændt Spanier, klædt som en Tyrkelaps, der netop er kommen fra Paris, og med en Skaldepande, som Fezen ikke helt skjulte, banked overgivent paa Bordet med Fladen af Fingrene.

«Ikke det,» sa Inés og stødte til hans Haand med sit Skildpaddes-Cigaretfuteral. «Vi er ikke i Varieté Française, Señor.»

«Om Forladelse, skjønnne Señorita,» bad han i ydmyg Tone og førte med et Smil Haanden hilsende op til sin Fez.

«Og det arme Fæ af en Eunuk,» gik Inés videre. «Tænk at bli pisket i hele Tjenerskabets Paasyn for en Brøde, han ikke har Begreb om.»

«Ha, ha, ha!» de klapped i Hænderne.

«Det er slet ikke til at le af, mine Herrer,» ivred Inés. «Vilde det ikke være oprørende at straffe en Skjødehund, selv om det var en Hanhund, fordi den paa Befaling leger med sin Herskerinde?»

«Bare jeg var Skjødehund,» sukked en spinkel Herre paa Italiensk med Fugleansigt og slatne Moustacher, som hang ham helt ned paa Frakkeslagene. Hans broncegule Øjenstene gled spejdende frem og tilbage i de smale, dybtliggende Hvider, og da ingen lo, hengav han sig til sin forrige begejstrede Stirren paa Fru Inés.

«Gaa over til Budhaisterne, saa blir De til et Dyr, naar De er død,» sa Inés spottende. «En Abe tænker jeg,» la hun til paa Svensk med et lystigt Øjeglimt til Flemming.

«Gjerne bli Menneskeæder,» svarte Italieneren og klasket sig paa det indbuede Bryst. «Bare Señorita Inés vil gjøre mig Selskab.»

«Jeg er romersk katholsk og vel at mærke en oprigtig troende,» sa Inés pludselig alvorlig og med en Mine, som om hun i Tankerne gjorde Korsets Tegn. «Forresten synes jeg ikke om denne letfærdige Tone. Husk, vi har imellem os et purt ungt Menneske, som vi bør foregaa med et godt Eksempel.»

«To, Mrs. Ribbing,» bemærked en sværlemmet, velvoksen Fyr i engelsk Sportsdragt, med et stort, skjægløst Ansigt. Han sad ligeoverfor Flemming og havde adskillige Gange forgjæves søgt at gjøre sig gjældende ved at anbringe

nogle engelske Vitser.

«Aa, Dem er det ikke saa farligt med,» svarte Inés affejende. «De er vist nok saa fordærvet alt. Men Deres Ven – hvor gammel er Flemming, Mr. Konrad?»

«To og tyve, siger han, men han lyver sig naturligvis et halvt Snes Aar ældre end han er, he, unge Flemming?» Konrad sigted med en Papirkugle efter Flemmings Ansigt, men denne slog den tilside med en liden, tvungen Latter.

«Vil De tænke Dem, Mrs. Ribbing, han har aldrig været forelsket. Paa Ære! Først trode jeg, han vilde binde mig noget paa Ærmet – Se bare, hvor rød han blir.»

«Saa skal jeg love for, der er nok af dem, som har været forelsket i ham,» svarte Inés kort og tørt og rullede sig en ny Cigaret.

«For Guds Skyld, Mrs. Ribbing, skaan ham dog,» bad Englænderen ængstelig. «Han lider af Krampetilfælde, som kommer, naar han udsættes for Sindsbevægelse. I ethvert Fald er det bedst at be Opvarteren ha en Ispose i Beredskab til hans Hode. Der gaar snart Ild i det.»

Inés sa noget paa Græsk over Bordet til en liden fed Herre i fint, hvidt Tøj og med en Hodebedækning af lys Filt, der ligned Derwischernes urtepotteformede Huer.

«Ladies and Gentlemen, Æslerne er der!» meldte en Negeropvarter fra en af Hotellets aabne Glasdøre, og forsvandt lydløst som han var kommen.

«Æslerne er der!» lød det som et Feltraab langs hele Verandaen, og alle rejste sig undtagen de ved Inés' Bord og den tynde, lange Herre i Gyngestolen.

«Hører Dere mine Herrer? Æslerne er der!», Inés dunkede i Bordet med sin lille, faste Haand, mens hun saa fra den ene til den anden. «Afsted i en Fart, ellers tar de andre de bedste Æsler.»

«Aa, men bliv dog med Madame! Hvor kan De være saa grusom?»

«Naturligvis. Mrs. Ribbing bare spørger. Gad vidst, hvad vi ellers skulde faat den Tur istand for?»

Inés rystede paa Hodet.

«Oh, Señora, skjønneste af alle Kvinder, hvor kan De nænne det?» Spanjeren sprang op, bøjede det ene Knæ og rakte Hænderne bedende op imod Inés.

«Ja, lad os knæle!» raabte Italieneren og la sig ned ved Siden af Spanjeren.
«Saa smelter vor herlige Tyranindes Hjærte.»

«Hold op med de Narrestreger,» Inés slog ud med Haanden. «Señor Antonio tror stadig, at han er i Varieté Française.»

Oh, Señora, Señora, hvor De dog mishandler mig idag,» klynked Spanjeren og rejste sig. «Sig, at de tilgir mig.»

«Ja, men gaa saa, og faa de andre med Dem. – Hvad ligger De der for?» Hun saa haanlig paa den knælende Italiener. «De er bleven til en Pappøgøje, tror jeg, og De er dog ikke død endnu.»

«Madame, vil De fornærme mig,» sa Italieneren lavt paa pilsnart Fransk, idet han rejste sig og spærred op sine Fugleøjne, saa den store krogede Næse fik et stramt og truende Udtryk.

Inés lo med en dyb, overdaadig Latter. «Aa, hør her, mine Herrer, tør jeg regne paa Dere som Sekundanter? Señor André og jeg skal duellere!»

«Nej, hun er guddommelig!» udbrod André med et smørret Smil og tripped af hilsende med Haanden.

«Ladies and Gentlemen, de spør, hvor stort Selskabet er,» hørtes Opvarterens Negerengelsk fra Døren. «De siger, der er bestilt for mange Æsler, og de bærer sig som Derwischerne borte i Skutari.»

«Allright, vi skal være der paa Øjeblikket,» vinked Konrad. «Come along Gentlemen! Mrs. Ribbing rejser da ikke til Californien, mens vi er borte.»

«Ikke til Konstantinopel engang,» sa Inés.

«Ja, ja, naar der ingen anden Raad er.»

«Au revoir, Madame.»

«Good afternoon, Mrs. Ribbing.»

«Addio, Señorita.»

«Addio, Señora.»

«Adieu, Madame.»

«End De da?» Inés la Armene paa Bordet, da de andre var gaaet, bøjed sig fremover og saa paa Flemming, som var bleven siddende.

Han slog Øjnene ned og rørte sig urolig paa Stolen: «De blir altsaa ikke med, Fru Inés,» stammed han.

«Nej, jeg gider ikke. Den Tur har jeg gjort en Gang, og det er mere end nok. Man kommer tilbage i en Tilstand af Udaselse! og fuld af rødt, klæbrigt Støv, og i saadan en Varme! De maa forresten ikke tro, der er noget at se. Klostret er en ussel, liden Trærønne og Munkene nogle smudsige Bavianer. Ja, Udsigten naturligvis, De maa absolut derop! Alle Fremmede gjør den Tur.»

«Aa for den Sags Skyld,» mumled Flemming.

«Hvad behager? De tænker da vel ikke paa at svigte? Hvad vilde de to forelskede Fräuleins sige, De skulde jo være den enes Kavalier, og De kan være rolig for, hun slipper Dem ikke.» Flemming keg stjaalent op til Vinduet i anden Etage, Inés drejede Hodet og fulgte Retningen af hans Blik, hvorpaa hun hurtigt vendte sig om igjen til Flemming og bed i sin Lillefinger.

«Se saa, der har vi Skandalen. Hvorfor gjorde De ikke Tegn til mig? De vidste jo godt, at de hang med mere end Halvdelen af sig selv ud af Vinduet og lytted med rullende Øjne?»

«Kommer De saa, Hr. Flemming?» raabte i det samme en spydig tysk Damestemme derovenfra. «Eller vil De kanske hellere la være?»

«Naturligvis! Hvor kan De dog tænke, at han er istand til at rive sig løs, Bertha?» blev der svart sammesteds fra, og saa sang den, der sidst havde talt, med høj vrængende Stemme:

«Es giebt eine Insel,
wo die Sirenen wohnen,»

hvorpaa alt blev stille.

«Er de gaat?» hvisked Inés.

«Ja,» svarte Flemming efter forsigtig at ha sét op.

«Naa, det maa jeg sige!» Inés la sig tilbage paa Stolen og lo med den forrige dybe Latter. «Hør,» vedblev hun derpaa og hendes Ansigt skifted Udtryk, «egentlig var de svært uforskammet, de næsvise Tingester.»

«Bachfiske,» mumled Flemming og snoed sin smale Moustache.

«Men saa gaa dog, Menneske!» udbrød Inés med en Bevægelse, som om hun vilde skyve ham fra sig med begge Hænder.

«Hvor blir Du af, Arthur, for Satan! Din Dame venter paa Dig!» Det var Konrad, som raabte det inde fra Hotellet.

Flemming rørte sig fremdeles ikke.

«Ja ja, nu gaar jeg, saa kan De sidde her alene tilbage.» Inés stak sit Cigaretfuteral i Lommen.

Flemming rejste sig, tog Hatten af og bukked. Saa gik han langsomt hen over Verandaen.

Pludselig stødte Inés sin Stol tilbage og sprang efter ham. «Nar dem og bliv hjemme,» sa hun med et ivrigt, lattermildt Ansigt, og tog fat i hans Arm. «Bachfiskene vil ærgre Livet af sig. Vil De?»

«Ja,» sa han med et stille straalende Blik.

«Denne Vej,» hun løb tilbage over Verandaen fulgt af Flemming. «Aa, hvor det blir morsomt! De er altsaa forsvunden, simpelthen forsvunden, og jeg aner ikke, hvor De er.» De smutted om Hjørnet af Hotellet, og kom til et lidet Karnap baaret af hvide Søjler med Vægge af farvet Glas.

«Ind der og gjem Dem bag Planterne i Krogen,» hun stødte Døren op med sit Knæ og puffed ham gennem Aabningen. «Der kommer ingen, for det støder op til vor Dagligstue. Hys, vær stille!» Hun skyndte sig tilbage, stilled sig op ved Verandatrappen med Armene paa Rækværket og syntes hensunken i Betragtningen af Udsigten.

«Undskyld, Mrs. Ribbing, hvad er der blet af unge Flemming?»

Inés vendte sig om og saa Konrad staa og sprige med sine velformede Sportsben midt paa Verandaen. I det samme kom de to tyske Piger i stram kort Ridedragt og med smaa gule Skindpiske i Hænderne og stilled sig op ved Siden af ham.

«Flemming?» sa hun aandsfraværende. «Det véd jeg ikke; han var her for et Øjeblik siden.»

De unge Damer slog utaalmodig med Ridepiskene paa sine broderede Lærredsstøvler, og Konrad raabte højt og arrigt: «Arthur, Arthur! Kan Du komme engang!».

«Ikke saa højt,» sa Inés med rynkede Bryn. «De vækker min Mand,» hun saa hen paa Herren i Gyngestolen. «Rigtignok er han tunghørt, men der er dog Maade med alt.»

«En net Skandale,» brummed Konrad. «Jeg bér Dem om Undskyldning paa

min Vens Vegne, Frøken Mina. Slige Guttestreger!» Med et stivt Buk for Inés forlod han Verandaen, fulgt af Damerne, der indigneret knejste med Hoderne og tilkasted Inés rasende Sideblikke.

Inés holdt Haanden tæt for Munden for at dæmpe sin Latter, skjøndt der ikke længer var nogen, som kunde høre det. Saa rev hun en Gren af et Terebintetræ, som stod udenfor Rækværket og dasked den mod sin venstre Haandflade med et lystigt Smil om Læberne. Ude fra Gaardspladsen bag Hotellet naaede Lyden af Støj og Tummel og Snak og Latter hendes Øre. Æseldriverne raabte skingrende til Dyrene og bandte paa Græsk og Tyrkisk, og indimellem hørte hun Konrad brølende kalde paa Arthur.

Lidt efter lidt flygted Larmen susende bort og tabte sig tilsidst i en fjern Summen, blandet med Æslernes travende: trit trat.

Inés løb listende hen til Hjørnet af Verandaen, hvor Herren i Gyngestolen fremdeles sad ubevægelig. Der læned hun sig ud over Rækværket for at se Følget drage afsted.

Nej, hvor var her skjønt idag! Aldrig havde hun sét Farvevekslingerne saa sarte og fine. Eller var det kanske hende selv, som saa anderledes idag? Dette Mylder af Høje og Terrasser, hvor Villaerne med et gyldent Skin over de hvide Façader, keg frem fra sine bugnende Haver! I Fordybningerne hang langstrakte Skygger som matblaat Flor over den blomsterfyldte Bund; her og der luded Højene ud over Vandet og fra deres Rand faldt yppige Slyngplantninger ned over Skrænterne. Øens kratbevokste Bjergside tindred som i Regnbueglans under Solens Straaler mellem Himlens og Havets dobbelte Blaa, og lig et safranfarvet Baand slynged sig de zigzaglagte Grusveje kantet med Balsampopler og Pinier frem og tilbage, langt forbi Villaerne, blev borte mellem Dvergegenes og Neriernes blaaliggrønne Løv – hvis rene Duft hun syntes at mærke – helt op til Toppen, hvor det græske lille Kloster var indhyllet i en let, hvid Taage. Der blev de bortdragende synlig højt over Hotellet ved Hjørnet af den store Terrasse, som i nogle Minutter havde skjult dem for hendes Blik. To og to red de, hvert Par fulgt af de utrættelige, luftig klædte Æsel drivere. Nogle unge Grækerinder i brogede Nationaldragter stod ved Vejkanten og nikked til dem; længere og længere blev Rækken, indtil de forreste begyndte at forsvinde bag en kegleformet, cypresklædt Høj.

«Ja her er dejligt», hviskede Inés med et drømmende Smil og strakte Armene ud, som vilde hun trykke den tomme Luft til sit Hjærte. «Og selv er Du dejlig, og Menneskene er dejlige, dejlig latterlige – hun gik hastig nogle Skridt, men stansed brat, vendte om og nærmed sig den sovende Herre i Gyngestolen. Lyttende bøjed hun sig over ham, og nu var det forrige Smil borte. Straks efter retted hun sig med et kort Suk og fjerned sig forsigtig. Hun gik ind i Spisesalonen og kom gennem et tilstødende Værelse ud i Karnappet, hvor Flemming stod lænet op mod en Søjle med korslagte Arme.

«Saa, nu er de væk, og vi er i Sikkerhed,» sa hun muntert. «Kom, saa gaar vi ned i Grotten.» Hun satte en hvid, fladbundet Hat paa Toppen af sin ibenholdtsorte Frisure, greb paa et Mosaikbord Parasol og Hansker og traadte, fulgt af Flemming, ud paa Verandaen.

«Bagvejen,» nikked hun vinkende og gik hen til den lille Laage i Bunden af Verandaens Sidelænge. Gjennem denne kom de ud paa den uryddige Gaardsplads, hvor et Vildnis af Balsampopler blanded sin stramme Duft med Lugten af Køkkenaffaldet, som laa i Dynger, og af Hundes og Fjerkræs uensede Urenlighed.

Flemming var taus og forlegen, og Inés tænkte: Gud ved, hvad vi egentlig skal more os med.

«De angrrer da ikke paa, at De blev hjemme?» spurgte hun paa engelsk, mens hun gik videre, og saa et Øjeblik over Skulderen paa ham.

«Tror da Fruen, at jeg er en meget Idiot?» svarte Flemming paa saa forkjert engelsk, at Inés gav sig til at le.

«Tal blot svensk,» sa hun. «Jeg forstaar hvert Ord De siger, skjøndt jeg ikke kan udtrykke mig flydende paa det Sprog.»

«Saadan gaar det ogsaa mig med Engelsk,» bemærked Flemming.

«Naar De bare kan Fransk – det er Hovedsproget i Konstantinopel, mellem os civiliserede da.»

De var kommet ud af Gaardspladsen og var begyndt at stige ned ad en snæver, stejlt skraanende Sti mellem Hotelterrassen og en brat Højderyg, hvor uregelmæssige Stene danned et Slags Trappetrin. Inés gik foran. Hun brugte Parasollen til Støtte og maatte af og til svinge med Armene for ikke at tabe Ligevægten.

«Gaa De foran, Flemming,» sa Inés og blev staaende sidelænds tæt op mod Jordvæggen. Flemming strakte Overkroppen fremover, planted sin Stok fast mellem Stenene, og var i et behændigt Spring forbi hende.

«Saa ja. Nu tar De min ene Haand, saa støtter jeg mig paa Parasollen med den anden.»

«Nu gaar jeg ligesaa sikkert som oppe paa Verandaen,» sa Inés fornøjet og tripped hurtig fra Sten til Sten, ført af Flemming. Men pludselig gled hun og vilde være falden, hvis Flemming ikke havde grebet hende om Livet.

«Ja, her er farligt,» sa hun og stod et Øjeblik stille, lænet op mod Flemming, snappende efter Vejret. Saa gjorde hun sig løs, tog igjen hans Haand, og kort efter var de nede ved Vandet, hvor Grotten laa et Par Alen fra Strandbredden.

«Er her nu ikke vidunderligt,» udbrød Inés, da de var traadt ind i Grotten med de glatte Vægge af flammert Marmor, og havde tat Plads paa Stenbænken i dens Bund. «Her sidder vi, lukket inde i Fjældet og har intet med Omverdenen at skaffe. Tænk om der var en Dør af en kjæmpestor Marmorblok, som vi kunde trække til, og ingen kunde aabne den udenfra. Lukket inde i et Bjerg i tusen Aar! Tænk om Eventyr var sande.»

Flemming sad og saa paa hende fra Siden af. Han trak Vejret med en sagte indvendig Zitren og sa ingenting.

«Jeg tror, De blir bange ved Tanken,» Inés vendte sig mod ham.

«Deres Kinder er ganske grønne, men det er vist mine ogsaa. Det er Lyset herinde i Grotten. Forresten kan De være ganske rolig, vi blir saa vist ikke lukket inde i noget Fjæld. Det skulde da være, hvis der kom et Jordskælv. Hvad vilde De saa gjøre?»

«Lægge mig plat ned foran Deres Fødder og ikke røre mig af Pletten.»

Hun blev overrasket ved den inderlige Klang i hans Stemme, og der jog en hastig Følelse af Velbehag igjennem hende. «Aa, det fik De nok ikke Tid til,» sa hun og rysted Hodet. «Vi blev hvirvlet i Vejret og knust før vi vidste Ord af det.»

«Saa meget desto bedre,» mumled han.

«Hys! er der ikke nogen, som bader? Jeg trode, de alle var tat med,» hun rejste sig og gik udenfor.

Flemming fulgte.

Et Par hundrede Alen tilvenstre for Grotten laa de spraglede Badetelte lige nede i Bølgeskvulpet, og et Stykke ude svømmed nogle Skikkelser omkring. Vandet var saa klart og stille, at deres Legemers Former under det tynde Badetøj tydelig kunde sés.

«Det er Fru Ruder med sine Børn,» sa Inés. «Kan De se, at hun ligner en Krokodille i Vandet? Hun er naturligvis altfor dydsiret til at ville sidde paa en Æselryg. Og hendes Mand er glad til, han slipper, tænker jeg. Synes De ikke, hun er frygtelig styg»

«Jeg har slet ikke lagt Mærke til, hvordan hun ser ud,» svarte Flemming.

«Ja, men det er hun. Og ondskabsfuld, forfærdelig ondskabsfuld! Det er alle disse græsk katholske Fruentimmer. Mig hader og bagtaler hun. Det er bare fordi jeg ser godt ud. Tror De kanske ikke, at hun bagtaler mig?» føjed hun til, da Flemming intet sa.

«Jo. Men hvad gjør det?»

«Hvad det gjør? Hvad det gjør?» spurgte Inés irriteret. «Hvis De hører noget ondt om mig, noget rigtig stygt og ondt, saa er det hende, som har sagt det. De maa ikke tro det.»

«Det kunde aldrig falde mig ind.»

«Kom bare, før hun svømmer tilbage. Ellers laver hun en nydelig Historie,» Inés skyndte sig for at gaa ind i Grotten, men betænkte sig og vendte om.

«Aldeles ikke,» sa hun med et halstarrigt Nakkekast. «Jeg skal netop vise, at jeg ikke tar Spor af Hensyn til hende. Giv mig Deres Arm, saa spaserer vi sammen lige for hendes brune Gribbenæse.»

De gik først i Retning af Badeteltene, saa tilbage langs Strandbredden, helt hen til Øens Landgangsbrygge, der sprang ret frem i Vandet.

«Men saa se Dem dog om,» sa Inés og stod stille med sin Arm i hans. «Her gaar De ganske rolig og er ikke det mindste henrykt.»

«Jeg er henrykt,» sa Flemming lavt.

«Hvad er dog dette for et Hekseri,» tænkte Inés. «Det er som saa jeg alt idag for første Gang. Saadan var det ogsaa før oppe paa Verandaen.»

«Se paa Vandet,» vedblev hun højt. «Det glitrer som Guld paa Azur, og under er det klart og gjennemsigtigt som selve Luften. Holmene der, se, hvor de spejler

sine Klipper og Træer; det er livagtig som de var skaaret over paa Midten og hang fast ved hverandres Flader og den ene Halvdel raged op og den anden ned. Og det grønne er endda grønnere nede i Vandet.»

«Ja,» sa Flemming. «Vakkert er her.»

«Selv de lurvede Hytter der har faat noget Idyllisk ved sig, det maa være Belysningen.» Inés pegte opover, hvor et Par hundrede Alen fra Strandbredden, lige under Øens nederste Terrasser, Æseldrivernes og Fiskehandlernes og Frugtsælgernes mangefarvede Smaahuse klynged sig sammen. «En kunde faa Lyst til at bo der hele sit Liv. Ikke sandt?»

«Ja, det kom an paa,» sa Flemming.

«Hvad kom det an paa?»

«Hvem man var sammen med.»

«Ja naturligvis.»

«Fortæl mig om Deres Krampetilfælde,» begyndte saa Inés, da de gik tilbage den samme Vej, de var kommen.

«Krampetilfælde?» Flemming spillede Øjnene op. «Aa, hans dumme Sludder! Sligt siger han for at være morsom.»

«Virkelig?» sa Inés fornøjet. «Nej, De ser heller ikke saadan ud. Der er altsaa ingenting i det?»

«Ikke det bitterste.»

«Hvorfor er han saa beskyttende og overlegen mod Dem?»

Flemming blev rød lige op under Haaret. «Det er bare for at gjøre sig til for Dem,» sa han flou.

«De kan gjerne sige ham fra mig, at det slet ikke morer mig.»

«Han er ganske anderledes, naar vi er alene,» sa Flemming med en let Skjælven i Stemmen. «Nu er han ogsaa blet værre, fordi Fruen kalder ham for Konrad.»

«Men heder han da ikke det?»

«Jo. Men hans Efternavn er Averding.»

«Hvor kan jeg vide det? De siger jo Konrad til ham, og han Flemming til Dem, unge Flemming, og det er jo dog *Deres* Efternavn.»

«Det er ogsaa bare i Fruens Nærværelse. Han vil gjælde for ældre end jeg,

skjøndt han i Virkeligheden er nogle Maaneder yngre.»

De gik en Stund videre i Taushed. Saa spurgte Inés: «Kan De godt like ham?»

«Ja. Det vil sige, jeg har jo ikke kjendt ham længe, bare paa Rejsen. De véd, jeg kom over London, og der traf jeg ham paa Skibet.»

Saa sa Inés: «Jeg er glad, det er Dem og ikke ham, som skal paa vort Kontor. Kom, lad os ind igjen i Grotten. Nu har vi gjort nok for Fru Ruder.»

«Interesserer De Dem for Bankierforretninger?» spurgte Inés, da de atter havde tat Plads i Grotten.

«Nej.»

«Hvorfor søgte De saa Pladsen?»

«Det var min Far eller rettere min Onkel, som jo havde kjendt Hr. von Ribbing i tidligere Dage. Mig spurgte ingen tilraads, og jeg var ligeglad.»

«Men var De da ikke noget før, jeg mener, bestilte De ingenting?»

«Nej. Jeg studerte Jus, men det gjorde jeg altsaa ikke.»

«Men nu, er De nu glad for, De er kommen?»

«Jeg véd jo ikke, hvordan jeg faar det, eller hvad det er, de vil sætte mig til.»

Inés følte sig skuffet over Svaret. «Ja, nu er jo snart Deres Ferietid tilende,» sa hun ligegyldig.

«Ja om 3 Dage,» det lød sørgmodigt.

«Er det sandt, hvad Averting sa, at De aldrig har vært forelsket?» spurgte hun med en pludselig Overgang i Stemmen. «En skulde tro, De gik og bar paa en ulykkelig Kjærlighed.»

«Ja, det er sandt. Jeg har aldrig vært forelsket.»

«Hvorfor er De da saa – ja, saa lidt ung, mener jeg?»

«Det er vel fordi jeg er kjed af Livet.»

«Hvad skal nu det Snak til?»

«Det er ikke noget Snak. Jeg har altid vært kjed af Livet,» sa Flemming stilfærdigt. «Og det trode jeg, de andre ogsaa var, om de end lod, som de ikke var det.»

«Der var forresten en Tid, da jeg tænkte det samme,» sa Inés grundende og som henvendt til sig selv, og lidt efter tilføjede hun: «Hvorledes er De dog

kommen til slige Resultater? Der er da saa mange lykkelige Mennesker i Verden.

»

«Kanske. Saa har jeg bare ikke truffet dem.»

«Det var mærkeligt!» Inés Tone blev livligere.

«End Børn og ganske unge da? Børnene er da lykkelige?»

«Det tror jeg ikke paa. Baade jeg og mine jevnaldrende havde det frygtelig trist hver paa sin Vis. I det hele tat – dette om at Barndommen er den lykkeligste Alder, er bare noget de voksne søger at bilde sig selv og Børnene ind.»

«Havde De det da særlig ondt som Barn?» spurgte Inés mere og mere interesseret.

«Nej tværtimod. Mine Forældre var velhavende, og der blev tat alt muligt Hensyn til os Børn.»

«Og alligevel – det forstaar jeg ikke. Leved Deres Forældre ikke lykkeligt sammen?»

«Det saa det ikke ud til. Min Far var kjed af sin Praksis og misfornøjet med Forholdene paa alle Kanter og forbitret, fordi han ikke var bleven Direktør paa det kongelige Hospital, og min Mor – Stakkel – hun havde det heller ikke godt,» Flemming sukked.

«Hvad var der i Vejen med hende da?» spurgte Inés hurtig.

«Hun græmmed sig vel over, at Far var saa pirrelig og altid la sig ud med Folk.»

«Havde De Søskende?»

«Ja, to Søstre, som havde Blegfeber og altid var saa irritable, naar jeg talte til dem, at jeg fandt ud, de maatte være højst ulykkelige, de ogsaa, liksom jeg selv.»

«Det maa ha vært en trist Familje,» bemærked Inés eftertænksomt.

«Jeg havde ogsaa to Brødre,» fortsatte Flemming. «Den ene vilde være Kunstner og blev sindssyg, da han mærked, han ikke dued til det, og den anden, som studerer Medicin, paastaar, at han har forfejlet sit Liv ved ikke at bli Militær. Og saadan har det vært med hele min Slægt og ikke min Slægt alene, men med alle dem, jeg har kjendt noget nøjere til.»

«Ja, lidt kan der altid være i Vejen,» sa Inés i en overvejende Tone, og samtidig tænkte hun: Han har jo slaaende Ret. At Du dog ikke selv altid har sagt

og ment netop det samme.

«Ja, men dette lidt er der i Vejen med alle,» sa Flemming bestemt. «Netop dette lidt, som hindrer Folk fra at være lykkelige. Jeg har tænkt saa meget over det. Jeg kan næsten sige, det er det eneste jeg rigtig har tænkt over.»

«Men nu De selv,» begyndte Inés efter et Øjeblik's Betænkning – «sund og frisk, ung og vakker, med gode Forbindelser og Fremtiden aaben foran Dem?»

«Ja, hvad kan det hjælpe,» Flemming trak paa Skuldrene.

«Morer det Dem da ikke at rejse? Var De ikke betat, da De kom til Konstantinopel?»

«Jo. Men naar jeg har set lidt paa det, morer det mig ikke længer.»

«Er der da ingenting, De rigtig kan glæde Dem over?»

«Jo. Naar jeg er fuld, er jeg altid glad.»

«Fy da!»

«Om Forladelse, Frue! Jeg glemte, hvem jeg talte med, nej jeg glemte det ikke, men det er liksom jeg kunde sige alt til Dem. Højest uberettiget, det véd jeg nok.»

«Nej vist ikke. Sig det bare. Er det saa morsomt at være fuld?»

«Ja, for da ser alting anderledes ud, og jeg føler mig som et lykkeligt Menneske.»

«Jeg véd virkelig ikke, hvad jeg skal svare Dem. Om De nu gik hen og blev fordrukken? Sligt tar ikke saa lang Tid, maa De tro.»

«Nej, det véd jeg nok. To af mine Kammerater blev det paa kort Tid. Den ene skjød sig, og den anden skrev falske Veksler.»

«De taler om de frygteligste Ting paa en Maade, saa En skulde tro, De ikke var rigtig vel forvaret.»

«Men det er jeg.»

«De kunde da finde en anden Maade at gaa i Hundene paa, naar det endelig skal saa være,» tilføjede Inés ærgerlig.

«Andre Maader ligger ikke for mig,» svarte Flemming i en undskyldende Tone.

«Jaja,» sa Inés. «Det er godt, De blir her, saa jeg kan ha et Øje med Dem. De faar ikke Lov til at ødelægge Dem. Jeg vilde ta mig det meget nær.»

Hendes Stemme lød saa varm og alvorlig, at der gik som et Stød gjennem Flemming. Næsten forskrækket saa han paa hende og deres Blikke mødtes.

«Det er sandt», hvisked hun og rakte ham sin Haand, idet hun bøjede Hodet lidt til Siden.

Sky og forvirret tog Flemming imod Haanden. Hans Fingre laa døde mod hendes og der var en underlig fortrukket Mine paa hans Ansigt.

«De behøver ikke at se saa ynkelig ud,» lo Inés og trak hurtig Haanden til sig. «Jeg skal ikke plage Dem mere end passeligt.»

«– Havde De en gammel Tante derhjemme i Stockholm, som De plejede at betro Dem til?» spurgte saa Inés pludselig med optrukne Øjenbryn.

«Hvor kan De vide det?» udbrød Flemming forundret.

«Aa, jeg bare tænkte det,» sa hun ligegyldig og rejste sig. «Men nu kan jeg se paa Solen, at Klokken er mange. Det er paa Tide at gaa hjem,» hun var alt ude af Grotten.

Flemming havde pludselig følt det, som om en kold Haand havde rørt ved hans Hjærte. Forbløffet sad han et Øjeblik og grunded over, hvad der var foregaaet. Saa sprang han op og var straks efter ved Siden af Inés, der alene var begyndt paa Opstigningen.

«Tak, jeg behøver ikke Deres Hjælp,» sa hun kort. «Opoover gaar det lettere. Bliv De bare saa længe det morer Dem,» hendes Tone var afvisende, næsten befalende.

Flemming blev staaende, tog Hatten af og bukked. Uvilkaarlig drejede Inés Hodet og nikked. Som i et Glimt saa hun hans bedrøvede Ansigt med det underlig spørgende Blik. Og mens hun gik videre opover, tænkte hun et Øjeblik paa at løbe tilbage og tale trøstende til ham, saadan som man opmuntrer et Barn.

II.

Da Inés gjennem Karnappet traadte ind i sin Dagligstue, spaserte hendes Mand paa Gulvet. Han vendte Ryggen til med Hænderne stukket ind under Frakken, saa det saa ud som Skjøderne skjulte over en sid Pukkel. Der var noget stivt og gammelmandsrankt over hans lange, tyndbente Skikkelse med de smale,

skraa Skuldre og det flade, spidse Baghode, hvor hørgult Haar stritted ud som Svinebørster. Hans Paaklædning var moderne og soigneret.

Inés gik over Gulvet, let og elastisk som altid. Da hun næsten var kommen op paa Siden af sin Mand, vendte han Hodet og blev staaende.

«Naa, saa der er hun! Tør jeg spørge, hvor min naadige har havt den Naade at opholde sig?» hans Stemme var høj og skrattende.

«I Grotten,» svarte hun og vilde videre, men stansed, da hendes Mand stødte Hælen mod Gulvet med et iltert: «Hva' sa?»

«I Grotten!» raabte hun og holdt Hænderne op som en Tragt foran Munden.

«Hysh for tusan!» Han saa paa hende med et opbragt Blik i de lyse, rødkantede Øjne. «Du véd, at jeg hører godt nok, naar Du bare ser paa mig, mens Du taler.»

Hun vented et Øjeblik, saa greb hun Dørklinken og vilde aabne.

«Nej stop lidt, min naadige! Hvor skal Du hen?»

«Klæ mig om til Middagen.»

«Naturligvis! Din Pynt og dine Toiletter forsømmer Du ikke. Forstaar sig – en Dame med saa mange Kurmagere,» hans Tone var truende og klynkende samtidig. «Jeg ser Dig ikke saa lang som Dagen er – Ingen skulde tro, det var *mig*, Du var gift med.»

«Kalder Du *det* gift,» mumled Inés, mens et haanligt Smil krused hendes Mundviger.

«Hva' sa!» Von Ribbing la to Fingre bag sin store Øreflip og bøjede den fremover, saa Rynkerne om Øjenkrogene og langs den smale, magre Næse traadte tydeligere frem.

«Jeg sa ingenting. Du har vist Susen for Ørene.»

Han greb sig til Hodet med et Smæld af Hænderne. «Satan,» hvisled han og fik to røde Pletter paa sine gule Kinder.

Inés vendte Hodet bort for at skjule sit Smil.

«Javist har jeg Susen for Ørene, ja!» Han lod Hænderne falde og rysted sit lille visne Hode. Men hvem er Skyld i det? Du gjør det paa Trods, paa Trods, siger jeg!»

«Hvad gjør jeg paa Trods?» spurgte Inés uskyldigt.

«Som om Du ikke véd, at jeg altid faar Smerter og Susen for Ørene af at sove forlænge i Luften.»

«Men det har jeg da ikke bedt Dig om.»

«Hva' sa?» Han strakte arrigt Halsen frem og greb atter i sin Øreflip.

«Du er jo altid saa rasende, naar Du blir vækket, før Du faar udsovet!» raabte hun med Vægterstemme henimod ham.

«Vil Du la være!» Han traadte hende hastigt et Skridt nærmere og trued med sin spidse, krogede Pegefinger. «Imorgen rejser vi.»

«Ja naturligvis. Det er jo Mandag,» sa hun venligt. «Jeg blir her Ugen ud.»

«Vi, hører Du! Vi rejser imorgen.»

«Nej, kjære, det kunde ikke falde mig ind. Jeg mangler 6 Bade; dem maa jeg ha. Saa kommer Du kanske og henter mig paa Søndag.»

«Jo, jeg takker,» han drejed sig hastig paa Hælen og tripped hvæsende nedover Gulvet. Saa kom han tilbage, stilled sig op foran Inés og sa: «Hør nu, vær nu rimelig. Vi har jo vort dejlige, luftige Landsted. Der kan jeg komme ud til Dig om Aftenen. Det er ikke som her, hvor Klokken blir 12 om Formiddagen, før En kan være tilbage i Byen.»

Inés kneb sine sorte, straalende Øjne sammen og saa paa ham med et afventende Blik.

«Du véd, jeg vilde være den kjærligste, den mest hengivne Ægtemand,» vedblev han med et famlende Øjekast, «hvis Du bare vilde gi mig Lov. Aa Inés, ryst dog af Dig alle disse uværdige Tilbedere. Flyt ud til Therapia og vis Verden, at Du har en Mand, som tilbeder Dig.»

«Blir han da aldrig træt af at spille denne Komedie for sig selv og mig,» tænkte Inés, mens hun betragted ham aandsfraværende. «Hvordan er han da egentlig sammensat, det Menneske der.»

«Naar Saisonen begynder i Therapia, flytter jeg derud,» sa hun kort og bestemt. «Før ikke.»

«Kan Du da ikke bli i Konstantinopel saalænge,» bad han pibende. «Jeg synes, Du maatte ha faat nok af at være her paa et Hotel, hvor Kreti og Pleti løber ud og ind. Du kompromiterer mig.»

«Det maa han vel snart være vant til nu,» mumled Inés ligegyldig.

«Hva' sa?»

«Du kan jo bli her og passe paa mig,» sa hun højt og saa udfordrende paa ham.

«Jo, jeg takker!» Atter drejed han sig paa Hælen og tripped bortover Gulvet med den forrige hvæsende Lyd.

«Og la Forretningen skjømte sig selv?» spurgte han stakaandet, da han kom tilbage. «Jo, det skulde gaa herligt!»

«Ja, Stakker, han er jo nødt til det,» tænkte Inés. «Hvis han tilstod for sig selv og andre, at han, foruden sine Penge, var Nummer Nix og Nul ogsaa der, saa –»

«Du vilde kanske, jeg skulde overlade det til Ruder?» vedblev han ophidset. «Jo, jeg takker! Var det ikke af Medlidenhed, saa havde jeg for længe siden skilt mig ved den Kompagnon. Alting maa gaa gennem mine Hænder. Alt siger jeg!»

«Ja, det faar Ruder nok at føle,» sa hun sagte, og højt tilføjed hun: «Saa kunde Du jo gi Ruder Ferie en Tid og la ham bli herude hos Konen og Børnene. Det vilde han vist sætte Pris paa.»

«Saa meget, Du fik en Galan til» – han sa det med et stikkende Blik.

«Han slider jo hele Aaret rundt,» vedblev Inés uforstyrret.

«Slider! Var det slider, Du sa,» kom det skrigende. «Du hører jo, det er mig, som gjør Arbejdet.»

«Ja, saa maa Du nødvendigvis rejse. Det er klart.»

«Og Du ogsaa,» sa han vredt. «Folk snakker om os, de tror jeg er Hanrej. Jeg kan mærke det; jeg ser det i deres Miner, naar de hilser paa mig.»

Inés' Ansigt var koldt og ubevægelig, da hun svarte:

«I saa Fald gjør det hverken fra eller til, om jeg blir eller rejser. Her er jo saa mange Fruer, hvis Mænd bare kommer om Lørdagen. Fru Ruder f. Eks.»

«Hun, som har Børn, ja! Men en som Du! Ikke engang et Barn har Du,» han slængte Ordene haanlig fra sig.

«Vilde Du virkelig ønske jeg havde et?» hun saa paa ham med vidaabne, spottende Øjne.

«Det véd Du jo godt, kjære,» sa han i en sødladen Tone. «Hvor ofte har jeg ikke foreslaat Dig, at vi skulde ta mit uægte Barn i Huset til os?»

«Dit!» Inés lo med en kort, tør Latter.

«Ja netop mit, ja,» han dirred af Forbitrelse.

«Ja Naturen er lunefuld,» svarte Inés med en munter Hoderysten. «Barnet er sort som en Tyrk, og Forældrene hvide som Kretinere.»

Han stammede nogle uforstaaelige Ord; saa løftede han Foden og stammede i Gulvet saa de lette Straamøbler rystede.

«Ja nu maa Du virkelig undskylde mig,» sa Inés. «Ellers kommer jeg for sent til Middagen.» Og med et Kniks for sin Mand forsvandt hun gennem Døren.

«Fan'en i Helvede være gift med en slig en!» Von Ribbing spyttede paa Gulvet og gav sig saa til at vandre op og ned igjen.

III.

Om Aftenen sad Flemming og Averding sammen paa Verandaen! Det var lunt og stille, og Fuldmaanen, der langsomt var steget op over Konstantinopels fjerne Høje, kastede et hvidt, vatret Skin skraas henover Marmarahavet. Nogle af Hotelgjæsterne, deriblandt Inés, havde ladet sig ro ud paa Vandet, nogle fortsatte det efter Theen begyndte Lawn Tennies Parti oppe paa Terrassen bag Hotellet og nogle var gaaet til Ro, trætte efter Rideturen til Klostret.

Fru Ruder kom ud paa Verandaen med Hat paa Hodet og en fodsids Mantille svøbt om sin lange, stokkede Skikkelse. Hun spurgte, om Herrerne havde set hendes Mand.

«Han fulgtes vist med Fru von Ribbing til Vandet, Frue,» svarte Averding.

«Det kan jeg ikke tro,» sa hun næsten opfarende. «Han havde lovet at vente paa mig til en Aftentur.» Hun gik hen til Marmortrappen og kaldte flere Gange højt paa sin Mand.

«Hvis De vil spasere, Frue, saa er min Ven Flemming her sikkert til Tjeneste. Han har netop sagt, at han trængte til at røre sine Ben.»

Flemming puffed ærgerlig Averding i Siden.

«Det vilde være Synd for Deres Ven at gaa med mig,» sa Fru Ruder med sit altid trætte og sutrende Tonefald, idet hun kom nærmere. Hvad skulde dog det unge Menneske finde paa at konversere mig med. Hvis jeg endda havde bildt mig ind, at jeg kunde tale Svensk,» hun kremted haanlig – «som Fru von Ribbing,

men jeg skaber mig ikke til med saadant noget, endskjøndt jeg er gift med en Svensker, jeg ogsaa.»

«Vil De ikke ta Plads, Frue,» Averding trak i en Stol.

Fru Ruder satte sig midt i Maanelyset, med de korslagte Arme stramt indtullet i Mantillens Folder. De spidst optrukne Øjenbryn og den lange skarpe Næse gav hendes mørkladne Ansigt et bekymret Udtryk.

«Aa ja, naar man er Mor til fire Børn, maa man renoncere paa Fornøjelser,» sa hun klynkende.

«Har Fru von Ribbing ingen Børn?» spurgte Averding.

«Madonna bevare os! Hvad skulde en som hun med Børn?»

«Hvor gammel kan hun være vel!»

«Ligesaa gammel som jeg!» kom det hoverende.

«De skal ikke la Dem narre af, at hun tér sig og klær sig som en tyveaars.»

«Nej, Skjønheder kan man vanskelig se Alderen paa,» bemærked Averding.

«Aa ja – Skjønhed,» – Fru Ruder trak paa det.

«Herrerne synes det,» sa Averding.

«Naturligvis,» Fru Ruder lo haanlig – «Men tror De, der findes én af dem alle, som vilde gifte sig med hende?»

«Hvorfor ikke. Hun *har* jo forresten en Mand.»

«Ja, von Ribbing, Stakker,» Fru Ruder rysted medlidende Hodet.

«Folk taler saa underlig om ham,» sa Averding.

Fru Ruder trak paa Skuldrene: «Hans Kone gjør ham latterlig.»

«Er det sandt, at han holder et Harem i Gallata?»

Atter trak Fru Ruder paa Skuldrene, og denne Gang sa hun ingenting.

«Jeg har hørt endnu værre Ting om ham,» vedblev Averding. «Ting som jeg ikke kan nævne.»

«Mod os har han vært udmærket,» bemærked Fru Ruder. «Min Mand er hans Kompagnon, og vi skylder ham overmaade meget. Bare han ikke var gift med den spanske Levantinertøs.»

«Hun er dog en dannet og kundskabsrig Dame.»

«Hun har hverken Kundskaber eller Dannelse eller ordentlige Sæder,» ivred

Fru Ruder. «Men det forstaar sig, hun er ogsaa romersk katholsk,» føjed hun til i en Tone fuld af Ringeagt. «Jeg hader den Religion med sit usædelige Præsteskab. Nej, den græske Kirke! den har dog havt bedre Forstand, den har da git Præsterne Lov til at gifte sig.»

«De skal ikke la Dem narre af, at hun taler nogle Sprog,» tog Fru Ruder hastig Ordet igjen, da Averding vilde sige noget. «Det er vi nødt til her. Min ældste Datter kan alt udtrykke sig paa syv, skjøndt hun kun er 10 Aar gammel.»

«Fører von Ribbings stort Hus i Konstantinopel,» spurgte saa Averding.

«Ja. Men ingen af os græske Damer gaar til hendes Baller og Soireer om Vinteren. Hun fik os ikke til det, om hun saa trygled os paa sine Knæ.»

Der blev en Pause. Fru Ruder sad og knejste med Nakken og der laa et skadefro Smil om hendes tynde Mund, der var bén som en Streg.

«Sover Du, Arthur?» Averding vendte sig pludselig mod Flemming, der sad tilbagelænet paa Bænken med en udslukt Cigarette mellem Fingrene.

«Ja, Deres Ven skal ikke forsnakke sig,» bemærked Fru Ruder tørt, og straks derpaa fortsatte hun henvendt til Flemming: «Men det siger jeg Dem, vil De Dem selv vel, saa vogt Dem for Fru von Ribbing. Hold Dem hellere til os; min Mand blir jo ogsaa Deres Principal, og i vort Hus resikerer De intet af den Slags. De er velkommen saa ofte De har Lyst, og vi har» – Fru Ruder holdt pludselig inde. Et spædt Barneskrig lød ud til dem fra Hotellet.

«Se saa, nu er han vaagen igjen,» hun rejste sig hurtig. «Den Rosalie ogsaa! Gud ved hvad man holder Barnepige for,» hun gik, mens hun talte, hen over Verandaen og blev borte i Skyggen. – –

«Naa, Arthur, hvad siger Du saa?»

«Det giftige Trolld,» sa Flemming vredt.

«Noget maa der nu være i det,» mente Averding.

Flemming svarte ikke.

«Men kanske Du alt er blet enig med hende,» forsøgte saa Averding.

«Aa, la mig nu i Fred,» sa Flemming ærgerlig.

«Ja, fortæl mig først dét hele.»

«Det hele?»

«Du vil da vel ikke bilde mig ind, at det ikke var hende, som holdt Dig tilbage

fra Turen. Spil blot Komedie for de andre saa meget, Du lyster, men mig narrer Du ikke.»

«Jeg har jo sagt Dig, at det ikke var hende.»

«Naa ja ja, som Du vil. Men Du faar virkelig undskylde, at jeg advarer Dig.»

«Skal Du nu ogsaa til at advare,» udbrød Flemming utaalmodigt. «Jeg trode, det kunde vært nok med hende, Madammen.»

«Jeg lovte din Far at passe paa Dig, da han sa Farvel til Dig paa Skibet i London, og det vil jeg holde den Tid vi er sammen.»

«Bad han Dig om det?» spurgte Flemming kort.

«Ja.»

«Da maa han ha skiftet Sind efter Hjemkomsten til Sverig, for derfra har han skrevet, at jeg ikke maatte lade mig forlede til gale Streger af Dig.»

«Talemaader,» sa Averding overlegen. «Men Du saa jo selv for et Barn Du var, da jeg tog Dig rundt i London.»

«Tshj,» sa Flemming og strøg af en Fyrstikke for at tænde en ny Cigarette.

«I altfald maa Du se til at beherske Dig lidt,» vedblev Averding godsnakkende. «Du maa ikke altid være der, hvor hun er, og» –

«Jeg skal følge dit Eksempel,» afbrød Flemming spydigt. «Du er jo aldrig der hvor hun er.»

«Ja for Pokker, hun er jo morsom!»

«Aldeles af samme Mening,» sa Flemming ironisk.

«Og ikke gjøre Skandale som nu i Eftermiddag,» fortsatte Averding, «og bli borte fra en Tur, som Du har engageret en Dame til. Sandelig, havde jeg været den unge Dames Bror, jeg havde udfordret Dig.»

«Jeg havde udfordret Dig,» gjentog han barsk, da Flemming ikke svarte.

«Er Du snart færdig?»

«Og nu i Aften,» gik Averding irriteret videre. «Skulde Du ikke lige til at rende efter hende til Vandet, da jeg stopped Dig? Og tror Du, der er nogen, som ikke kan se, hvordan det er fat med Dig? Det var ogsaa bra fordømt, at vi kom ud her.»

Flemming følte et Øjeblikks Overraskelse ved Averdings Hefthighed. «Det var Dig selv, som foreslog det,» sa han saa og sank tilbage i sine Tanker.

«Ja, som jeg foreslog Dig, at vi skulde se alle de andre Steder heromkring. Men har Du villet røre Dig af Pletten? Ikke engang til Skutari er vi kommen.»

«Du kan jo rejse, hvis Du vil. Der er nok af Følgeskab om Dagene.»

«Ja, det vilde Du vel,» sa Averding hvast. «Nej Tak, min Ven, jeg forlader Dig ikke, før jeg afleverer Dig paa Kontoret hos Ribbing & Co. Fan'en ogsaa, at de ikke tog Dig straks. Du har havt nok af Ferie skulde jeg mene,» han rejste sig. «Skal Du ikke i Seng?»

«Nej. Ikke endnu.»

«Ja, jeg ikke heller.» Averding gik fløjtende ned ad Verandatrappen og tog Vejen til Vandet.

«Er fat med mig,» tænkte Flemming. «Ja, hvordan er det fat med mig?» – Han sukked langt og saa op mod den blanke, dybe Himmel, mens han tænkte paa Inés som hun havde vært i Grotten.

Bare han kunde ha udgrundet – aa hvor det pinte ham, at han ikke kunde forstaa, hvorfor hun pludselig var blet anderledes dernede. Og nu var hun i Baaden med de andre, mens han sad her og led. Han røg den ene Cigarette efter den anden, og Maanen kom højere og højere paa Himlen. Nu stod den lige lodret over Hotellet. Tænk hvor længe de blev.

Med ét hørte han Snak og Latter og fôr op med et Sæt. Han kjendte Inés' Stemme og luded sig ud over Verandarækværket. Dybt nede i Bakken kom de gaaende. Det var dog mærkeligt hvor lydt der var. Han havde tænkt dem ganske nær.

«Kjed af Livet?» hvisked han pludselig.

«Aa jeg Fæ! jeg har jo ikke havt Begreb om nogen Verdens Ting,» han skjulte sit Ansigt i Hænderne, og der gik en sagte Gysen gennem hans Legeme.

IV.

Inés kom fra sit Morgenbad. Hun var iført en lysbroget Mousslins Slaabrok med vide Ærmer og Matroskrave, og over Haaret havde hun et hvidt Kniplingstørklæde. I den ene Haand holdt hun en opslaaet purpurrød Parasol, i den anden en gul Spaserstok. Midt i den grusede Bakkevej, som førte til

Hotelterrassen, stansed hun og saa mellem de høje Akasiestammer ned paa Vandet, hvor Damperen, der gik mellem Konstantinopel og Prinseøerne, netop var stødt fra Land.

«Saa Gudskelov, nu er han da væk.»

Hun blev staaende lidt og betragted den hvidgrønne boblende Skumstribе, som Damperen slæbte efter sig i det blaablankе Vand, hvorpaa hun langsomt gik videre, følgende med Øjnene Spaserestokken, som hun for hvert Skridt bored ned i det rødgyule Sand.

Ja saadan var hun. Nu kunde hun nyde Livet fra Time til Time, hun rysted smilende Hodet. En anden i hendes Sted vilde vel ha trøstet sig med Elskere eller være rejst til Paris og blet Kurtisane som Madame de Humbért. Men Herregud, blot hun slap for at se ham eller ialtfald for at være alene med ham – det var som at ha en Mus i Stuen.

Forresten, naar galt skulde være, vilde hun da hellere ha gjort som Madame de Humbért end som Mrs. Hobson, der lod sig skille. En Kvinde, der var opdragen i den sande Religion – Ægteskabet kunde ikke opløses. De, som gjorde det, fik nok bli saa meget desto længere i Skjærsilden til Gjengjæld.

Hun var naaet op til Verandatrappen, hvor hun stansed med den ene Fod paa dens nederste Trin, Hodet luded fremover, og Blikket var fæstet paa den lysgyule Spændesko.

«Ja, hvis han søgte at tvinge mig som i Begyndelsen», der gik et Ryk igjennem hende som om hun pludselig var bleven stukket – «sætte Liv i et Lig med sit Legemes Varme – Aa fy, fy, modbydeligt!» Hun tog sig sammen, løb hurtigt op over Trappen og var straks efter paa sit Værelse, hvor hun klædte sig om til Frokosten.

Det gik saa langsomt idag. Hvert Øjeblik faldt hun i Tanker over sin Mand og sit Ægteskab. Hvor kunde det dog være; hun var jo for længe siden færdig med alt det og fik jo leve i Fred for ham. De Scener han med regelmæssige Mellemlum opførte som nu igaar, angreb hende jo ikke mere, end at hun enten kom til at le eller slet ikke hørte, hvad han sa. Havde hun da drømt om ham i Nat, eller skulde hun straffes, fordi hun havde glemt at be sin Rosenkrans før hun la sig.

Drømt? Nej det var jo om Flemming hun havde drømt, den stakkels Nordbo, som var bange for hun skulde forføre ham – hun lo saa smaat. – Det var vist en

Spidsborgernatur, eller han var dum. Begge Dele sikkert. Besynderlig, at hun skulde føle sig tiltalt af en som han – men nu var det ogsaa forbi.

Hun stak en Guldnaal ind i de sorte Snoninger oppe paa Issen og smilte til sig selv i Spejlet:

«Ja, jeg ved det nok. Du er dejlig, min Pige, dejligere end nogensinde, skjøndt Du er over de tredive. Hvis Du vil, har Du en Elsker paa hver Finger. Men Du vil ikke. Det er vi jo enige om, Du og jeg, ikke sandt Inés? Vi vil vente », hun nikked med sin stolte Nakke.

Det skulde forresten helst ikke vare for længe, tænkte hun videre, mens hun fæsted de sorte Fløjssløjfer paa sit hvide Kjoleliv, der sad stramt om det høje Bryst og den slanke Talje – «Tiden gaar, Tiden gaar», hun gjentog det flere Gange med hurtig, halvhøj Stemme. «Uf, disse indbildske Fyre. Idioter! Nej Tak, det var ikke den Slags hun vilde. «Bella señorita! Madame, je vous adore», hun trak Rynker paa Næsen. Nej, det skulde være noget ganske andet, saadan en som unge Flemming for Eksempel. Netop saa ærbødig og tilbageholdende, men dog ganske anderledes og ældre naturligvis – Flemming var jo et purt Barn. –

Han skulde være saa opfyldt af Kjærlighed, at hans Øjne og Væsen og hele Skikkelse lyste af det. Ikke behøve at sige noget, bare se paa hende, se paa hende, som hun vilde det – –

Nej men det var jo om en Hund, hun havde drømt i Nat! Om en blodig, hylende Hund, der slæbte sig fremover i Skarn og tørt Støv, hen foran hendes Fødder og la sin Snude paa hendes Sko –. Hun saa grundende frem for sig, og der gik en let Gysen igjennem hende.

Men var det ikke? – Det var jo hende, som var Hunden, og som krøb nogen gjennem Støv og tørt Skarn og la sit blodige Ansigt paa Spidsen af Flemmings Sko. Hellige Antonius! Hun knuged Hænderne sammen i Skræk og hendes Kinder blev kolde. «Nu husker jeg det. Jeg løfted mit Hode og saa paa ham, og saa mødte jeg hans Blik, netop det Blik, jeg har drømt om at se i en Mands Øjne, og saa blev jeg til en Havfrue med en lang tynd Hale, som slog op og bugted sig, og saa brast mit Hjerte med et Smæld, og jeg døde.» Hun sank ned paa Stolen foran Spejlet, skjulte Ansigtet i Hænderne og hulked indvendig, uden Lyd.

«Nar», mumled hun saa, mens hun tørred sine Øjne og pudred sig lidt. «Bed Du bare din Rosenkrans en anden Gang, saa slipper Du for slige vanvittige

Drømme.» –

Da Inés lidt efter kom ned til Frokosten, var de andre gaat tilbords. Herrerne rejste sig og hilste, Spanjeren sprang op og trak frem hendes Stol med Smil og Buk og Komplimenter, Damerne mumled et Godmorgen, og de to tyske Piger satte Næsen tilvejs og vendte Ansigtet bort med en Mine, der sa: Saadan en hilser en tysk ung Pige ikke paa.

«Deres Mand spurgte efter Dem, da han rejste,» sa Fru Ruder i beklagende Tone, hun sad ligeoverfor Inés og sendte hende et lurende Blik fra de bekymrede Øjne.

Inés trak lidt paa Skuldrene. «Tar De ikke fejl, Frue?» spurgte hun med et fordulgt Smil. «Var det ikke *Deres* Mand?»

«Min? jeg forstaar ikke, hvad De mener,» Fru Ruder blev rød under den brune, falmede Hud.

«Vi havde aftalt at ses, før han rejste,» svarte Inés henkastet. «Det var noget han skulde besørge for mig.»

«Det har han ganske sikkert glemt,» Fru Ruder rysted paa Hænderne, da hun med en knistrende Lyd skar Kotelletten istykker paa sin Tallerken.

Inés var alt i Snak med sin Sidemand, mens hun saa sig om efter Flemming og opdaged, at hans Plads ved Siden af Averding stod tom.

«Det lader jeg naturligvis som jeg ikke mærker», tænkte hun, men i det samme fløj det hende af Munden: «Hvor har De gjort af Deres Ven, Hr. Averding?»

«Han rejste med Skibet til Konstantinopel.»

«Uden at sige Farvel!» raabte Inés forbauset.

«Han tror vel, det er Skik hertillands,» bemærked Fru Ruder spydig. «Og desuden, hvorfor skulde han sige Farvel. Man er jo paa Hotel.»

Inés svarte ikke. Hun følte sig ilde berørt ved Flemmings pludselige Forsvinden, og hun vilde helst straks ha spurgt Averding ud, men fandt det under sin Værdighed at vise sig nysgjerrig. Og desuden, hvad kom det hende ved.

«De har jo dog os andre tilbage, Señorita,» sa Spanjeren indsmigrende, og saa begyndte han at forsikre hende om, at der ikke gaves den Ting mellem Himmel og Jord, de ikke vilde foreta sig for at fornøje og underholde hende. De

andre Kavallerer stemte i med, og Damerne saa forarget ud.

Inés svarte med flygtige Smil og enkelte Enstavellesord og blev snart ganske taus. Hun sad mens hun spiste og tænkte paa, om hendes Mand skulde ha en Finger med i Spillet. Kanske havde han sagt til Flemming, at de uventet havde faat Brug for ham paa Kontoret – endskjøndt, det var ikke rimeligt. Hvorfor netop ham, den eneste, som ikke gjorde Kur til hende. – Eller – et fint Smil spilled et Øjeblik om hendes Læber – Flemming var flygtet for hende – kanske var han slet ikke saa dum og tabt bag en Vogn, som det saa ud. Snik Snak! Hvor kunde hun dog ha saa latterlige Forestillinger. Saadan en Gut – skjøndt ikke fordi han var Gut just – Der havde jo ogsaa vært unge Gutter – men de var fordærvede. Med Flemming var det en anden Sag.

Gud véd, hvad han egentlig tænkte om hende forresten? Monstro om de alt havde advaret ham. Ruder vilde ialtfald sikkert gjøre det i Dag paa Skibet. Hun syntes, hun hørte hans fede Stemme tale om, hvor koket og samvittighedsløs hun var: Ja, min unge Ven, vi er jo Landsmænd, og ifølge Deres Ansættelse hos os, faar vi jo en Del med hinanden at gjøre. De er uerfaren, og jeg vil gjerne vejlede Dem. Pludselig lo hun højt og fik forundrede Spørsmåal om, hvad det var, som mored hende.

Hun rysted paa Hodet og fortsatte sin Tankegang.

Denne Ruder, som i to Aar ihærdigt havde arbejdet paa at faa hende til sin Elskerinde. Nu gik han om og hævned sig. Han og Konen, begge to. Naturligvis, hun vidste vel ikke bedre. Ruder havde, sikkert for at stille Konens vanvittige Skinsyge, bildt hende ind, at hans Rolle havde vært Josephs. Og gjerne for hende. Gud, hvor det dog var hende ligegyldigt.

Bare det havde lykkedes for Ruder at stille Madammen helt tilfreds. Men desværre. Hun kjendte maaske sin Mand for godt og lod bare, som hun trode ham. Hvorfor skulde hun ellers altid ta de Steder hen, hvor Inés var. Saa sikkert som, at Sol stod op i Øst og gik ned i Vest kom hun. Nu, da hun var tat over til Prinseøerne – to Dage efter havde hun hende. Bare for at passe paa.

Saa Gudskelov, der var da Frokosten forbi. I Dag var hun ikke oplagt. De trætted hende disse Mennesker med sine flanede Stemmer og sin evige Kurmagerijargon, og saa var de halvt om halvt fornærmet, fordi hun ikke var henrykt nok over deres Fjotterier.

«En Cigarette, Señorita?»

«Nej Tak. Jeg ryger heller mine egne.»

«Hvad skal vi saa ta os for i Formiddag, Madame?»

«Hvad Dere vil. Jeg gaar ind til mig selv.»

Der lød et flerstemmigt Beklagelsesraab.

«Mit Hode taaler ikke Luften i Dag,» sa Inés og gik bortover Gulvet.

«Falden i Unaade!»

«Himmelske Madonna! Komplet falden i Unaade!»

«Men saa sig os dog, hvad vi har forbrudt!» De var efter hende lige til Døren, hvorigjennem hun forsvandt, og gik først modstræbende, da de hørte hende dreje Nøglen om indenfra.

Inde i sin Dagligstue rulled Inés Persiennerne for og satte sig til at ryge i en Gyngestol. Døren til Glaskarnappet stod aaben, og derfra trængte et afdæmpet, matfarvet Lys ind til hende. Hun stødte sagte Foden mod Gulvet og vugged i langsom Takt frem og tilbage, mens hun saa paa de blaalige, ringformede Røgskyer. Fra Verandaen udenfor hørte hun dem snakke og komme og gaa. Nogle blev enig om at spasere til Sphinxehøjen, andre vilde ro over til Antigoni og Proti, og Fru Ruder kaldte paa sine Børn og sa, at nu gik hun til Strandbredden, om de vilde med og finde Konkylier.

Lidt efter lidt blev det stille derude. Inés' Haand med Cigaretten gled fra Stolearmen ned i hendes Skjød, og hun sank hen i en Slummerdøs med halvaabne Øjne.

Pludselig forekom det hende, at der for et Øjeblik siden var falden en Skygge paa hendes Øjne, og at det havde knirket i Glasdørene ude i Karnappet.

Hun retted sig op og strøg Haanden over Øjnene. Nej, der var ingen Skygge og ingen Lyd af nogen Dør.

Puh, hvor det dog var varmt og beklumret herinde.

Hun rejste sig, rulled op og aabned Vinduerne. Borte i Hjørnet af Verandaen sad Averding fordybet i en Avis.

«Saa alene?» spurgte Inés og læned sig ud af Vinduet.

Han lod Avisen falde med en overrasket Bevægelse og sa: «Jeg trode, Fruen var vred og havde lukket sig inde for Resten af Dagen.»

«Hvorfor skulde jeg være vred?»

«Fordi unge Flemming er rejst uden at ta Afsked.»

«Nonsens. Her er kvælende hedt herinde. Jeg vil op paa Lawn Tennis Terrassen. Gaar De med?»

Istedetfor at svare rejste han sig hurtig og befippet.

«Har De lagt Mærke til, om nogen har vært inde i Karnappet, mens De har siddet der?» spurgte Inés.

«Hvordan det?»

«Ingenting. Jeg syntes, jeg hørte nogen. Nu kommer jeg straks,» hun blev borte fra Vinduet.

Ti Minutter senere var de oppe paa Lawn Tennis Terrassen. Inés laa med en Luftpude under Nakken i en Hængekøje, der var bunden op mellem to ældgamle Cypresser, og Averding sad paa Græsset med optrukne Knæ under en højstammet Pinie og trak i Touget, der satte Hængekøjen i Bevægelse. Hans store, lidt fremstaaende Øjne gled med et roligt-forslugent Blik op og ned ad Inés' Skikkelse.

«Fortæl mig lidt om England,» Inés undertrykte en Gispen. «Er Kvinderne vakre der?»

«Ja. Men den skjønneste af alle har jeg set et andet Sted.»

«Er det sandt, at man er saa skinhellig i England?»

«Ja, om Søndagen.»

«Ikke gynn saa fast. Ganske sagte er behageligst.»

«Som De vil, Frue. Er det tilpas?»

«Hvorfor tog Flemming til Byen idag?»

«Der var kommen Remisse fra Sverrig, som han skulde over og hente.»

«Hvorfor fulgte De ham ikke? Jeg trode Dere var uadskillelige.»

«Det er ogsaa uforsvarligt af mig. Gud véd, om han ikke tumler sig bort, naar han skal finde ned igjen til Dampskibet fra Pera.»

Han kommer altsaa tilbage, tænkte Inés og blev med ét oplagt til at spøge med Averding.

«De skal gjerne se, han gaar ombord i Odessadamperen, og tror den skal til Prinseøerne,» sa hun muntert. «Saa blir han sendt tilbage som en Pakke

Stykgods. Hvorfor ler De ikke, naar jeg er saa vittig?»

«Det morer mig ikke at tale om unge Flemming,» svarte Averding ærgerlig.

«Det var uheldigt, for mig morer det ikke at snakke med Dem om noget andet.»

«Det mener De ikke, Frue,» sa Averding med uforstyrrelig Ro. «De siger det bare for at gjøre mig jaloux.»

«Hvad behager?» Inés letted sig op paa Albuen og saa paa ham. «Jeg tror ved Gud, De vil gjøre Kur til mig.»

«De spurgte før, om nogen var gaat ind i Deres Værelse,» begyndte Averding saa i fortrolig Tone. «Jeg var derinde, Frue.»

«Ja saa jeg ikke tydeligt en Skygge for mine Øjne!» udbrød Inés og lod Nakken falde ned igjen paa Pudlen. «Det var forresten næsvist af Dem, unge Averding.»

«Men da jeg mærked, at De sad og sov der i Gyngestolen, gik jeg straks igjen.»

«Særdeles hensynfuldt, maa jeg sige. Naar man er saa intime Bekjendte som vi – Naa enfin!»

– «Jeg er knusende forelsket i Dem, Frue,» bused saa Averding ud.

Inés lo.

«Finder De det latterligt?»

«Ja umaadeligt. Hvor gammel er det nu, De er?»

«Aa for den Sags Skyld,» mumled Averding og blev rød. «Men Fruen foretrækker maaske én i unge Flemmings Alder?»

«Ja, ham synes jeg om. Han gjør slet ikke Kur til mig.»

«Nej, det er han altfor undselig til,» sa Averding haanlig.

«De er ikke nogen god Ven, Señor Averding.»

«Mod Flemming, det Fæ? Jeg er kjed af ham.»

«Og jaloux paa ham.»

«Aldeles ikke. Flemming, den stakkels Fyr – Nej, men det undrer mig, at en Dame som De kan ha saa barnlig en Smag.»

«Ja der kan De bare se. Lav Dem om til at være som Flemming, saa falder De ogsaa i saadanne Damers Smag.»

«Hvis De blir ved at underholde mig om Flemming, saa gaar jeg min Vej,» sa Averding hidsig.

«Nej virkelig! Den Straf var dog for haard. Sig mig, kommer Flemming tilbage i Eftermiddag eller først med Aftenbaaden?»

«Det interesserer mig ikke,» Averding slap Touget og rejste sig. «God Morgen, Frue,» han letted paa Hatten og vilde gaa.

«Nej, først maa De rigtignok hjælpe mig ud af Hængekøjen,» sa Inés befalende. «Solen begynder at stikke mig i Øjnene, og min ene Hæl hænger fast.»

Averding bøjed sig over Hængekøjen og tog fat i hendes Fødder, hvis varme høje Vrister han følte gjennem de tynde Strømper.

«Aldrig i mit Liv har jeg sét saa dejlige Fødder,» sa han hviskende og i det samme trykked han sin Mund paa hendes Ankel med et Greb af de store, fyldige Læber.

«Naa, naa, naa!» hun vrikked med Foden, saa den stødte til hans Næse.

«De synes ikke om det?» han retted sig mørkerød i Ansigtet og saa usikkert paa hende.

«De er enten saa naiv som en Eunuk eller saa forslagen som en gammel Roué,» sa hun spodsk. «Nej, ingen af Delene,» tilføjed hun leende. «De er bare en stor Dumrian. Giv mig den der, saa skal jeg hjælpe mig selv,» hun pegte paa den gule Spaserestok, som stod lænet op mod en Træstamme.

Averding rakte hende Stokken.

Inés satte sig overende og svang Benene ud af Hængekøjen, mens hun holdt paa Kjolen med den ene Haand og støtted sig til Stokken med den anden.

«Hvis jeg nu for at straffe Dem fortalte Flemming om Deres Opførsel,» sa hun, da de ved Siden af hinanden gik hen over Terrassen.

«Vilde De ansé det for Umagen værdt? De er da vist saa vant til at man er nærgaaende imod Dem,» sa Averding i koldblodig Tone.

Hun stansed med en Lyd, som snapped hun efter Vejret. Den varme ferskengule Farve svandt fra hendes Kinder og med sammenbidte Tænder løfted hun Stokken og slog ham i Ansigtet.

Han tumled tilbage, bleg og forfærdet. Saa knytted han Hænderne med en Bevægelse som om han vilde fare løs paa hende.

«Saaledes tugter en spansk Señora en engelsk Gadegut,» sa hun med kold, stolt Stemme og hvide, zitrende Næsebor. «Er De ikke borte fra Prinkipo inden Aften, da lover jeg Dem, at De skal være det inden imorgen Aften,» og med løftet Hode og værdig Holdning gik hun forbi ham og steg ned ad Terrassens Skraaning.

Averding stod tilbage og skar Tænder af Forbitrelse. Han fægted med Armene og udstødte nogle Eder. Saa strøg han med Fingerspidserne ned over Panden og Næsen der, hvor Slaget havde ramt og brast pludselig ud i en forbitret Graad med store hurtige Taarer.

Var det virkelig sandt – var han blet slaat i Ansigtet af dette uforskammede Fruentimmer – han, Søn af en engelsk Gentleman med Cambridge Studentereksamen –. Han gik hen til Pinien, hvor han havde siddet og gynet hende, og strakte sig saa lang han var paa Græsset under dens store grenede Krone.

Havde han da gaat for braat paa – Aa Fanden heller! Saadan skulde de jo tages den Slags. Det havde han da tit nok hørt og ogsaa selv erfaret det. Han havde jo dog gjort Erobringer paa selvsamme Maade blandt modne Fruer, derhjemme i England – Og hun! en spansk Levantinerinde! Og ovenikjøbet en berygtet én. Hun maatte jo vært glad til, den halvgamle Taske, at han vilde gjort hende den Ære. En stor, ung, sund og vakker Fyr som han! Fanden i Vold med det giftige Fruentimmer.

Hvis der blot fandtes en Maade, han kunde hævne sig paa. Han grundede længe, og de vildeste Planer foresvæved ham.

Saa saa han paa sit Uhr og rejste sig med et Sæt. Dampskibet kom snart, og han maatte afsted med det. Denne Djævel af en Levantinertøs kunde godt gaa hen og faa sine Banditgalaner til at snigmyrde ham. Ialtfald vilde hun gjøre ham Opholdet utaaleligt ved Chikanerier og Forfølgelser. Og desuden, det var under hans Værdighed som engelsk Gentleman at sidde ved det samme Bord som den Kvinde, efter hvis Haand han bar Mærke paa sit Ansigt. Hurtig ned og betale sin Regning og pakke sin Haandkuffert. Heldigvis stod det meste af hans Bagage paa Hotellet i Konstantinopel. –

En halv Time senere la Dampskibet til nede ved Landgangsbryggen. Blandt dem, der gik i Land var Flemming.

«Passagerer til Proti, Antigoni og Konstantinopel!» raabte Styrmanden ombord paa skingrende Engelsk.

Nogle broget klædte Grækere, som havde staaet i en Klynge oppe ved Æseldriverhytterne, skyndte sig ombord. Efter dem kom nogle asiatiske Kjøbmænd, høje og svære, med gule, brede Ansigter, i Turban og Silke-Tunika, og tilsidst et Par langskjægede Tyrkere, der skred frem med afmaalte Skridt i sine posede Benklæder og store skinnende Kaftaner, fulgt af en Flok spraglede Børn.

«Passagerer til Proti, Antigoni og Konstantinopel!» gjentog Styrmanden sit Raab.

Da Flemming havde passeret Landgangsbroen og satte Foden paa Strandbredden, dukked Averding frem lige foran ham.

«Rejser Du?» spurgte Flemming overrasket.

«Ja,» sa Averding ligegyldig. «Jeg er kjed af at ligge her og drive, og Dig faar jeg jo ikke med. Igaarftes raaded Du mig til at ta afsted paa egen Haand, og nu har jeg gjort det. Farvel, gamle Gut, og tak for godt Kammeratskab,» han greb Flemmings Haand og rysted den.

«Hvor drager Du hen?» spurgte Flemming, der ikke kunde komme sig af sin Forbauselse.

«Til Kaukasus og Himmalayabjergene eller kanske til Spitsbergen. Du skal høre fra mig.»

«Passagerer til Proti, Antigoni og Konstantinopel!» raabtes der for tredje Gang.

«Fru von Ribbing og jeg er blet Uvenner,» sa Averding og lo forceret, idet han hurtig satte sig i Gang. «Jeg har git hende en Lektion, kan Du tro!»

«Hvad er det for en Stribe Du har faat i Ansigtet?» raabte Flemming efter ham.

Averding vendte sig om, slog ud med Haanden, uden at sagtne sin Fart og sa noget, som Flemming ikke kunde høre.

Et Øjeblik efter var Averding ombord. De to Venner tilsvang hverandre med Hattene et sidste Farvel, mens Dampskibet kasted los og bakked udover.

Flemming slog op sin hvide Solskjærm og begav sig opover Bakkerne. Tiltrods

for den stærke Varme gik han med raske, spænstige Skridt, og hele Tiden bøjede han Hodet tilbage og saa spejdende op til Hotelterrassen.

Pludselig stod han stille med et Ryk, og hans Hjerter begyndte at slaa, saa han kjendte det helt ud i Ryggen. Inés var kommen tilsyne ved en Omdrejning af Vejen oppe i Bakken.

Han trak Vejret kort og besværligt, mens han kjæmpede for at bli rolig. Bare han kunde skjult sig et Sted, saa hun ikke fik se, hvor hummerrød og forvirret han var. Talte hun til ham, som hun sikkert gjorde, saasnart de var hinanden nær nok, vilde han ikke være istand til at svare. Umuligt. Han stod jo her og snappede efter Luft og var nærved at kvæles.

Uden næsten at vide, hvad han gjorde, snurrede han sig rundt og satte paa Løb nedover igjen lige til Dampskibsbryggen. Der drejede han til venstre og gik langs Strandbredden udover mod Badeteltene, den samme Vej, han den foregaaende Dag var kommet med Inés. Da han havde naaet Grotten, smuttede han derind og satte sig. Han la Hatten fra sig paa Stenbænken og tørrede sit svedende Ansigt. Blodet hamrede i hans Tindinger og Strube, mens Hjærtets Slag lidt efter lidt blev roligere.

At han dog ikke var bleven i Konstantinopel. Men der havde han ikke havt Ro paa sig, bare ilet for at komme tilbage. Saa kjæk og frejdig han havde tænkt at være, villet tale til hende ligesaa ugenert og fripostig som Averdning, forsøgt at gjøre Kur, at sige Komplimenter, og nu – – –

– Hvad maatte hun dog tænke om ham? Gjøre Nar af ham, le ham ud, foragte ham – Slig en Stymper! Eller tro han var gal.

Ja, gal var han ogsaa. Det havde han vært siden igaar her nede i Grotten. Gal af Glæde. Hvorfor?

Fordi hun var til, fordi hun saa paa ham, talte og smilte til ham, var i Nærheden af ham. Gal af Længsler, som var vaagnet i hans Blod, af Anelser, der besnæred som dejlige Drømme, af Haab, af berusende Lykkefornemmelser, der slog over i Angst og Kval og Frygt.

Og nu – Aa, om han turde haabe, at hun ikke havde gjenkjendt ham deroppe i Bakken! Saadan en latterlig Figur – Men nej, hun saa jo netop saa ypperlig godt, kunde læse Dampernes Navne, naar de drog forbi helt ude. Aa Gud, hvad var han dog for et ulykkeligt Menneske –. Han læned sig bagover med sit brændende

Hode støttet mod den kjølige Stenvæg, lukked Øjnene og folded Hænderne udenpaa Vesten. Det var som om han sank ned i en Brønd af Haabløshed.

En raslende Lyd bragte ham til at aabne Øjnene. Der stod Inés i Indgangen til Grotten. Hendes store, sorte Øjne saa leende paa ham.

Flemming sprang op som en Raket.

«Her er De altsaa tyet ind, Hr. Flygtning,» sa Inés i en Tone som om hun forhørte ham.

«Det var saa varmt derude,» stammed Flemming.

«Og saa løb De for at svale Dem?»

Hendes kammeratslige Tone forjog Flemmings Forlegenhed.

Han smilte og saa taknemmelig paa hende.

«Nej, men alvorlig – hvad var det, som kom over Dem?» Inés traadte indenfor og tog Plads ved Siden af ham.

«Jeg véd virkelig ikke. Undertiden blir jeg saa underlig menneskesky – De kan naturligvis ikke forstaa det – »

«Naar De er kjed af Livet vel?» afbrød Inés og smilte skjælmsk.

«Jeg tænkte endogsaa paa at drage tilbage med Aftenbaaden uden at vise mig paa Hotellet,» vedblev Flemming. «Nu, da Averding er rejst» –

«Naa, saa han er alt rejst. Det vidste jeg ikke.»

«Han gik ombord, da jeg kom iland.»

«Og uden hans Selskab kan De ikke trives her?» Der var en spodsk Klang i Inés' Stemme.

«Nej, men det var dog altid en, jeg liksom hørte sammen med. Husk, jeg har lagt mig ud med alle de andre efter Klostarturen igaar.»

«Aa, det er vel ikke saa farligt,» sa Inés ligegyldigt.

«Jo, for jeg er jo saa fremmed og alene her,» det dirred nervøst om hans Øjenbryn og Mundmuskler. «Alle disse Udlændinge, som jeg ikke kan tale med. Den eneste, som har vært venlig mod mig, er Dem, Frue.»

«End Bachfiskene da?»

«Aa de! Og desuden nu hader de mig naturligvis.»

«Jeg véd ikke rettere, end at jeg faar ta Dem helt og holdent under min

Beskyttelse, saasom det var min Skyld, at De svigted igaar. Det er ikke mere end billigt.»

«Aa ja, hvis De vilde, Frue! Saa siger jeg Spa'r to til hele Resten.»

«Jeg skal lægge Beslag paa Dem fra Morgen til Aften. Er De saa fornøjet?»

«Ja, saa er jeg fornøjet,» sa Flemming med straalende Ansigt.

«Og straks begynde,» fortsatte Inés og rejste sig med en travl Bevægelse. «Nu hjælper De mig opover Stenstien. Vi maa den korteste Vej, for det er straks Spisetid. Men husk, at i Folkemunde kommer De.»

V.

Det var efter Middagstid et Par Dage senere. Inés stod i sin Dagligstue hensunken i Tanker, med Armene korslagt over Brystet.

Døren fra Spisesalonen bag hende blev sagte aabnet af en Negeropvarter.

«Ma'am har ringet?»

Inés vendte sig om og slog ud med Haanden: «Det var ikke noget,» sa hun kort, men før Opvarteren var forsvunden tilføjede hun: «Bed Hr. Flemming komme ind til mig et Øjeblik før han rejser.»

«Yes, Ma'am.»

«Gjennem Karnappet.»

«Yes, Ma'am.»

«Inés satte sig ned, rejste sig igjen, og gik lidt om paa Gulvet. Saa tog hun en Bog og bladed i den.

Det varte vel et Par Minutter, før hun hørte Flemming i Karnappet.

Hun gik ham imøde med Bogen i Haanden.

«Jeg vil heller sige Farvel til Dem her,» sa hun hurtig, «for jeg følger alligevel ikke med til Dampskibet. Der er saa mange Folk.»

Han stod foran hende med hængende Arme og nedslagne Øjne, og Udtrykket i hans blege Ansigt mindede om Amoren med Pilen gennem Hjærtet, som hun havde i Marmor hjemme i sit Boudoir.

«Ikke sandt – jeg har holdt, hvad jeg lofte forleden i Grotten?» sa Inés med et

stille Smil.

«Jo, Frue,» fik Flemming fremstammet.

«Har De pakket!»

«Jeg mangler lidt.»

«Saa maa De skynde Dem.»

«Ja,» mumled Flemming.

«Farvel da og Tak for Samværet,» Inés rakte Haanden ud imod ham.

Han løfted Øjnene, tog Haanden og saa paa hende, mens hans skjælvende Læber hviskede et svagt Farvel.

Det var for Inés som om hun fik et indvendigt Stød. Aldrig havde hun set et Blik saa fuldt af haabløs, ydmyg Smerte. Hun maatte vente lidt, før hun i behersket Tone kunde sige: «Vi sés snart igjen». Saa slap hun hans Haand med et sagte Tryk, og Flemming forlod Karnappet.

Inés blev staaende paa samme Plet og stirred frem for sig. «Han elsker mig, han elsker mig,» sa det inde i hende, og saa var det liksom, at Blodet i hendes Legeme pludselig blev levende.

Hun gik ind i Dagligstuen og hastede om paa Gulvet. «Søde lille Flemming, Herregud saa bedrøvet.»

Pludselig stod hun stille og et triumferende Smil lyste over hendes Ansigt. «Jeg gjør det, jeg gjør det,» hviskede hun og saa paa sit Uhr. Saa sprang hun hen og trykkede paa Klokkknappen, hvorpaa hun i Karnappet hentede Hansker og Hat, som hun satte paa uden at se sig i Spejlet.

«Bring mig min sorte Kaabe. Den hænger paa Garderoben oppe paa mit Værelse, den lange Kasimirs, De véd,» sa hun til Opvarteren, som straks var kommen tilstede.

Et Øjeblik efter var han tilbage og hjalp Inés Kaaben paa.

«Jeg har noget at besørge i Konstantinopel,» sa hun og stak Hænderne ind i de vide Dolmaærmer af fine sorte Kniplinger. «Imorgen ved Frokosttid er jeg sandsynligvis tilbage,» tilføjede hun, mens hun knyttede de lange Silkebaand foran i Halsen. Saa greb hun sin Parasol og skyndte sig afsted. Hun gik Bagevejen over Gaardspladsen, ud gennem Porten og var kort efter nede paa Landgangsbryggen, hvor Dampskibet netop la til. Hurtig smuttede hun ombord

og tog Plads i Hjørnet af Agterbænken tilhøjre for Kompasskabet.

Der kom en Del Passagerer ombord. Inés kjendte nogle af dem og holdt Parasollen dækkende over sig for at slippe at hilse.

Men hvor blev Flemming af? Dampskibsfløjten og Styrmandens Raab havde allerede to Ganger varslet Afgang. Hvis han nu forsinked sig. Hun keg under Parasollen op over Bryggen, og fik saa pludselig Øje paa Flemming midt i Falderebsaabningen. Med et Ryk satte hun sig dybere ind paa Bænken og dukked Parasollen, saa hendes Ansigt ganske skjultes. Alligevel saa hun godt hvor Flemming var. Omtrent midtskibs læned han sig med korslagte Arme ud over Rælingen. Nakken var tilbagebøjet og Ansigtet vendt op mod Hotelterrassen. Paa Dækket tæt ved havde han stillet sin Haandkuffert. Da Skibet havde kastet los og vendt, flytted han sig, og Hytten paa Agterdækket skjulte ham for Inés' Øjne. Straks efter begyndte det at skumre.

«Om et Kvarter er det ganske mørkt, saa gaar jeg bort og finder ham,» tænkte Inés og læned sig tilbage paa Bænken med et dybt og langt Aandedrag.

«Og hvad saa? – Hvad vilde hun med ham? Dette frygtsomme, pigeagtig undselige Barn.»

«Men han elsker mig, han elsker mig, og jeg kan ikke taale at se ham lide. Jeg vil gjøre ham glad – Søde lille Flemming. Ha det i sin Magt at skabe for et Menneske den højeste Lyksalighed eller den dybeste Fortvilelse – var *det* ikke Lykken?»

Men nu de andre, Averding, Señor André og Antonius, dem kunde hun jo ogsaa gjøre glade. Ja, men ikke fortvilet, og deri laa Forskjellen.

Hun følte sig lykkelig, saa vidunderlig let og befriet. Det var som hvert Aandepust hun drog, hæved hende ud af og op over hende selv, og skjøndt hun sad ganske stille paa Bænken, forekom det hende dog, at hele hendes Legeme var i en bankende og bølgende Bevægelse.

Styrmanden gik omkring og solgte Billetter. Da han stod foran Inés, tog han Huen af og hilste.

«Han kjendte mig altsaa, skjøndt det er mørkt,» tænkte Inés. «Naturligvis, han saa mig vel, da jeg kom ombord.»

Skibet, som først havde styrt i nordøstlig Retning, forandred nu Kurs og stod ret i Nord. Inés drejed sig paa Bænken og saa efter Prinseøerne. Luften var saa

ren og klar, at Øernes mørke Omrids tegned sig skarpt mod den stjernetindrende Himmel. Langs Prinkipos skraanende Bjergside var Lyset fra Villaerne drysset om som Gløder, og Hotel Sultan Achmet tog sig ud som et illumineret Slot. Med et flygtigt Smil tænkte hun paa, hvad de sa derinde om hendes pludselige Forsvinden.

Da Inés vendte sig om igjen, saa hun en mandlig Skikkelse komme agterover om Bagbord og kjendte straks Flemming paa den skjødesløst dovne Gang. Idetsamme slog det hende, at hans Bén ikke var rigtig elegante. De runded sig en liden Smule udover ved Knæerne – og saa husked hun ligeledes, at hans Fødder var lidt for flade. Flemming havde imidlertid nogle Alen fra Inés lagt sig paa Knæ paa Bænken, der gik helt rundt Agterenden, med Armene ud over Rælingen.

«Hvis han aned, at jeg sad her,» tænkte Inés, og saa blev hun med ét forundret over, at hun ikke gik hen og talte til ham. Hun vidste jo saa godt, at han nu laa der og stirred mod Prinkipo, fordi han trode, hun var der. Hvor var der blet af hendes Fryd ved Tanken om at gjøre ham glad? Det var ikke langt fra, at hun ønsked sig tilbage paa Hotellet.

Hun blev greben af en ubestemt Melankoli. Forestillingen om Verdens Tomhed og Tant dukked op i hendes Indre, og saa tænkte hun paa, at hvis hun var blet Nonne dengang hun som femtenaarig Pige blev skuffet i sin Kjærlighed, vilde hun nu ha vært lukket inde i et Kloster, gjemt bort fra Verdens Synd og Sorger. Pludselig stod det for hende, at den engelske Søofficer, hun dengang havde forelsket sig i, ligned Flemming. Aldeles hans slanke Højde, blonde, krøllede Haar, dejlige blaa Øjne og friske, røde Mund med store, hvide Perletænder. Og det var ombord i et Skib, en varm og tindrende Aften som denne, at hendes Skjæbne var bleven afgjort. Hun saa det for sig det bonede Dæk, med de mange Lanterner, hvor de dansed under Sejlteltet. Og Salonen, der ligned et Drivhus, hvor han havde bedt om en Lok af hendes Haar, og hvor hun var falden ham om Halsen og havde sagt: «Ja, ja, tag mit Haar og mig selv! Jeg vil følge med Dem til England ».

Maanen var kommen op over Højene ved Kadi-Kjøi og de skovbevokste Pynter paa Asiens Kyst, og dens Lys faldt med et blaaligt Skin ind over Skibsdækket. Om en halv Times Tid vilde de være paa Siden af Leandertaarnet, og saa var de straks inde i det gyldne Horn.

Med ét vendte Flemming sig om og satte sig paa Bænken med Ryggen mod Rælingen.

Ja, nu maatte ogsaa Prinseøerne være ude af Syne. Inés keg hen paa ham. Hans Ansigt, som var badet i Maanelyset, havde det samme smertelige Udtryk som ved Afskeden oppe i Karnappet. Og atter følte Inés sig gennemstrømmet af Medlidenhed og Lykke.

Der var begyndt at bli Støj omkring dem, nu da de straks var ved Indløbet fra Marmarahavet. Dampere peb og fløjted, fra Fartøjer og Kaiker raabtes der Guarda! ombord i Sejlskibene lød høje Kommandoraab, og en Herre i Fez og Stambuline tramped frem og tilbage paa Agterdækket.

«Jeg venter til vi skal fraborde,» tænkte Inés. «Da kan jeg tale til ham mere ugenert.»

De havde passeret Leandertaarnet og stod nu for halv Fart mellem Scutaris lysblinkende Husklynger og Serailpyntens takkede Linje af Marmorkiosker og sorte Plataner paa Baggrund af Stambuls hvide Minaretskov ind i det gyldne Horn med sin bølgende Vrimmel af Skibsrigger og Lanterner, indrammet af Konstantinopels illuminerede Høje, hvor Huse og Paladser, Minaretter og Kupler taarned sig op over de skraanende Bakker og tegnede sig mod Luften som kjæmpestore Pyramider.

Der blev bakket med Maskinen, og Ankeret faldt i Bunden. Skibet svajede op mod Strømmen, og i samme Nu var de omringet af Færgemænd, der fra sine hvide Kaiker paa forskellige Tungemaal højlydt skingrende tilbød sin Tjeneste.

Da næsten alle Passagererne var kommet fra borde, rejste Flemming sig og gik langsomt bortover Dækket.

Straks var Inés bag ved ham.

«Godaften, Flemming,» hun strakte Hodet frem ved Kanten af hans Skulder.

Han vendte sig som lynslagen og veg et Skridt tilbage, og Inés kunde se, at hans Ansigt blev hvidere end Maaneskinnet.

«De vil da ikke gaa iland uden Deres Haandkuffert,» sa hun. «Den staar derborte. Jeg saa Dem godt, da De kom ombord.»

Han hentede Kufferten og stod atter overfor Inés med et Blik som om han gik i Søvn.

«Lad os saa skynde os, før Færgemændene er væk.» Inés gik foran og straks efter sad de i Kaïken, som roedes af en ung Tyrk med Turban paa Hodet og aabent Skjortebryst.

«Véd De af, at De ikke saameget som har sagt Godaften til mig,» begyndte saa Inés, mens hendes Hjærte banked af en sælsom Fryd.

«Jeg blev saa overrasket ved at se Dem,» mumled Flemming.

«Ja, De har nok tabt baade Næse og Mund. De spør ikke engang om, hvorfor jeg er rejst herover.»

«Jeg tænkte, De vilde sige mig det,» svarte Flemming. Det lød som om det anstrængte ham at tale, og hans Øjne veg ikke fra Inés' Ansigt.

«De er dog en stor Flegmatiker,» sa Inés en Smule utaalmodigt. «Det skulde vært mig i Deres Sted.»

«Jeg er slet ikke kommen mig endnu,» sa Flemming paa den samme anstrængte Maade. «Der sidder mig som en Prop i Halsen. Saadan faar jeg det, naar noget uventet hænder mig,» tilføjed han undskyldende.

I det samme la Baaden til ved Gallata, hvor Husene gaar helt ned til Vandet, og hvor det smale Fortoug bruges til Landgang. Flemming betalte og sprang iland med sin Kuffert, hvorpaa han hjalp Inés op.

De gik tause ved Siden af hinanden, gennem trange, skidne, surt oplyste Gader med usle Fjæleboder, skjofle Traktørsteder og uappetitlige Logihuse. Ildstederne udenfor Husene sendte en fedtet Røg imod dem, mens de med Besvær baned sig Vej mellem den halv asiatiske, halv europæiske Menneskevrimmel og hvert Øjeblik maatte de hytte sig for de elendige Drosker og Karether, hvis skindmagre Lejeheste dreves frem af løbende Kuskes Piskeslag.

«Vi gaar op med Banen,» sa Inés og drejed om i en kroget Gyde, ved Enden af hvilken de kom til en Bygning, der laa ved Foden af en Høj og ligned et afskaaret Taarn. Fra Gaden kom de lige ind i en liden Ventosal, hvor de kjøbte Billetter hos en Mand, der sad indelukket i et Skab med en aaben Luge foran Ansigtet, og traadte derfra ud i den stejlt opadskraanende Tunnel, hvor nogle viftende Gasflammer langs de smale Perroner kasted et uroligt Lys hen over Dobbeltsporet. Der var som sædvanlig kun faa Passagerer paa denne Tid af Aftenen, og Inés fandt straks en tom Vaggon, skjøndt hele Toget kun bestod af 4 Vogne.

Flemming tog Plads overfor Inés. Hans fine hvide Hænder, som laa paa hans Knæ, rysted sagte, og hans Miner lyste af stille Henrykkelse.

«Og det er ham, der vil lade som ingenting,» tænkte Inés og vendte Hodet om mod Vognvinduet. Hun følte hans Blik som Solstraaler lige i Ansigtet.

Der lød Raab og Piben udefra, og saa kom der en Lyd som af et Spil, der drejes rundt. Det gav et Ryk i Vaggonen, og med en tung Rammel begyndte Toget at arbejde sig opover de stejle Skinner.

«De skulde heller sætte Dem over paa denne Side,» sa Inés. «Ellers maa De holde Dem godt fast.»

Flemming, som ikke kunde høre hvad hun sa, bøjede sig over imod hende med en spørgende Mine.

Istedetfor at svare, greb Inés ham om Nakken med begge Hænder og kyssede ham paa Munden.

Med et Suk, der ligned et Barns længe tilbageholdte Klage sank han ind til hende og slog Armene fast om hendes Hals, mens han bedækkede hendes Mund og Kinder med brændende, lydløse Kys.

«Min søde, lille Ven, min egen søde Ven,» hviskede Inés og gjengjældte hans Kys. Hun fik Taarer i Øjnene af Bevægelse over at føle sig i dette skjælvende, selvopgivne Menneskes Arme.

I dette Øjeblik drøned et dumpt Smæld i deres Øren, og i rivende Fart rutsched Vognen, de sad i, med Knagen og Dundren baglænds afsted. Inés og Flemming lukkede Øjnene og holdt hinanden tæt omslyngede. Det varte et Par Sekunder, saa stansede Vaggonen med et øredøvende Brag og et Stød, der kastede dem over paa det modsatte Sæde, hvorpaa de atter blev løftet op som af usynlige Hænder og slyngede tilbage til deres forrige Plads. Vognen stod omtrent endebent i Vejret og vred sig som vilde den revne, saa faldt den haardt ned paa Skinnerne. Hvinende Skrig og raabende Stemmer lød ind til dem, Kupédøren blev revet op, og en uniformeret Mand løb fra Vogn til Vogn og spurgte, om nogen var kommen til Skade, uden at vente paa Svar. De hørte Passagererne kravle ud paa Perronen under Banden og Skjænden. Nogle klynkede og sa, de havde slaat sig fordærvet, og alle talte i Munden paa hverandre. En høj Stemme raabte truende paa Politiundersøgelse. Nu var det anden Gang i Løbet af Sommeren at Touget var sprunget.

Inés og Flemming sad ganske stille tilbagelænet med hinanden i Haanden.

«Har Du stødt Dig?» spurgte Flemming, da Larmen stilned af.

Inés trykked sagte hans Haand. «Nej, ikke det mindste. End Du?»

«Jeg er bare saa fortunlet, at jeg vistnok knapt kan staa paa Benene.»

«Jeg ogsaa,» Inés tog sig til Hodet. «Min Hat! Den er blet borte.»

«Min ogsaa,» Flemming rejste sig og fandt begge Hattene paa Bunden af Vagonen under Sædet.

«Ja nu faar vi gaa den afskyelige Trappevej,» sa Inés, mens hun satte Hatten paa og ordned sin Kaabe.

«Nu er der to Tog, før var der bare ét,» sa Flemming, da de var steget ud og gik hen over Perronen.

«Ja naturligvis; der er jo altid to Tog igang; det der gaar ned *fra* Pera hejser op det, der skal *til* Pera. Naar Touget brister, styrter de begge den samme Vej.»

Da de kom forbi Manden i Skabet, raabte han til dem, at de kunde faa sine Penge tilbage, men de skyndte sig videre og var straks efter i den bugtede Gyde.

«Dette var et stygt Omen,» sa Inés og tog Flemmings Arm, som hun klynged sig til.

«Er Du overtroisk?» spurgte Flemming

«Ja. End Du?»

«I ethvert Fald ikke, naar jeg er saa lykkelig som iaften,» sa han med glædedrukken Stemme.

«Men hvor er det, vi gaar hen?» spurgte Inés og stansed med et Ryk.

«Det véd jeg ikke. Jeg gaar, hvor Du fører mig, var det end i den dybeste Afgrund.»

«Uf nej da,» sa Inés idet en Gysen løb igjennem hende, «Du snakker letsindigt. Vi skal denne Vej,» hun drejed tilhøjre, og der, lige foran dem laa de hundrede Trappetrins Gade, stejlt ivejret, oplyst af sparsomme Gaslygter, af grumset Lys fra Kramvareboderne paa begge Sider, og af et smalt Strejfskin af Maanen, der næsten skjultes bag Toppen af Pera.

De begyndte langsomt at stige opover de ujævnt slidte Stentrin, hvor pustende Fodgjængere i Turbaner og Tyrkebukser, i græske Nationaldragter, i armeniske Præstekitler ased ivej mellem guldbroderte Albasenere og mørkkklædte

Europæere med Fez og tvilsomme Damer. Et Par kaade Ryttere kom sprængende i Galop paa styrtefærdige Lejeheste. En af dem strøg saa tæt forbi Inés, at Flemming hurtig maatte rive hende tilside, for at hun ikke skulde bli rendt overende. Straks efter fik hun et Puf i Ryggen af nogle tyrkeklædte Portechaisebærere, der lakonisk gik videre med sit forgyldte Bur, fra hvis Vindu et tilsløret Kvindeansigt titted ud.

Endelig var de færdig med Trappetrinene og drejed ind i Peragaden. Her var Færdselen mindre, Butikkerne havde lukket og slukket, og i Dynger saa store som Stenbunker ved en Landevej havde Hundene lagt sig til Hvile for Natten paa Hjørnerne af de tilstødende Smaagader, i hvilke de hørte hjemme.

«Hvor bôr Du?» spurgte Inés.

«I Hotel Pera.»

«Jamen senere?»

«Ruder mente, det var bedst jeg satte mig i Kost der.»

«Snak. Du maa se til at faa Dig et andet Logi. Saa skal jeg komme og besøge Dig.»

Det gav et Sæt i Flemming og med stormende Heftighed trykked han hendes Arm.

«Din Haandkuffert!» udbrød saa Inés og stod stille.

«Den staar paa Rutschbanen,» sa Flemming og trak hende videre med sig.

«Bare den ikke blir stjaalet.»

«Lad den det.»

«Nu er jeg hjemme,» Inés stansed ved en høj Gitterport, bag hvilken der bredte sig en parkagtig Have, oplyst af Maaneskinnet.

Flemming tog fat i begge hendes Hænder og vilde ikke slippe dem. «Hvorfor tog Du til Byen?» spurgte han hviskende.

«For at sige Farvel til Dig endnu en Gang,» hun saa ham smilende ind i Øjet.

Han udstødte en sagte Lyd af Henrykkelse og nærmed sit Ansigt til hendes.

«Nej ikke her! Er Du rent fra Forstanden – kysse mig paa aaben Gade.»

«Saa lad mig følge ind med,» bad han.

Hun stødte Gitterporten op, og de traadte indenfor.

«Vent her, mens jeg ser, om von Ribbing er hjemme. Ind mellem Træerne der. Om nogen skulde komme.» Hun gik med lette Trin nedover den skraanende Haves hvide Grusvej, forbi Vandspringet i Midten, der var omgitt af høje, tropiske Planter, og kom gennem en Akasieallé ud paa en Græsplaine, nedenfor hvilken det anelige Hus laa. Med et eneste Blik saa Inés, at der var mørkt i alle Vinduerne. Rask gik hun om paa Husets Bagside med den fremspringende Altan, baaren af joniske Søjler, helt ned i Hjørnet af den rummelige Gaardsplads, der var indhegnet af høje Træer. Ogsaa paa Bagsiden var Vinduerne mørke. Kun fra Kjælderetagen skinned ud et enligt Lys. Der bode Tjenerne og den tyrkiske Kok.

«Nej,» sa Inés, da hun var tilbage hos Flemming under Træerne. «Han er nok ude eller ogsaa er han gaat i Seng.»

Flemming drog hende til sig og kyssed hende.

«Men jeg véd alligevel ikke,» Inés skjøv blidt hans Ansigt bort. «Det er for farligt at ta Dig med op. Du kunde møde ham, naar Du gik.»

«Er der ikke et Lysthus, hvor vi kan sætte os?» spurgte Flemming.

«Jo, et Øjeblik,» hun trak ham ud fra Træerne og førte ham gennem en af Havens Sideveje ind under et Buskads med magelige Bænke og et lavt, aflangt Stenbord.

Da de havde tat Plads, slog Flemming Armene om hende og overvælded hende med Kjærtegn.

«Lad os heller tale lidt sammen,» sa omsider Inés og søgte at gjøre sig fri. «Er Du ikke umaadelig forundret?»

«Forundret? Jo, nej – over hvad?» Atter vilde han til at kysse hende.

«Du tar det hele som om det var noget dagligdags,» sa Inés med en pludselig Kulde i Stemmen. «Tror Du kanske, det er det for mig?»

Flemming slap hende. «Er Du vred paa mig?» spurgte han næsten angst.

«Nej, men jeg kan ikke like, at Du intet har at spørge mig om.»

«Hvad skulde jeg spørge Dig om?»

«Ja, det maa Du virkelig selv finde paa.»

Flemming svarte ikke. Han sad og hang med Hodet.

«Ja nu maa jeg gaa,» Inés vilde rejse sig, men med et pludseligt Greb i hendes Klæder holdt Flemming hende tilbage. Saa gled han ned paa Knæ foran hende,

slynged Armene om hendes Liv og skjulte sit Ansigt i hendes Skjød med en saa heftig Bevægelse, at Hatten faldt af ham.

«Dit Hode er saa smukt,» sa Inés og strøg sine Fingre kjærtegnende gjennem hans Haar.

Han blev liggende uden at røre sig.

«Rejs Dig op,» sa Inés om lidt. «Jeg maa ind nu. Von Ribbing kan komme hvert Øjeblik.»

«Sig først, at Du ikke er vred paa mig,» bad Flemming med opløftet Ansigt.

«Nej, vred er jeg ikke.»

«Og sig, at Du er glad i mig.»

Inés tog hans Kinder mellem sine Hænder, bøjede sig ned og kyssede ham paa Panden.

«Skal jeg virkelig gaa fra Dig nu? Det er forfærdeligt.»

«Ja, men Du *maa*.»

«Kald mig først Arthur en eneste Gang.»

«Ja, Arthur, min egen kjære Arthur. Op med Dig nu.»

Han rejste sig langsomt uden at slippe hende.

«Du vil, jeg skal kalde Dig Arthur, men har Du kanske endnu sagt Inés til mig?»

«Aa, Inés, Inés,» han greb fast om hende, og Hodet sank ned paa hendes Skulder.

«Imorgentidlig rejser jeg over til Prinkipo igjen. Mød mig herudenfor Klokken halvti, saa følger Du mig til Dampskibet. Du kan sige paa Kontoret, at Du har et Ærinde at besørge. Det er vel ikke saa farligt nu i Begyndelsen.»

«Udenfor Gitterporten?»

«Ja. Du kan gaa lidt frem og tilbage, hvis jeg ikke straks er der.»

«Naar skal jeg saa se Dig igjen?»

«Jeg er her tilbage paa Mandag, men derom kan jeg skrive. Hotel Pera altsaa! Skriv Du ogsaa.»

Efter en lang og heftig Omfavnelser rev Inés sig løs. «Godnat, Arthur.»

«Godnat, Inés.»

Da Inés gennem den portalsmykkede Port, som altid stod aaben, var kommen ind i Vestibulen, løb hun sagte op ad den brede Trappe og aabned Døren ind til Altanstuen ved at trykke paa en skjult Knap. Der var hvide Forhæng for Vinduerne, men Maaneskinnet lyste gennem det tynde Tøj, saa Inés kunde finde frem uden at rende paa. Fra Altanstuen gik hun gennem to rummelige, stivt møblerede Værelser og kom saa ind i sit Sovekammer, et dybt, aflangt Rum i Enden af Huset. Her fandt hun Fyrstikker paa sit Natbord, tændte Lys i en Kandelaber, der ved Siden af Toiletbordet var fastgjort i den med lysblomstret persisk Kasimir betrukne Væg, og hang saa Overtøjet af sig.

Glad over at være sluppen ind uden at nogen i Huset havde sét eller hørt hende, lod hun sig falde ned paa en blød Chaiselongue, hvis Betræk, ligesom Sengeomhænget var af samme Stof som det paa Væggene. Hendes Mund og Kinder brændte efter Flemmings hede Kys, og hun kjendte uafslædelig hans ømme Favntag.

Det var altsaa virkelig sket. Hun havde fundet en Mand, der elsked hende saaledes, at hun vilde gi sig hen til ham. Ja, for det vilde hun, uden Skygge af Tvil eller Betænkning. Han skulde faa hende helt og holdent, hun lukked Øjnene, og det bæved igennem hende ved Tanken om den Fryd, Flemming skulde komme til at føle.

Ja, og hun selv ogsaa. Det maatte lykkes denne Gang. Hvorfor skulde hun være skabt anderledes end andre Kvinder, hun med sit sunde, frodige Legeme. Blod og Drift havde hun i sig, ellers vilde det ikke kunne hænde, at hun opleved dette Henrykkelsens Mysterium i Drømme, som hun aldrig havde kjendt i vaagen Tilstand. Men i Flemmings Arme – aa, hun var vis paa det. Hun skulde ikke længer føle sig forsmædet af Naturen, ikke være gold og udelagtig i det, der var alt Livs Ophav og Lykke. En blød Længsel betog hende, Brystet hævedes af et sitrende Suk, og Øjnene fyldtes med Taarer. Tænk at bli et Menneske, et helt og virkeligt Menneske, som engang kunde gennemstrømmes af Livsglædens Jubel over at være til.

Men hvis det nu alligevel –. En ubestemt Tvil steg op i hende, og saa tænkte hun med ligegyldig Medynk paa, hvordan det var gaat, da hun, efter et toaarigt Skinægteskab med von Ribbing, lod sig tage af den unge franske Attaché, som en hel Vinter havde sukket og sværmet for hende. Slig en bitter Skuffelse det havde

vært, da hendes Hengivelse ingen, absolut ingen, hverken Nydelse eller Tilfredsstillelse havde bragt hende. Og saa havde hun fornedret sig til at bli ved, og lade som hun var glad ved det, af Slaphed, eller, af Undseelse for at blotte sin abnorme Evneløshed, ja egentlig kunde hun ikke selv begribe Grunden, men vist var det, at Afbrydelsen af Forholdet ene og alene skyldtes hans pludselige Hjemkaldelse. Den trætte og haabløse Resignation, hvormed hun var gaat tilsengs den Aften, hun havde set ham for sidste Gang. Som et færdigt og umuligt Menneske.

Og nu efter – ja, hvormange Aars Forløb – hun var 16 Aar da hun gifted sig, 18 da hun fik sin Elsker, altsaa, efter 13 Aars Forløb, var hun igjen vaagnet. Ja, der var jo dette med Drømmene, men hun havde aldrig i disse Aar havt det svageste Spor af Dragning mod eller Følelse for nogen af de Mænd, som havde nærmet sig hende. Ikke før hun traf Flemming.

Men sæt nu – aa Snak, det var jo umuligt. Hele hendes Legeme havde jo i Aften bævet af Fryd under hans Kjærtegn. Endskjøndt, det samme havde hun ogsaa følt ved Franskmandens Kys og Omfavnelser, *inden* hun gav sig hen til ham.

Jaja. Det fik nu staa sin Prøve. Hun vidste, hvad hun vilde, og hun vilde det for Alvor.

Men nu fik hun tænke paa at komme i Seng.

Hun rejste sig fra Chaiselonguen og hented i Skabet Sengelinned. Mens hun stod og la Lagnerne paa, fôr hun sammen ved at høre Porten nedenunder falde til med et Smæld.

Der kom han altsaa. Godt, at de ikke var bleven siddende længer i Haven.

Hun gjorde Sengen færdig og begyndte at knappe Kjolelivet op. Pludselig holdt hun inde og lytted spændt.

Han skulde da vel aldrig –. Jo, der var ingen Tvil. Hans korte, stive Skridt lød ind til hende fra Værelset ved Siden af.

Greben af en ubestemt Uro og Uvilje pusted hun hastig Lysene ud.

I samme Øjeblik tog det i Laasen, og saa blev der banket haardt paa.

«Hvem er det?» raabte Inés og nærmed sig Døren.

«Det er mig!» Stemmen var ophidset.

«Hvad vil Du?»

«Luk op for Tusan!» atter blev der banket.

«Sig mig, hvad Du vil der ude fra. Jeg kan godt høre det.»

«Hvis Du ikke lukker op, sprænger jeg Døren,» han dundred paa med knyttet Haand.

Inés drejed Nøglen om og aabned.

Han kom farende over Tærskelen med en tændt Lampe i sin dirrende Haand, og han saa sig om med et rovbegjærligt Blik i de smaa, rødglinsende Øjne.

Inés, som var vegen til Side, iagttog ham med en haanlig Mine, mens von Ribbing gik rundt i Stuen og lyste med Lampen.

«Søger Du noget?» spurgte Inés med hævet Stemme.

«Jeg gjør, hvad der behager mig,» svarte han rasende og forsatte sin Runde. Foran Sengen, hvis stukne Silketæppe med det fine Blondelagen var slaat op, stod han et Øjeblik stille. Saa sparked han under den med sin lange Fod fra alle Kanter, satte sluttelig Lampen paa Gulvet, dukked sig ned med Besvær og keg under Sengen.

Inés blev ved at iagtta ham.

Da han atter stod oprejst med Lampen i Haanden, gik hun hen og slog op paa vid Væg Dørene i de to store Skabe.

«Og denne,» sa hun, idet hun hastig nærmed sig Chaiselonguen og med et Tag af sin Haand sendte den rullende et Stykke frem paa Gulvet.

«Du synes, Du opfører Dig anstændigt?» Von Ribbing satte højere i end sædvanligt for at skjule sin Skuffelse. «Komme hjem i Mulm og Mørke uden at jeg véd det og liste sig ind i Huset som en Tyv.»

Inés saa paa ham med et medynksfuldt Blik. Saa gik hun hen og lukked Skabdørene.

«Du gjør ikke andet end chikanerer og kompromiterer mig! Her skal jeg udsættes for, at min Tjener kommer tiskende og hviskende og betror mig, at der er Lys i Fruens Værelse.»

«Sig heller din Spion,» sa Inés roligt.

«Hva' sa?»

«Ingenting.»

«Jo, jeg har rigtignok vært en heldig Mand,» hans ophidsede Tone slog over i en grættent Klynken. «Synes Du, det er den Taknemmelighed, Du skylder mig, fordi jeg dækked din Fars Kasseangel og skaffed Dig et Liv, fuldt af Luksus og Velvære?»

Inés smilte koldt.

«Men naturligvis,» han lo forbitret, «man kan ikke plukke Blomster paa en Skarndyng. Du har altfor daarligt at slægte paa, til at man skulde kunne vente hverken Æresfølelse eller Samvittighed hos Dig.»

«Kan Du ikke opsætte Resten til imorgen?» spurgte Inés og gisped. «Jeg er saa træt iaften.»

«Hvorfor kom Du til Byen?» skreg von Ribbing. «Jeg vil vide det, forstaar Du!»

«Det er ganske simpelt,» svarte Inés og skjøv Chaiselonguen tilbage paa sin Plads. «Jeg skal hen til min Modehandlerinde imorgen tidlig og prøve Kjoler.»

«Sætte Penger overstyr! aldrig andet. Ødsle, ødelægge, øse ud,» han stødte det fra sig med et Ryk af Hodet for hvert Ord. «Forresten er det Løgn, naturligvis,» kom det saa modfaldent, og han stod et Øjeblik hensunken i Tanker. Saa knytted han Haanden, svang sin tynde Arm henimod hende og sa: «Men vogt Dig, Du! Vogt Dig bare, jeg skal nok fange Dig, og da» – han vendte sig brat og gik mod Døren, men fôr straks efter tilbage og hvisked skurrende: «Kommer jeg over Dig engang, saa lar jeg Dig anklage for gement Hôr. Saa meget, Du véd det!»

«Naturligvis,» sa Inés med den venligste Stemme. «Hvad skulde Du ellers gjøre?»

«Naturligvis,» snærrer von Ribbing hvæsende efter hende. «Men vent nu bare, Du skal nok bli myg.» I næste Nu var han borte.

Inés laaste Døren efter ham, klædte sig rolig af og gik i Seng.

VI.

Da Tjeneren næste Morgen bragte Teen op til Inés, laa der et Brev paa Bakken, og skjøndt hun aldrig havde set Flemmings Haandskrift, vidste hun dog

øjeblikkelig, at Brevet var fra ham.

Hun aabned det straks og begyndte med et glad, begjærligt Blik paa Læsningen af de tre korte Sider, der var skrevet med fine, sprigende Bogstaver og tommebredt Rum mellem Linjer og Ord.

Kjære Inés!

Jeg er saa sjæleglad iaften, at jeg ikke kan lægge mig, før jeg har sagt Dig det. Mit Vindu staar aabent, og Musiken og Sangen fra den væmmelige Café chantant i Haven ligeoverfor ærgrer mig ikke det mindste, hvad den ellers vilde have gjort. Tværtimod synes jeg næsten, det er morsomt at høre paa. Jeg tror, jeg bliver oppe saalænge som de holder paa, men da kommer jeg til at ryge for mange Cigaretter. Men Gudskelov, til at drikke noget som før for at fordrive min Kjedsomhed, trænger jeg da ikke.

Jeg glæder mig til imorgen, jeg skal se Dig. Og det er længe siden jeg har havt noget at glæde mig til, saa længe, at jeg ikke mere kan huske det.

Din oprigtig hengivne

Arthur.

Inés lod Brevet falde ned i Skjødets med en skuffet Mine. Hun blev siddende en Stund hensunken i dybe Tanker med Ansigtet drejed om mod Vinduet, hvorfra hun kunde se Gallatataarnet med Glasgalleriet og den lille Pavillon paa Toppen, og et Stykke tilvenstre den knejsende Solimanjeh-Moské med sine Kupler og fire Minaretter, kranset af grønne Høje. Et Par Gange rysted hun Hodet og mumled: «Din oprigtig hengivne – Din oprigtig hengivne – Uf for en Fyr!»

Pludselig rejste hun sig med en hastig Bevægelse, snapped paa Sengebordet en Æske Fyrstikker og gik hen til den sorte Marmorkamin i Hjørnet, hvor hun putted Brevet ind og stak Ild paa det. Derefter fortsatte hun rolig sit afbrudte Toilette.

En Time senere traadte hun gennem Havens sort forgyldte Gitterport ud paa Gaden og drejed tilvenstre, uden at se sig om.

Det var Fredag, Musselmændenes Søndag, og Trængslen i den, paa sine Steder temmelig snævre og krogede Gade, saa stor, at Inés kun med Møje kunde bane sig Vej.

Rækker af Vogne, eskorteret af Kava'er, fyldt med Børn og tilslørede Kvinder, som var ude for at gjøre Indkjøb i de græske og franske Butikker, maatte kjøre i

Skridtgang for ikke at tørne sammen. Portechaisebærerne med sit uafsladelig skrigende: Guarda! puffed hensynsløst til dem, der kom dem i Vejen. Heste og Bøffelokser, der trak belæssede Kjærrer, tvang sig gennem Stimmelen af store fede Eunukker, turbanklædte, alvorsfulde Tyrkere, lange, magre, armeniske Poper med deres hvide, firkantede Huer og sorte Slør, tyrkiske Embedsmænd i Fez og Stambuline, og europæiske Fodgjængere af alle Nationaliteter. Tiggere, der ligned Byldter af Pjalter, sad sammenkrøbne udenfor Husene, Hundene roded om i Skarndyngerne, der lugted under Solens glødende Straaler, og Gadesælgerne raabte med sine Varer i alle mulige Tungemaal. Smaahandlerne havde rykket sine Boder helt ind i Portene, og Grønthandlerne havde klynget sine Varer op efter Husene og paa Gadedørenes Hængsler.

Inés ærgred sig over, at hun ikke havde sagt Ja til Tjenerens Spørgsmaal, om der skulde spændes for, mens hun saa godt hun kunde bugted og smøg sig fremover. Det havde saa faat bli Flemmings Sag at passe paa og forstaa, at hun havde opgit at møde ham. Forresten, saa var han der jo ikke engang, det Fæ.

«Godmorgen, Inés!»

Inés, der havde stanset for at la en Mandsling uden Ben, der humped afsted paa Hænderne, passere forbi, drejed hastig Hodet og saa Flemming tæt ved sig.

«Naa, er Du der,» sagde hun ligegyldig. «Jeg trode saamæn, Du havde glemmt det.»

«Jeg fik pludselig Øje paa Averding, og smutted ind i en Port,» svarte Flemming forpustet.

«Saa han er her endnu.»

«Og han maatte jo ikke se, at jeg gik hen til Dig, vel?»

Inés trak paa Skuldrene. Hun var atter begyndt at gaa. Flemming søgte at holde sig paa Siden af hende, men det var omtrent umuligt.

«Her skal jeg ind,» sa Inés og stansed udenfor et katholsk Kapel. «Farvel.»

Flemming gjorde en Bevægelse som efter et Stød og saa paa hende med et forskrækket Blik. Det var tydeligt, at han først nu la Mærke til hendes Kulde.

«Ja, jeg vil alligevel ikke ha, at Du følger mig til Skibet,» sa Inés rask og drejed paa sit Parasolskaft. «I det hele tat, det igaaraftes var overilet fra min Side. Vagonen vi sad i, maa ha vært forhekset. Det er ogsaa altfor farligt. Von

Ribbing har vist alt Færten af noget Galt. Igaar Nat kom han ind og undersøgte mit Værelse. Jeg vil ud af det igjen,» hun holdt inde og blev ved at dreje paa sit Parasolskaft.

Flemming stod og bed i sin Underlæbe, blussende rød i Kinderne og med et usikkert Smil.

«Det mener Du ikke,» sa han, og Smilet gik over til en Dirren omkring Munden, da Inés løfted Øjnene og saa paa ham.

«Jo, jeg mener det,» Inés nikked energisk. «Hvor kan Du driste Dig til at tro –,» hun vendte sig om og forsvandt gennem Kapelporten.

Flemming stirred efter hende ubevægelig som en Stenfigur. Hans ene Arm var hævet og Fingrene udstrakt, som vilde han gribe fat i noget. Saa fik han et Puf i Ryggen af en Hestemule, tog sig sammen og raved tilbage den samme Vej, som han var kommen.

Da Inés traadte ind i Kapellet, gjorde hun andægtig Korsets Tegn, og bestænked sig med Vievand fra Marmorfonden tæt ved Indgangen. Saa købte hun et Voksllys hos en Kordreng, tændte det, og gik med det i Haanden, opover det rudede Stengulv, mellem de to Rækker Bedestole, forbi det store Krucifiks i Midten, hvor hun atter korsed sig, hen til et Sidealter, bag hvilket Jomfru Maria i Voks med opløftede Hænder og Guldglorie om Hodet, stod i en Niche, omgit af Kranse og brogede, brændende Voksllys.

Inés anbragte sit Lys i en med blaa og brandgule Glasperler behængt Lysestage paa Alteret, vendte saa om efter at ha korset sig for tredje Gang, smutted ind i en Bedestol, la sig paa Knæ og ramsed mumlende op en Del latinske Bønner, mens hun tænkte paa Flemming med Skuffelse og Uvilje. Da hun fremsa Bønnen til Jomfru Maria om at bevare Sindet og Gjæringerne kyske og rene, følte hun et Øjeblik Anger, men trøsted sig med, at hun ved Hjemkomsten fra Prinkipo straks vilde gaa til Skrifte og faa Absolution.

Efter ti Minutters Forløb stod hun op, gik lettet og beroliget ud af Kapellet og var nogle Timer senere paa Hotel Sultan Achmet mellem sine Tilbedere, med hvem hun om Eftermiddagen foretog en Udflugt. Da hun om Aftenen gik til sengs, stod Oplevelsen med Flemming for hende som noget, der kun halvt kom hende ved.

Men den næste Morgen bragte Posten hende et Brev fra Flemming, der var

pletlet af Taarer, saa Skriften her og der var flydt udover. Det lød saaledes:

Kjære Inés!

Skjøndt jeg frygter for, Du ikke ønsker det, skriver jeg dog til Dig. Jeg maa, jeg véd, jeg kan ikke andet. Her paa mit Værelse har jeg siddet indelukket i hele Dag uden at røre mig, uden at spise. Da Du forlod mig, gik jeg hjem og skrev til Kontoret, at jeg var bleven syg. Og det er sandt – jeg er syg, jeg er gal, jeg véd ingen Ting, jeg husker ingen Ting. Det havde længe vært mørkt, før det faldt mig ind at tænde Lampen. Ikke en eneste Cigaret har jeg røgt, ikke engang til at drikke har jeg havt Lyst. Naar et Menneske er fyldt enten af Glæde eller Sorg, behøver det ikke at beruse sig. Det er bare Kjedsomheden, som gjør det nødvendigt. Det har jeg lært nu.

Aa, Inés, Inés, tag ikke fra mig Sorgen, som Du har tat fra mig Glæden. Lad mig høre fra Dig og se Dig engang imellem, høre at Du siger, Du ikke vil have mig med Dig, som imorges, ikke vil vide af mig mere, saa at min Sorg stadig kan holde sig frisk og fri mig fra Tomheden.

Hvad har Du dog gjort med mig, Inés? Og hvad har jeg forbrudt imod Dig, at Du vilde mig saa ondt? Hvorfor lod Du mig leve saadan i disse fem Dage, naar Du vilde dræbe mig bagefter. Thi siden den første Gang i Grotten har jeg levet, før vidste jeg ikke, hvad Liv var.

Blir Du sint, fordi jeg siger Du til Dig? Jeg kan ikke andet. Jeg kan ingenting, jeg véd ingenting, det er blevet mørkt omkring mig; jeg græder, bare græder.

Lad ingen nogensinde vide, hvilke Følelser jeg har næret for Dig og desværre endnu nærer; det vil tage sig ud som Formastelse. Og jeg sværger Dig til, at fra min Side skal det, som er foregaaet imellem os, blive en evig Hemmelighed.

Din til Døden tro

Arthur.

Inés svarte:

Min egen kjære Arthur!

Dit Brev har gjort mig bedrøvet og lykkelig. Tilgiv mig, fordi jeg var saadan mod Dig imorges. Men hvor kunde jeg vide, at Du vilde ta Dig det saa nær. Du stod jo der og bare smilte, og af det Brev, Du sendte mig igaarmorges, fik jeg det Indtryk, at Du tog det hele som en tilfældig Morskab eller som en ganske hverdagslig Begivenhed. Og det syntes jeg ikke om. Jeg vilde Du skulde vært

ganske anderledes opfyldt af Forbauselse, meget mere betat og fortunlet, end det lod til at Du var. Saa syntes jeg heller ikke om, at Du skrev din oprigtig hengivne, det lyder saa borgerligt og træmandsagtig. Men nu mærker jeg jo, at Du bare har en underlig Maade at udtrykke, Dig paa, eller rettere, at Du ikke kan udtrykke hvad Du føler. Og derfor vil jeg elske Dig alligevel.

Nu maa Du være glad igjen, min egen kjære Gut og straks gaa pænt paa Kontoret, hvis Du ikke har vært der idag. Mød mig paa Mandag i Bosporusparken, Du véd den offentlige Have, som kommer, naar man har passeret Taksunkasernen ved Enden af Peragaden. Mellem 12 og 1. Da er det Lunchtid, og Du har fri fra Kontoret. Saa spiser vi sammen i Restauranten, og saa skal jeg nok se mit Snit til at kysse Dig glad igjen.

Din Inés.

Paa dette Brev fik Inés samme Dags Aften et kort Takkesvar, som var affattet i rolige og kjedelige Udtryk. Men nu vilde hun ikke la det forstyrre sin Stemning. Hun gjemte det straks i sin Skrivepult, og gav sig saa atter til at gjennemlæse Brevet fra om Morgen.

VII.

Inés og Arthur sad sammen i Bosporusparken paa Terrassen foran den luftig byggede Restaurantpavillon. De var færdig med Lunchen og Opvarteren havde tat bort. Nu kom han med Kaffe og Likør.

«Nu skal Du se, hvor de gjør Øjne derhenne,» sa Inés og tog frem sit Cigarettefoueral. «Ja om Forladelse, meine Herrschaften, jeg agter at ryge.» Hun saa spodsk hen paa et Selskab af tyske Damer og Herrer, der med en begejstret Flom af Famoser og Wunderschöner gjennem Kikkerter betragted den henrivende Udsigt over Bosporus, hvis azurblaa Vande, omgit af hvide og lyserøde, stærkt forgyldte Marmorpaladser, af Moskeer og Haver og grønklædte Høje funkled og straalte i Solskinnets Glans.

«Skal Du ikke ryge?»

«Nej,» sa Flemming, «jeg vil heller se paa Dig.»

Inés smilte ømt til ham og trykked hans Haand under Bordet.

Pludselig kom der et overrasket Udtryk i hendes Ansigt. «Se Dig om,» sa hun hurtig.

Flemming, som sad med Ryggen mod Havens Indgang, drejed Hodet og vendte det straks om igjen til Inés.

«Vore elskede Bachfiske,» sa Inés. «Jeg maa sige, vi er heldige. Saasnart vi bare rører os, sker der noget skrækkeligt.»

«Skal jeg hilse?» spurgte Flemming.

«Naturligvis, saasnart de kommer op paa Terrassen.»

Straks efter strøg de to tyske Piger, ledsaget af en gammel Herre, tæt forbi Bordet, hvor Arthur og Inés sad. Flemming tog Hatten af, og de to Damer besvarte hans Hilsen med næsten umærkelige Nik.

«Det mangled blot, at Averding havde vært med dem,» sa Flemming straalende fornøjet.

«Uf ja, Averding, som ogsaa er her,» Inés sukked. «Kan Du se, hvor mange Farer vi allerede er omgit af.»

«Men han *var* jo ikke med dem,» svarte Flemming muntert.

«Men hvis de nu træffer ham – naturligvis træffer de ham! Det første, de gjør, er at fortælle ham, at de har sét os sammen. Saa gaar han øjeblikkelig til Ruder med det. Du kan være vis paa, han skal vanke hos Ruders, naar nu Mutteren kommer hjem.»

«Ja, lad ham bare det.»

«Det kan Du altid sige,» sa Inés lidt fortrydelig. «Du har ikke en Kone, som er Ruders Kompagnon, og ikke en Fjende, som heder Ruder.»

Flemming saa ud som han ikke forstod.

«Hvad sa Ruder om mig paa Dampskibet?» spurgte Inés pludselig.

«Det husker jeg ikke.»

«Han havde mig altsaa paa Tapetet?»

«Ja.»

«Jeg vidste det!» udbrød Inés heftig, «og jeg véd nok ogsaa, hvad han har sagt, den Skurk. Men Du hører jo slet ikke, hvad jeg siger. Hvorfor stirrer Du saadan paa mig?»

«Fordi Du er saa dejlig,» Flemming trak Vejret dybt og stille.

«Tror Du, Averding er her endnu?»

«Umuligt er det jo ikke.»

«Hvis Du træffer ham, maa Du endelig for tælle mig, hvad han siger om mig, hører Du? hvert Ord.»

Flemming nikked.

«Men kom, lad os gaa. Vi kan jo næsten ikke høre, hvad vi selv siger, for disse broutende Tyskere.»

Flemming slog paa sit Glas og betalte Opvarteren, som straks kom tilstede.

Da de gik ud af Haven, tog Inés et Pengestykke ud af sin Portemonnaie og rakte det til Flemming.

«Hvad skal jeg med det?» spurgte han rødmende af Forlegenhed.

«Nej hør nu, Arthur! Paa det Omraade er vi Kammerater og intet andet. Tror Du kanske ikke, jeg har Raad til at betale den Mad, jeg spiser.»

«Men det er meget for meget,» mumled Flemming.

«Naa ja, saa bruger vi Resten en anden Gang. Og saa er det en Aftale, at hver betaler for sig, naar vi er ude sammen.»

«Naar vi er ude sammen,» sa det som et Ekko inde i Flemming, og saa fløj der en Følelse af berusende Lykke igjennem ham.

«Du har endnu en god halv Time fri,» Inés saa paa sit Uhr. «Denne Vej, saa skal jeg vise Dig et roligt Sted.»

De gik forbi den vældige Taksunkaserne med den imponerende Indgang, og traadte snart efter ind paa den bagenfor liggende uhyre Kirkegaard med sine hundredaarige Cypresser og endeløse Rækker af lave Stenpæle, der uden nogen Jordforhøjning angir de tyrkiske Grave.

Flemming tog Inés' Haand og la den ind i sin Arm; hans Ansigt var drejet om mod hende, og han saa ufravendt ned paa hende.

«Kan Du høre Stilheden?» sa Inés og stansed.

Flemming førte hendes Haand til sine Læber og kyssed den.

Inés rakte ham sin Mund.

Han slog Armene om hende og gik baglænds med hende i Favnen hen til en Gravpæl, der øverst var prydet med en Turban. Mod denne læned han sig i en

halvt siddende Stilling og drog Inés ned paa sit Knæ.

Inés la Armene om hans Hals og trykked Kys efter Kys paa hans Mund.

«Du taber mig jo,» sa hun tilsidst og lo, idet hun gled ned ad hans rystende Knæ. «Kom, lad os spasere lidt,» hun stod oprejst foran ham.

Han vilde paany drage hende til sig.

«Nej, her er altfor uhyggeligt med alle disse Kranier og Dødningeben,» der gik en Gysen igjennem hende, og hun blev pludselig bleg. «Det er græsseligt med disse tyrkiske Kirkegaarde, hvor man gaar og tramper paa Skeletterne; de lægger sine Døde lige under Overfladen.»

«Du er blet saa alvorlig,» sa Flemming, da de atter vandred Arm i Arm under de mægtige Træer.

«Ja, det var dumt, vi gik herind. Her er ikke Stedet for to som os.»

«Alle Steder er lige gode, naar bare Du er der, Inés.»

«Jeg kan ikke la være at tænke paa, at jeg ogsaa selv snart skal ligge under Jorden, kold og stum i den forfærdelige evige Fred,» sa Inés.

«Det varer vel lidt,» svarte Flemming muntert og trykked hendes Arm.

«Om jeg ogsaa blev hundrede Aar – Det er dog snart. Bare dette, at Døden er til, gjør selv det længste Liv til intet.»

Flemming svarte ikke. Han var altfor lykkelig til at kunne smittes af hendes Stemning.

Lidt efter sa Inés: «Alle disse Tegn, som blir ved at forfølge os. Først paa Toughbanen, saa Bachfiskene, og nu dette –. Ja for at vi kom til at gaa ind paa Kirkegaarden, er ogsaa et Omen, som spaar Ondt.»

«Aa Du med dine Omen og din Overtro. At dø er forresten ikke det værste. Jeg skulde gjerne ligge under Jorden her, hvis jeg fik dele Grav med Dig, Inés,» der var en saa inderlig og overbevist Klang i hans Stemme, at Inés rørt hviskede: «Du Søde.»

«Nej, men her kunde det ikke bli,» tilføjed hun saa. «Over i Skutari har jeg kjøbt et Gravsted, som en Prælat fra Rom har indviet, da han var her for to Aar siden.»

«Og om Dig tror Folk, at Du er verdslig,» sa Flemming spøgende. «Du er mere som en Nonne.»

«Der er den yndigste katholske Kirkegaard derover,» fortsatte Inés. «Den ligner den, vi havde hjemme i Alexandrien, derfor kom jeg straks til at elske den. Tæt ved Bosporus ligger den paa tre Høje, der er bevokset med skyggefulde, skjulende Lunde. Der hvor mit Gravsted er, kan man høre Skvulpet af Bosporus' Bølger, naar de sagte ruller mod den grønklædte Mur omkring Kirkegaarden. Det lyder som Sukke og som en ensformig Klage.»

De var kommen til Enden af Kirkegaarden, hvor en bred, lys Vej fører lige ned til Bosporus. Nu vendte de om og gik tilbage ad en Sidesti.

«Her lar Du mig gaa og snakke alene,» sa Inés. «Det var kun i Grotten, at Du fik Munden paa Gang.»

«Jeg synes ikke, jeg behøver at tale,» svarte Flemming. «Jeg har en Fornemmelse af, at Du ser i mit Indre og véd alt, hvad jeg tænker.»

«Kan Du huske, at jeg dengang spurgte, om Du hjemme havde en gammel Tante, som Du plejed at betro Dig til?»

«Ja, hvorfor blev Du saa underlig med det samme?»

«Forstaar Du ikke det, din dumme Gut?» Inés kneb ham i Fingrene.

«Nej, jeg begreb og begriber det ikke. Det kunde da ikke gjøre Dig noget.»

«Det skal Du ha et Kys for.» Hun løfted sig paa Taaspidserne og trykked sine Læber mod hans Kind.

«Men forklar mig det.»

«Ja, en anden Gang. Du er saa sød, Arthur.»

«Her er det bedst, vi skilles,» sa Inés, da de var kommen ud af Kirkegaarden. «Jeg gjør en Visit hos den engelske Legationssekretærs Frue. Saa er det der, jeg har vært til Lunch, hvis jeg blir spurgt om det.»

«Naar skal jeg saa se Dig igjen?» spurgte Flemming og holdt fast paa hendes Haand.

«Jeg véd ikke rigtig. Det er saa farligt med disse Gadesammenkomster.»

«Du kunde jo,» Flemming blev rød over hele Ansigtet, mens hans skjælvende Fingre trykked hendes smale Haand.

«Hvad kunde jeg?»

«Det var ikke noget. Jeg skal skrive det til Dig.»

«La Dig komme hjem til mig, mener Du?»

«Nej slet ikke – – Men jeg er – Kan Du huske, Du sa, at jeg skulde faa et andet Logi? Det er skét, Inés.»

«Og det staar Du der og ser ud som en Misdæder for,» Inés lo.

Flemming pusted ud i Lettelse, og hans Ansigt skinned af taknemmelig Glæde, mens han sa:

«Det er i Smyrnagade Nummer 11, et lidet to etages Hus. Værtinden, en tysk Enke, bôr ovenpaa, og jeg har lejet Værelserne nedenunder.»

«Det er jo udmærket, Gut!»

«Kommer Du imorgen?»

«Ja. Skjøndt nej, ikke imorgen,» Inés saa lidt forvirret ud, «men om nogle Dage. Saasnart jeg kan.»

«Aa jo! kom imorgen. Jeg staar ialtfald ved Vinduet fra 10 Minutter over 12, og gaar først, naar jeg maa paa Kontoret.»

«Jaja – maaske. Men jeg blir ikke længe.»

«Tak, Inés.»

De saa hinanden ind i Øjnene med et langt og dybt Blik. Saa gik hver til sin Kant.

– Om Aftenen efter Thetid sad Inés inde i sit Værelse og tænkte paa Flemming. At der virkelig var slig Fremfart i ham, det havde hun ikke troet. Tænk at eje og beherske et Menneske saa aldeles! Men hun skulde ogsaa gjøre ham lykkelig til Gjengjæld, hendes Kinder blussed, og Blodet risled varmt igjennem hende.

«Naar skal vi saa til Therapia?» von Ribbing var kommen ind i Stuen.

Inés greb en Straahat og begyndte at stikke kunstige Blomster fast paa den.

«Saasnart den franske Opera har vært her,» sa hun højt og venlig.

«Det vil altsaa sige om 2 à 3 Uger?»

«Ja, saa omtrent.»

«Saa taler Du vel med Gartneren og gir Tjenerne Besked om, hvad der skal gøres?»

«Selvfølgelig.»

«For mig er det forresten ganske det samme, enten vi er her eller der,» sa von

Ribbing grættent. «Men siden man nu engang har et Landsted

– Det er vel bedst at invitere den unge Flemming til at bo der en Ugestid eller saa?»

Inés stak sig i Fingeren og slap Hatten, saa den faldt paa Gulvet. Von Ribbing, der stod et Skridt borte, bukked sig efter den, Inés bukked sig ligeledes, og de stødte Panderne mod hinanden.

«Om Forladelse,» sa Inés forfjamsket, og tog med et: Tak, Hatten ud af von Ribbings Haand.

«Ser Du, jeg kan være ligesaa opmærksom som nogen af dine Kurmagere,» sa von Ribbing med et vissent Smil og strøg Haanden over Panden, der havde faat en rød Plet efter Stødet.

«Man er da Gudskelov en Gentleman. – Men altsaa, unge Flemming – for ellers inviterer Ruder ham, og det vil jeg ikke ha. Han skal jo altid gjøre sig vigtig og ta Têten, den Fyren. Men nu er det mig og ikke ham, der er en Ven af Flemmings Onkel, og det er ikke til ham, men til mig, han er blet anbefalet. Har jeg ikke Ret?»

«Jo bevars,» svarte Inés.

«Det blir jo næsten bare om Natten, han er der, saa Dig skal han ikke kunne genere,» vedblev von Ribbing med et stikkende Øjekast. «Han tar naturligvis med mig til Byen om Morgen, og saa kommer vi som sædvanlig Klokken 7 til Middagen. Forresten blir der vist ingen Forretningsmand af ham. Han er saa upræcis, det Fæ.»

«Allerede?» sa Inés. «Det var ikke nogen heldig Begyndelse.»

«Ja, saa gaar jeg da; jeg skal træffe en Forretningsven paa Kafé Paris.»

«Det er udlagt, jeg skal til mine Pigebørn i Gallata,» sa Inés til sig selv.

Borte ved Døren vendte von Ribbing sig om og sa fornøjet: «Kan Du se, hvor godt jeg hører, naar Du bare gider tale tydeligt? Ikke en eneste Gang har jeg maattet spørge om igjen.»

Inés kasted Hatten paa Bordet, da von Ribbing var borte og læned sig bagover i Stolen med en grundende Mine.

«Saa maa vi være forsigtige,» sa hun omsider højt.

VIII.

Den næste Dag stod Flemming bag det klare Gardin ved sit Vindu i Smyrnagaden og keg ud. Han var hed i Hodet, og Blodet tikked hurtig i Tindingernes Aarer.

Det to Fags Værelse var firkantet og lavloftet og betrukket med lysforgyldt Tapetpapir. Paa Væggene var der bibelske Oljetryk, og fra Midten af Taget hang ned en stor Kurv af Nelliker og Glasperler, fyldt med Straa og smudsige Papirblomster. Møblementet var af Pæretræ og bestod af Sofa, Divanbord, Krogskab med et spidst, revnet Spejl øverst oppe, og tyske Nipssager, Skrivebord, Konsolspejl og spinkle Stole, alt af europæisk Snit. Det eneste, som mindede om Tyrkiet, var Tæpperne paa Gulvet og paa Bordet og en bred og lang Divan i persiske Farver med svære, runde Puder, foran hvilken der stod et indlagt, ottekantet, temmelig ramponeret og meget lavt Bord. Der var to Døre; den ene førte ud til en tom, liden Forstue med Knager paa Væggene, den anden til Sovekamret.

Flemming saa paa sit Uhr. Saa stak han det ned igjen i Vestelommen, men tog det atter op, løste Kjæden og la det fra sig i Vinduet. Klokken mangled et Kvarter paa 1, og han skulde være paa Kontoret $\frac{1}{2}$. Hun kom vist ikke.

Lidt efter gik han ud i Forstuen og trak de røde Musselinsgardiner tæt sammen for det lave, smaarudede Vindu.

Saa gik han tilbage og stilled sig atter paa Post.

I det samme fik han Øje paa Inés et Stykke oppe i Gaden, og med et Sæt fór han baglænds ind i Stuen. Men i næste Nu var hans Ansigt igjen trykket tæt op mod Ruden.

Inés kom hurtig nedover med Parasollen hvilende paa Skulderen. Af og til drejed hun Hodet hastig til Siderne.

Flemming listed ud i Forstuen, hvor han et Øjeblik lytted ved Døren. Saa gik han ud i den smale, mørke Gang med den stejle, bare Trappe op til anden Etage, og aabned Gadedøren halvt. Et Sekund senere var Inés smuttet ind. Hun gik uden at sige noget forbi ham gennem Forstuen ind i det andet Værelse, hvor hun løste Gardinholderne og trak i Gardinerne, saa de ganske dækked Vinduerne.

«Du behøver ikke at være bange,» sa Flemming, som var fulgt efter. «Nu har

jeg staat ved Vinduet i næsten 3 Kvartér, og der er ikke kommen saa meget som en Kat forbi.»

«Nej, det er et prægtigt Sted. Ved Enden af en blind Gade og det lange, sorte Plankeværk istedetfor Gjenboere. Hvor har Du dog kunnet finde det? Jeg beundrer Dig for din Snedighed,» hun rakte ham straalende begge sine Hænder, og Flemming drog hende henrykt til sig.

«Her lugter forresten af Patchouli og af gammel Cigarettoak,» sa saa Inés og snoed sig ud af hans Arme. «Jeg faar se til at bringe noget ordentlig Parfume herhen.» Hun trak Hanskerne af og løste sit Overstykke af cremegule Kniplinger med et Underlag af mørkerødt Atlask. «Gud véd, hvad Slags Folk her har boet før. Det er nok et Par Forbrydere som vi, skal Du se.»

«Forresten er her upaaklageligt, men frygteligt igrunden,» vedblev Inés og saa paa Væggene og de falmede Tæpper. «Men hvad gør det, naar Gaden er saa god,» hun retted foran Spejlet paa Kniplingerne i sin Kjole af cremegult Blondetøj, der var udskaaret i Halsen.

Flemming slog bagfra Armene om hende og kyssed hendes matgule Nakke.

«Nu har jeg talt med Averding,» sa han.

Inés drejed sig rask om og saa paa ham med et forskende Blik.

«Han sa Ingenting, som vilde intressere Dig,» fortsatte Flemming. «Han har gjort nogle Smaature i Lilleasien – det fortalte han en hel Del om – og er stadig vendt tilbage til Konstantinopel. Idag gaar han til Krim og Odessa, og saa kommer han her vist bare en Gang til, før han rejser hjem.»

«Nævnte han ikke mig?»

«Jo, han vilde gjerne vide, hvordan det stod sig mellem os. Men jeg gav den Lige gyldige saa udmærket, at han fik Indtryk af, at Emnet kjeded mig, og saa holdt han op med at spørge.»

«Hvem skulde tro, Du var saa underfundig,» sa Inés og rusked ham i Øreflippen, hvorpaa hun faldt i Tanker. Flere Ganger havde hun haft det paa Tungen at fortælle Flemming om Scenen med Averding, men en Sky for at lade ham vide, at en Fyr som Averding havde vovet at fornærme hende, havde holdt Ordene tilbage. Saadan gik det ogsaa nu.

«Ja pas Dig bare for Averding,» sa hun og nikked. «Jeg er vis paa, han vilde gjøre, hvad han kunde, for at bringe os i Ulykke.»

Flemming førte hende hen til Divanen, hvor han satte sig og drog hende ned til sig.

«Ikke saa voldsom,» sa Inés. «Du kvæler mig med dine Kys.»

Flemming slap hende straks og bored sit Ansigt ned i hendes Skjød med et langt Suk.

«Her er frygtelig varmt,» sa Inés om lidt.

«Og Du krøller min Kjole, saa Folk vil kunne se, at jeg kommer fra et Stævnemøde.»

Flemming rørte sig ikke.

«Rejs Dig op, Arthur! Jeg *maa* gaa nu. Derfor vilde jeg heller ikke vært kommen idag. Næste Gang skal jeg bli her længere.»

Flemming adlød straks og stilled sig op foran Inés, som han betragted med et sygt Blik.

«Og jeg, som tænkte, Du skulde bli glad, for jeg kom,» sa Inés bebrejdende. «Du ser ud, som jeg har gjort Dig en Ulykke.»

«Nej, nej, Inés, jeg er saa altfor lykkelig. Jeg elsker Dig, aa jeg elsker Dig,» han tog frem sit Lommetørklæde og fôr sig over Ansigtet med det.

«Naar kommer Du igjen, Inés?» spurgte han bedende, da hun stod færdig til at gaa.

«Saasnart jeg kan.»

«Imorgen?»

«Nej, ikke imorgen.»

«Hvad skal jeg saa gjøre med imorgen? Jeg holder det ikke ud, Inés. Kan jeg ikke gjøre Dig en Visit?»

Inés betenkte sig. «Nej,» sa hun saa og rysted Hodet. «Han har sat sin betroede Tjener til at passe paa mig, kan jeg mærke. Og desuden – – Nej, nu vil jeg ikke se Dig før næste Gang i denne Stue. Jeg skal skrive til Dig.» Hun sa det i en øm, hemmelighedsfuld Tone, som jog Blodet i en Strøm til Flemmings Hjærte.

«Ja, ja. Som Du vil,» hvisked han tilbage.

Hun la sine Arme om hans Hals og kyssed ham. Saa rev hun sig hastig løs og gik.

Theodosia Kaufmann.

Hebamme.

Nachtglocke links læste Inés tankeløst paa et Dørskildt, idet hun bøjede om Hjørnet af det sidste Hus i Smyrnagade, og traadte ind i Pancaldikvarteret.

«Gud véd, hvordan saadant et Væsen ser ud,» tænkte Inés lidt efter. «At nogen tør betro sit Liv til et uvidende Fruentimmer, saalænge der er Læger at faa.»

– Da Flemming næste Dags Aften kom hjem efter at ha spist Middag paa en Restauration sammen med Ruder, fandt han et Brev fra Inés, der bebuded hendes Komme Dagen efter.

Han pusted Lampen ud, kasted sig paa Divanen og trykked Brevet til sine Læber. Der blev han liggende, sansesløs, beruset, mens Timerne fløj som Minutter. Da han rejste sig for at gaa tilsengs, var Dagen begyndt at gry.

Inde i Soveværelset trak han op Rullegardinet, før han la sig. Og med Brevet i Haanden og Blikket fæstet paa Inés' tynde og stive Skrifttræk, der ét for ét prented sig ind i hans Hjerne, blev han liggende uden Søvnighed, uden Træthed, med blanke Øjne og varme Kinder, til Værtinden om Morgenen banked paa Døren fra den anden Stue, og sa, at Thebakken var der. – – –

«Ja, her har Du mig altsaa,» Inés var som den forrige Gang kommen først ind i Stuen, efter at Flemming havde lukket op, og nu stod hun for ham med udbredte Arme, Hodet lidt paa skjæve og en straalende Glans i de kulsorte Øjne.

«Nej, la være, jeg skal selv,» sa Inés, da Flemming efter en lang Omfavnelse stod og trak i hendes Hattebaand. Hun løste den lille Sløjfe ved Øret og la Hatten paa Bordet. Saa tog hun langsomt Overstykket af og blev saa staaende med nedslagne Øjne og bøjet Hode. Hendes smale Fingre piller nervøst ved Kjoleskjørtets Sløjfer og Brystet hævedes hurtig under det lette Blondestof.

Flemming kom hen til hende, tog hendes Haand og kyssed den længe. Saa greb han hende om Livet og trak hende hen til Divanen. Inés skjulte sit Hode ved hans Bryst, mens de i hinandens Arme gled ned paa det bløde Leje.

IX.

Inés sad i Havelysthuset hjemme i Peragaden. I Haanden holdt hun en aaben

Bog, som hun ikke læste i. Øjnene havde et anspændt Udtryk, og hvert Øjeblik fôr hun sammen og lytted.

Saa hørte hun det gaa med Haveporten. Hun letted sig fra Bænken, keg ud, fik Øje paa Flemming og raabte dæmpet til ham.

«Men Gud, er Du syg?» spurgte Inés, da Flemming var traadt ind under Lysthusets tætte Buskads.

«Jeg har ligget vaagen i hele Nat af Fortvilelse over, at Du udeblev igaar,» sa Flemming og læned sig op mod Lysthusets Løvvæg. «Du havde jo lovt at komme.»

Inés saa bort med en uvillig Mine.

«Gjøre mig omtrent vanvittig af Lykke – og saa bagefter – – Men jeg følte det godt, da Du gik fra mig iforgaars. Du saa saa underlig ud. Derfor maatte jeg ogsaa straks skrive.»

Inés slog med Nakken. Saa kneb hun Læberne sammen og vendte Hodet endda mere bort.

«Og saa det Brev, jeg fik imorges,» vedblev Flemming med tør, mat Stemme. «Det var saa koldt og fremmed.»

«Ja, jeg var ogsaa saa ærgerlig paa Dig,» brast det med et Ryk ud af Inés.

«Ja, tænkte jeg det ikke nok,» mumled Flemming.

«Aldeles ikke for det, Du tænkte,» sa Inés næsten vredt og drejed Hodet om imod ham. «Jeg skulde anse mig som forført af Dig! Er Du gal? *Jeg!* Har jeg ikke git mig til Dig af fri og redelig Vilje, og saa skriver Du, at jeg endelig ikke maatte tro, Du var af den Slags, som brød sig mindre om mig, fordi Du nu havde opnaat, hvad Du vilde. Fy da!» Hun rejste sig heftig og satte sig straks igjen.

Flemming, som var bleven ganske bleg, betragted hende med sønderknust Mine.

«Og Du tror, at jeg vurderer mig selv saa lavt,» tilføjed Inés med en let Haan i Stemmen.

En flammet Rødme skjød sig hastig op i Flemmings Ansigt og slanke, hvide Hals. Som han stod der med famlende Øjne saa han ud, som han skulde synke i Jorden.

Inés blev greben af Medlidenhed. «Forstaar Du da ikke, at det maa krænke

mig?» spurgte hun mildt bebrejdende.

Flemming vilde svare, men kunde ikke faa Ordene frem. Han béd i sin Underlæbe, som en der kjæmper mod Graad.

Inés rejste sig, gik hen og la sine Hænder paa hans Skuldre og sa: «Du maa ikke ta Dig det saa nær, Arthur. Jeg skal aldrig mere skjænde paa Dig. Det er Synd.»

Han la sit Ansigt ind til hendes Hals og græd stille.

«Saa, saa, min egen, lille Arthur,» Inés kyssed hans Kind og klapped hans Haar. «Du maa ikke græde, hører Du, Arthur.»

Flemming løfted Hodet og tørred Ansigtet.

«Du er saa højsindet, Inés, og jeg føler mig saa skamfuld og liden,» han hvisket det med fugtigt Mæle. «Gjennem Dig faar jeg se ind i en ny Verden og blir selv ny. Jeg forstaar pludselig, hvad Frihed vil sige, Frihed til at elske og lide og dø. Du store Gud! Dette gjør Livet helligt, og Du er hellig, Inés, og jeg blir hellig ved Dig,» han gled ned langs hendes Kjole, men Inés trak ham op og slog Armene om ham.

«Jeg elsker Dig, Arthur! fra nu af elsker jeg Dig netop, fordi Du er, som Du er. Jeg vilde ikke ha Dig anderledes, ikke for alt i Verden.»

«Aa ja, Inés, hvis Du kunde bære over med mig. Hvis Du kunde ta mig, som jeg er, og se bort fra de Skuffelser, jeg forstaar, at jeg volder Dig – det er jo mig, som faar alt og gir intet,» han saa ydmyg og bønlig paa hende.

«Du gir mig Dig selv helt, mere helt end noget andet Menneske kunde gjøre det. Det er den højeste Lykke.»

Lidt efter sa Inés: «Men nu er vel Tiden ude.»

«Jeg skal ikke paa Kontoret idag. Vi har faat fri.»

«Virkelig!» udbrød Inés glad. «Ja, jeg har forresten ogsaa faat fri. Von Ribbing skal rundt med Officererne. Han kommer ikke hjem til Lunch og ikke til Middag heller. Idag skal de spise hos vor svenske Minister og imorgen hos en af Paschaerne.»

«Gud gjør Mirakler for os,» sa Flemming, og det var som om hans Ansigt lyste af Solskin.

«Ja, ikke sandt! At Korvetten netop skulde komme nu og ikke før vi traf

hinanden. Den har jo længe vært ventet. Men hør, Du har vel sørget for Billet til den franske Opera iaften? Ja, for nu stiller naturligvis von Ribbing vor Loge til de svenske Officerers Disposition, saa der ikke blir Plads til Dig.»

«Og saa blir vi sammen, lige til vi skal i Theatret?»

Inés nikked.

«Og hver Dag mellem 12 og 1 kommer Du til mig?»

«Ja, saalænge Korvetten er her. Senere maa vi finde paa en anden Tid, for jeg kan jo ikke bestandig være ude til Lunch. Men den Tid, den Sorg.»

«Og nu gaar vi hen i vor forbryderiske Lejlighed?»

«Sammen! Nej, Du er blet for fræk.»

«Ja, saa hver for sig da.»

«Nej, kom heller op til mig. Louis, han Tjeneren, Du véd, er ude og kører med von Ribbing og Officererne, saa vi kan sidde ganske trygt. Nu gaar jeg først, saa kommer Du straks efter. Op Trappen og ind Døren midt imod. Den skal staa aaben,» hun nikked og forsvandt.

«Her er mit Territorium,» sa Inés, da Flemming gennem Altanstuen var kommen ind i de to rummelige Værelser, bag hvilke Inés' Sovekammer laa. «Paa den anden Side af Altanstuen er von Ribbings Værelser, og nedenunder er Spisestuen og vore Selskabslokaler. Balsalen skal Du se engang, den er meget smukkere end din svenske Ministers. Nu skal vi formodentlig ha Selskab for Korvetten, saa blir Du nok indbuden.»

«Nej, Du maa endelig forhindre det,» sa Flemming.

«Hvorfor det?»

«Jeg vil ikke kunne udholde at se Dig sammen med saa mange, som gjør Kur til Dig, mens jeg ikke tør tale til Dig.»

«Ja, men tænk at vide, at Du og jeg forstaar hinanden bare med et Blik, at vi har en Hemmelighed, som ingen aner, og som usynlig forbinder os midt iblandt alle de andre. Du *skal* komme.»

«Ja, naar Du forlanger det.»

De satte sig i en lav Hjørnesofa, tæt sluttet ind i hinandens Arme. Inés' Hode laa op til Flemmings Skulder.

«Blir Du da aldrig træt af at kysse mig?» hvisked Inés omsider.

Flemming løfted Hodet og saa paa hende med Øjne, der straalte af Henrykkelse. «Nej aldrig, aldrig,» hvisked han tilbage og bored sit Ansigt ned i hendes fløjlsbløde Hals.

«Hys,» sa Inés pludselig. «Kommer der ikke nogen?»

Flemming lytted et Øjeblik. «Ikke Spor,» sa han saa og trykked hende tættere til sig.

«Jo, jo!» udrød Inés angst. «Slip mig dog!»

«Hvem skulde komme?» mumled Flemming med beruset Stemme. «Von Ribbing kan det ialtfald ikke være.»

«Slip mig for Gud i Himlens Skyld!» Inés vred sig for at komme op. «Hører Du, han er i Værelset ved Siden af! Jeg sværger Dig til, at det er ham. Slip mig, vi er fortabt!» Inés havde revet sig løs med en Kraftanstrængelse. Hun var graableg i Ansigtet, og hele hendes Legeme dirred.

Flemming fôr forfærdet op. Nu hørte han tydelig Skridt, som nærmed sig.

«Gjem Dig, skjul Dig! Aa Gud, aa Gud! Ind der,» hun pegte paa Døren til Soveværelset.

«Der er ikke Tid!» Hurtig som Lynet dukked Flemming sig ned bag det store Flygel midt paa Gulvet, hvis Ben skjultes af en Causeuse.

I det samme blev Døren aabnet, og von Ribbing kom over Tærskelen i brungul, fodsid Støvfrakke og med Hatten i Haanden.

«Naa, saa der er Du,» sa han til Inés, som med Ryggen til stod og pilled ved en Gummiplante paa Gulvet foran Flygelet. Hendes Knæer skjalv, saa hun knapt kunde holde sig oprejst.

«Det er for galt, hvor daarligt Jean passer Planterne,» sa hun højt og stakaandet, idet hun ilsomt gik forbi von Ribbing ind i det andet Værelse, hvortil hendes Mand havde ladt Døren staa aaben, og hvor hun lod, som hun trykked paa en Klokkednap.

«Hvad er det, Du render efter?» Von Ribbing var fulgt efter hende. «Kan Du ofre et Minut paa mig?»

Inés vendte sig halvt om mod ham og la Haanden paa Panden.

«Jeg har en forfærdelig Hodepine,» sa hun og stønned.

«Og jeg har forfærdelig Hastværk,» svarte von Ribbing vigtig med sin tørre,

skrattende Stemme. «Jeg skal til Audiens hos Sultanen med Ministeren og Svenskerne, og iovermorgen gjør jeg Middag for dem. Det var det, jeg vilde melde Dig. Korvetten sejler paa Lørdag alt. Ballet har de opsat, til de kommer tilbage fra Sortehavet, saa Du behøver foreløbig ikke at gjøre Toiletteforanstaltninger.»

«Jeg var slet ikke vis paa, om jeg vilde gaat der engang,» bemærked Inés.

«Hva sa! Du maa aftale det fornødne med Kokken. Ministeren kommer og alle Paschaerne, forti Kuverts. Ruder er jeg naturligvis ogsaa nødt til at indbyde – Og Flemming, den *varelse*. Sig til Kokken, at han ikke skal spare, Champagne i Overflod og alle de Vine, som passer til Retterne,» han satte Hatten paa og skyndte sig mod Døren.

«Hvordan kommer jeg saa i Operaen iaften?» raabte Inés, som nu fuldstændig havde gjenvundet sin Fatning.

«Vognen er hjemme til den Tid. Vi kommer først senere. Jeg skal gi Kusken Ordre om at hente os i Ministerhotellet, naar han har kjørt Dig til Theatret.»

Inés ventet lidt. Saa listed hun ud paa Gangen og keg gjennem det store Buevindu ud i Haven, hvor von Ribbing netop forsvandt i Akasiealleen. Da hun havde hørt Haveporten smælde til, vendte hun tilbage til sit Boudoir og stilled sig med et undersøgende Blik op der, hvor hendes Mand havde staat.

«Nej, Du er ypperlig gjemt,» udbrød hun, idet hun flytted sig lidt, satte sig paa Huk og, med Hænderne støttet mod Gulvet, keg under Flygelet, hvor Flemming laa sammenkrøben paa alle fire.

«Men, tænk, om han var kommen om paa denne Side,» hvisked Flemming og stirred forskræmt paa Inés.

«Ja, er det ikke forfærdeligt, hvor det spøger efter os. Hvad vi saa foretar os, blir de onde Omen ved med at forfølge os.»

«Undtagen i Smyrnagade,» sa Flemming.

«Ja, bi nu bare,» mumled Inés og faldt i Tanker.

«Men Du gode Gud!» Inés begyndte at le. «Skal vi bli liggende her og kige paa hinanden som et Par Kattckillinger,» hun rejste sig op, stadig leende.

Flemming rejste sig ligeledes og retted paa sit Tøj.

«At man kan bære sig saa komisk ad,» sa Inés, idet hun kasted sig ned i en

Lænestol og paany brast ud i Latter.

Flemming saa lidt paa hende. Saa smitted Latteren ham, og de lo begge saa længe til Vandet løb dem ned over Kinderne.

«Uf nej, nej, nu kan jeg ikke mere.» Inés tørred sine Øjne, men i det samme tog Latteren hende igjen.

Omsider lykkedes det Inés at faa Bugt med Lystigheden.

«Det kommer af Angsten og Spændingen,» sa hun udmattet. «Les extrêmes se touchent comme toujours.»

«Ja, det var et forfærdeligt Øjeblik,» sa Flemming og blev med et alvorlig.

«Dette gjør vi ikke om igjen,» udbrød Inés. «Du *maa* ikke ta imod Indbydelsen til at bo hos os i Therapia. Der vilde ganske sikkert ske en Ulykke,» hun saa frem for sig med et Udtryk af Træthed og Lede, som Flemming aldrig havde set i hendes Ansigt. Han skotted urolig hen til hende.

«Hvad tænker Du paa?» spurgte han, da der var gaat en Stund.

«Paa, at det i Grunden er ganske halsbrækkende, det jeg har for med Dig,» svarte Inés mørk og uden at se paa ham.

Der gik en Trækning som af Pine over Flemmings Ansigt.

«Du véd ikke, hvad jeg udsætter mig for,» begyndte Inés med en træg, død Stemme. «Du aner jo ikke, hvordan Forholdet er mellem von Ribbing og mig eller hvordan han vilde ta det. – Du er ogsaa et underligt Menneske» – hun slog over i en irriteret Tone – «Enhver anden i dit Sted vilde først og fremst havt Besked paa alt det. Men se mig til ham, om han kjerer sig om det.»

«Naar jeg har Dig, Inés, og Du er god imod mig, bryder jeg mig ikke om andet i Verden,» sa Flemming ydmygt. «Alt andet er mig saa ligegyldigt, at jeg ikke husker, det er til.»

«Ja, men jeg da! Er det Dig ogsaa ligegyldigt, hvordan jeg er, hvorfor jeg er en utro Hustru, og hvordan det gaar mig?»

«Nu glemmer Du alt, at Du har lovt at holde af mig, netop som jeg er.»

«Du har ikke engang spurgt mig, om jeg lever med min Mand som andre Koner,» vedblev Inés utaalmodigt. «Hvad tænker Du egentlig om mig?» hun flytted Øjnene hen paa ham og mødte hans forvirrede, ulykkelige Blik.

«Aa, nu har jeg det!» raabte saa Inés og fô'r op med et Sæt. «Du har slaat

Dig tiltaals med de Sladderhistorier, Du har hørt.»

Flemming rysted Hodet.

«Nu *skal* Du tale ud engang,» Inés stødte heftig sin Fod mod Gulvet. «Jeg vil vide, hvordan Du har det?»

«Inés, hvor kan Du være saadan imod mig,» Flemming rejste sig og greb hendes Hænder. «Jeg tænker ingenting, jeg véd ingenting andet end det ene, at Du er til, og at jeg dør af Kjærlighed til Dig.»

Inés lod ham beholde sine Hænder og saa ned for sig med en grundende Mine.

«Du *har* hørt noget,» sa hun saa med fast, haard Stemme. «Er det bare om mig, eller ogsaa om von Ribbing?»

«Om Dig har man sagt, at Du var en farlig Kokette, intet andet.»

«Og om von Ribbing?»

Flemming tøved.

«Sig det kun. Noget om halvvoxne Pigebørn?»

«Ikke nok med *det*,» sa Flemming, blussende af Undseelse.

«Hvad for noget!» Inés saa forbauset paa ham; hun rev Hænderne til sig og gik heftig om paa Gulvet. Saa satte hun sig, læned sig bagover og sa roligt: «Det behøver forresten slet ikke at være sandt.»

«Hvorledes er Du dog bleven gift med det Menneske?» sa Flemming efter en Pause.

«Saa, der kom Du da endelig engang med et Spørgsmaal,» udbrød Inés livlig. «Men det gider jeg ikke fortælle Dig idag.»

«Er han slem imod Dig?»

«Nej, det kan jeg egentlig ikke sige. Men vanvittig jaloux, skjøndt jeg aldrig har blandet mig i hans Affairer, og omtrent heller aldrig i Virkeligheden har vært hans Kone.»

«Du undrer Dig over, at han har fundet sig i det,» vedblev Inés, da Flemming syntes at ville sige noget, men opgav det. «Ja, det er ogsaa nok saa mærkeligt, men han var vist allerede saa udlevet. Det, han vilde tvinge mig til, var saa altfor afskyeligt. – Han tænkte paa at faa Skilsmisse, men saa havde hans Advokat nok raadet ham fra det for hans egen Skyld.»

«Saa synes jeg, Du maa ha Frihed til at gjøre, hvad Du vil.»

«Aa ja, Frihed. Hvad vil det sige? Efter Lovene kan han slæbe mig for Retten og faa mig dømt, den Dag han opdager noget,» Inés saa atter mørk og grublende ud.

«Bare vi kunde rejse til Verdens yderste Ende og gemme os bort for alle Mennesker.»

«Ja, den som kunde det,» mumled Inés aandsfraværende.

«Hvis jeg havde Penger, og der ingen Hindringer var, vilde Du saa, Inés!» spurgte Flemming med lav, skjælvende Stemme.

«Nej. Efter min Mening kan et Ægteskab ikke opløses.»

«Men naar det ikke er noget Ægteskab, og man ikke er hinanden tro,» havde Flemming paa Tungen at sige.

«Endskjøndt, Ægteskabet stod jo lige godt ved Magt, selv om jeg rejste,» fortsatte Inés, «saa det er ikke derfor. Men hvorlænge vilde det vare, tror Du?»

«Kjærligheden mellem os?» Flemming saa paa hende med et bange Blik.

«Husk, jeg er saa meget ældre end Du.»

«For mig kan jeg svare,» sa Flemming stille. «Jeg vilde aldrig, aldrig ophøre at elske Dig.»

«Det véd vi ingenting om,» Inés rysted sørgmodig Hodet. «Og desuden» – en svag Rødme steg op i hendes Kinder – «endnu véd jeg heller ikke, om Du er den, som kunde» – hun syntes at glemme, hvad hun vilde sige.

«Være Dig nok?» Flemmings Stemme lød, som var den aandet ud i et stort, tomt Rum.

«Ja, eller» – hun trak Vejret dybt – «jeg kan vist ikke elske saadan som andre Kvinder.»

«Du ikke!» Flemming rejste sig og kom hen til hende, men Inés fôr pludselig op, løb hen til Værelsets fjerneste Hjørne, læned Panden mod Væggen og hulkede.

Flemming fulgte efter, men stansed et Skridt fra hende. Han voved ikke at røre ved hende.

Om lidt retted Inés sig op, tørred sit Ansigt og vendte sig om mod ham.

«Jeg kan ikke taale at se Dig ulykkelig, Inés,» hvisked Flemming med smertelig fortrukket Ansigt. «Da vil jeg heller forsvinde.»

Inés kasted sig om han Hals og trykkede ham til sig. «Det er Dig, jeg tænker paa, Arthur, Du er for god, for hel og for uskyldig til at tabe Dig selv for min Skyld. Aa, en saadan Skat, og hvad faar Du igjen for det.»

«Tal ikke saaledes, Inés. Hvad er jeg mod Dig?»

«Du er alt, og jeg er intet,» hviskede Inés med sin Mund paa hans Hals. «Aa, jeg er saa angst, Arthur, nu siden jeg kjender Dig bedre og forstaar – – Jeg kan komme til at volde din Ødelæggelse.» –

«Ja, hvis Du slipper mig. Du er bleven alt for mig; mister jeg Dig, saa mister jeg alt. Lov, at Du ikke vil slippe mig, Inés.»

«Ja, Arthur, min egen, min Elskede. Jeg føler i dette Øjeblik som jeg kunde gi mit Liv hen for Dig.»

De holdt hinanden længe omfavnet. Saa sa Inés: «Mine Øjne brænder, jeg maa ind og bade dem.»

«Jeg følger med og ser paa.»

«Det kan Du godt,» Inés gik foran, han kom efter.

«Sæt Dig der i Chaiselonguen. Jeg er straks færdig,» Inés bøjede sig over Marmorservanten og lod med en Svamp det kolde Vand risle ned over sit Ansigt.

Flemmings Blik gled rundt i Værelset med et næsten andagtsfuldt Udtryk.

«Her sover Du altsaa,» spurgte han, da Inés rettede sig op og greb Haandklædet.

«Ja, der ligger jeg hver Aften og kan ikke falde i Søvn, fordi jeg tænker paa Dig,» Inés bøjede Hodet henimod Sengen. «Og naar jeg saa endelig sover, faar jeg Dig først rigtig at trækkes med.»

Flemming sprang op.

«Nej, bliv siddende, Du,» hun rakte Haanden med Haandklædet afværgende ud. «Det er nok, at Du rumsterer her om Natten. Skal jeg nu ikke faa Fred for Dig, mens jeg gjør en Smule Toilette midt paa Dagen.»

Flemming indtog sin forrige Plads. «Naar Du smiler til mig og spørger,» sa han, «strømmer der en Følelse igjennem mig – Det er ikke til at beskrive, jeg mister Sans og Samling,» han tog sig til Hodet med begge Hænder.

«Ja, nu kan Du ha det saa godt,» svarte Inés «for nu vil jeg smile og spøge i hele Dag,» hun stod foran Spejlet og fôr let over Haaret med en Sølvbørste.

«Hør Du,» vedblev hun lidt efter og vendte sig rask om mod ham. «Vi vil slaa os løs idag, finde paa noget morsomt og farligt.»

«Ja!» raabte Flemming og klappede Hænderne sammen.

«Men hvad? Der er saa mange Steder, hvor vi *absolut* ikke tør vise os sammen – Skulde vi ta en Vogn og kjøre til *Ejub* og de *Søde Vande*, og strække os i Græsset saa lang vi er under de skjulende Træer» – hun grundede lidt.

«Nej, til Stambul,» sa hun saa i bestemt Tone. «Der er vi tryggest for ikke at møde nogen. Har Du vært paa de tyrkiske Restauranter derover – Ikke? Ja, saa gjør vi det. De hører til Tyrkiets Seværdigheder. Skynd Dig i Forvejen. Jeg gaar med Banen og Du tilfods; saa mødes vi udenfor Stationsbygningen nede i Gallata. Der tar vi en Droske.» –

– «Nej, vi faar opgi at tale sammen,» sa Inés til Flemming og læned sig tilbage i den aabne Droske under den store Parasol. De kjørte i Skridtgang under idelige Stansninger gennem Stimmelen paa Galatabroen, og der skulde en kraftig Røst til at overdøve Larmen og Raabene omkring dem.

Saa sad de ganske stille. Flemming havde trukket Hansken af Inés' Haand, som han holdt i sin.

Da de havde passert Broen og var kommen forbi den *Høje Port* op ad Bakken til *Aja Sofia*, hvor der ikke var saa megen Færdsel, begyndte Kusken at piske paa Hesten, og i hurtigt Trav kjørte de derpaa gennem Stambuls snævre Gader.

«Saa, nu skal vi ikke længer,» sa Inés.

Flemming letted sig op, puffed Kusken i Ryggen med sin Stok, og straks derpaa steg de ud.

«De kan vente,» sa Inés paa Græsk til Kusken og tog Flemmings Arm.

De gik nogle Skridt henad den trange Gade uden Fortoug og Brolægning, hvor Snauset laa i Bunker paa begge Sider langs de uregelmæssige tyrkiske Huse, med tilgitrede Vinduer i anden Etage, og hvor Maden, som kogtes i det fri, opfyldte Luften med en krydret, vammel Stank.

«Her skal vi ind,» Inés løftede op Kjolen for at komme over en Rendesten, hvori der flød brustent Mælkeblande og afgnavede Kjødben, foran et Hus med en graa Murvæg uden Vinduer og en lang, smal Port.

Inés stødte Porten op, og foran dem laa en liden Stentrappe, ad hvilken de

steg ned paa en Gaardsplads, omgitt af høje, vinløvdækkede Mure, langs hvilke der var Smaabaase, hvis Vægge bestod af Sprinkelværk og halvvisne Slyngplanter, og med Borde og Stole til to og fire.

I det ene Hjørne ved Siden af Husets Indgang var der indrettet et Kjøkken, hvor en gammel Tyrk med grøn Turban stod bøjet over en Gryde. Tæt ved ham sad paa Huk en anden Tyrk, som vasked op. En halvvoxen Knøs i blaa Tyrkebukser, gul Turban og rød Tunika med opsmøgede Ærmer gik og tørred af Bordene, og i et Par af Baasene sad nogle Arabere, som spiste i Taushed, og nogle Tyrkere, der smøgede sin *Nargileh* af de lange Rør, som udsendte en tung og sødlig Duft.

Inés tog Plads i en af Baasene, hvor det aflange Stenbord var stillet mellem to lave Rørstole uden Ryg.

«Kan vi ikke faa et Værelse for os selv?» spurgte Flemming.

Inés lo. «Vil Du maaske op i *Haremet*?»

Flemming saa sig om.

«Er Du forrykt!» sa Inés hastig og trak ham i Frakken. «Husk, at det er Tyrkere, og Værten der har ovenikjøbet grøn Turban. Tror Du, de taaler, at en Han-Giaur kaster sine urene Øjne paa deres hellige Bordeller? Sæt Dig ned øjeblikkelig, eller Du blir straks skudt.»

Flemming tog Plads paa Stolen ligeoverfor hende.

Inés raabte et tyrkisk Ord, og den unge Knøs kom hen til dem. Han førte Haanden op til Hodet, derfra til Brystet og endelig ned til Jorden.

«Bring os Kaffe og Sorbet,» sa Inés. «Og en Ret *Pillaf*.»

«La Du Mærke til, hvor smuk han var?» spurgte hun, da Knøsen var borte. «Dejlig som en ung Hingst af ædleste Race.»

«Jeg synes, alle Tyrkere ser saa underlig kummerfulde ud,» bemærked Flemming.

«Nej, men alvorlige og rolige. Det maa være deres Religion, som gir dem dette passive og forhaabningsløse. Som det *maa* gaa dem, saa *gaar* det dem, tror de. Og saa har de en Værdighed! Se nu bare vor Hingst af en Opvarter! Har han ikke en Gang og Holdning, saa man skulde tro, at han var Storvezir?»

Tyrkeknøsen bragte det forlangte. Han bar Bakken paa Hodet.

Det var Flemming umuligt at spise *Pillafen*, og Inés lo af hans ynkelige Miner.

«Naar vi har røgt den sidste Cigaret, saa gaar vi,» sa Inés.

«Nej, lad os bli saa længe som muligt,» bad Flemming. «Det er saa mærkværdig dejligt at sidde her. Jeg bilder mig ind, at jeg har bortført Dig til et Sted langt inde i Østerland, og at ingen kan komme og ta Dig fra mig.»

«Ja, kan Du se, det var et morsomt Indfald! Og saa denne Stilhed.»

«Alt hvad de gjør, disse Tyrkere, sker saa lydløst, og saa snakker de aldrig.»

«Og Larmen fra Gaden? Den er som sunket i Jorden.»

«Ja,» sa Inés. «Murene er saa tykke, og saa ligger jo Kaffeene lavere. Vi sidder som paa Bunden af en Brønd.»

En Stund efter brød de op. Inés betalte. «Tyve Piastre, det er sandelig en billig Fornøjelse,» sa hun til Flemming, idet hun rejste sig.

«Jeg syntes, Du ogsaa la et Guldstykke paa Bakken,» sa Flemming, da de var kommen udenfor.

«Det var *Bachtsisch* til Storveziren,» svarte Inés muntert.

«Intet Under, at han tre Gange bøjed sig til Jorden for Dig.»

«Det skulde han ha, fordi han var saa skjøn at se paa, og fordi jeg er saa glad idag.»

«Hvor kjører vi saa hen?» Flemming saa bønligt paa hende.

«Jeg maa hjem, husk, at før jeg faar spist og klædt mig om – Operaen begynder Kl. 8.»

«Du spiser jo først Klokken 7,» Flemming krammed nervøst om hendes Fingre.

Inés rysted paa Hodet.

«Smyrnagade Nummer 11,» sa hun til Kusken, da de havde sat sig op. «Jeg vilde bare narre Dig.» Hun la sig bagover i Drosken og lo.

«Jeg forgaar af Lykke, Inés,» Flemming flytted Hatten dybere ned i Panden.

«Nu er Klokken snart 5,» sa Inés, da de kjørte tilbage over Gallatabroen. «Se paa *Mollaherne* i sine lange Kaaber og hvide Turbaner, hvor de skynder sig for at komme tidsnok, til Bønnens Time slaar. Om lidt faar Du høre en Opsang fra alle Minaretgallerierne rundt omkring. – Allah, Allah, von Dallah!» sang hun lystig i *Mollahernes* klagende Bønnetone.

«Idag er Du ikke bange,» sa Flemming henrykt. «Og endda vi kjører i aaben Vogn.»

«Ikke Spor! Mødte vi von Ribbing med Ministeren og det hele, skulde Du se mig rejse mig i Vognen og raabe, at vi havde vært paa Visit hos Storveziren og set paa en Hingst, som var tilsalgs.»

«Jeg tror, Du er tosset, Inés.»

«Ja, fuldstændig! Kom Averding gaaende med en af Bachfiskene under hver Arm, saa skulde jeg invitere dem til at stige op og bese vor Ungkarle-Lejlighed i Smyrnagaden. Tænk, om de vidste, hvad vi har for!» hun brast i Latter.

«Vi kjører hen og hilser paa Fru Ruder,» sa Flemming overgivent. «Det synes jeg, vi skylder hende. Nu gir jeg Ordre,» han lod som han vilde rejse sig og raabe til Kusken.

Ved Enden af Gallatabroen med de overdaadige Frugtboeder paa begge Sider maatte Vognen holde lidt, før den kunde slippe frem. Idet den atter satte sig i Gang, dukked Inés Parasollen dybt ned over Ansigtet, og trykked sig med et Ryk tæt til Flemming.

«Men hvad er det?»

«Hys, ikke tal, ikke rør Dig,» hvisked Inés og greb om hans Arm. «Sid ganske stille.»

Først da de havde passeret Gallata, som var vrimplende fuld af Jøder, og var begyndt at kjøre op ad den stejle Skrænt, som fører til Pancaldikvarteret, sa Inés:

«Det var en Mand, som gik forbi.»

«Hvad Slags Mand?»

«En gammel laset Græker, som har Udsalg af forbryderiske Medikamenter i Forstaden Fanar. Han lever af at begaa Barnemord i Dølgemaal eller hvad det nu er for noget. Se nu bare, om vi ikke ogsaa i dag, midt i al vor Glæde – – Ja, hvis det gaar mig galt, skal jeg ikke kunne klage over, at det har manglet mig paa Advarsler.»

«Mere skulde der altsaa ikke til for at kyse Dig,» udbrød Flemming bedrøvet, «Jeg begriber ikke – Der kan jo ha gaat mange saadanne Størrelser forbi os.»

«Ja, men denne her véd, hvem jeg er, forstaar Du vel. Engang for nogle Aar siden har han trængt sig ind til mig under Foregivende af, at han havde noget

vigtigt at meddele mig. Det var von Ribbings Hemmeligheder, han vilde sælge. Hvis jeg vilde komme en bestemt Tid, skulde jeg skjult faa bli Vidne til, hvad der foregik. Jeg viste ham naturligvis Døren. Men idet han gik, sa han sit Navn og sin Adresse, som jeg mod min Vilje har husket.»

«Han har ikke set Dig, kan Du være vis paa.»

«Nej, det faar jeg haabe – Ellers – Han er formodentlig von Ribbings betroede Haandtlanger. Jeg synes bestemt, at han saa paa mig, men han var saa græsselig skeløjet, husker jeg.»

«Naa, Gudskelov da. Tænk ikke mere paa det, Inés. Nu er vi der straks,» Flemming smøg sin Arm om hendes Liv.

«Nej, det var bare med det samme, jeg blev saa forfærdelig angst. Vi staar ud ved Hjørnet af Gaden, og saa gaar Du ind først. Rul ned i begge Stuerne – jeg er saa varm og støvet. Næsten en Time kan jeg bli hos Dig.»

X.

Der var gaaet 16 Dager.

Inés var til fransk Opera. Hun sad med sin Mand paa første Bænk i en tæt pakket Sideløge, klædt i en lakserød, udskaaret Silkekjole, med Blomster paa Brystet og i Haaret. Det var kvælende hedt, og Luften var tung af Pudder og Parfyme og af Blomsterduft.

Det var Afskedsforestilling, og *Orpheus i Underverdenen* gik for et overfyldt, jublende Hus.

Inés fulgte ikke med, hvad der foregik paa Scenen. De kjendte Melodier til det larmende Orkester bruste forbi hendes Øre, mens hun halvdød af Varmen skjulte sit Ansigt bag den store, hvide Fjærvifte.

I Logen ligeoverfor sad Ruders

Inés tænkte paa Flemming.

Han var der ikke. Ikke iaften og ikke heller igaaraftes havde han vist sig. Nu havde hendes Øjne for tyvende Gang søgt spejdende om i Parkettet, der var fuldt af Tilrejsende, i Parterret, ind i alle Logerne, paa Galleriet, ja endog i Orkestret, hvor man havde skaffet ekstra Siddepladser tilveje.

De foregaaende Aftener havde han siddet paa Hjørnet i Parkettets første Række, og saasnart Tæppet var oppe, havde Blikket fra hans tilbedende Øjne hvert Øjeblik truffet hende som magnetiske Straaler.

«Hvor var han nu – hvad tog han sig for?» spurgte hun sig selv med nagende Uro, mens de nede paa Scenen pegte Fingre ad Jupiter og istemte Latterkoret.

Stakkels, stakkels Arthur! Igaar ved Lunchtid maatte han ha faat hendes Brev. Netop som han stod ved Vinduet og ventede hende, var det kommet – Han havde hurtig revet det op og læst, mens Bogstaverne dansede for hans Øjne, og saa –

Hun følte som et Stik gennem Hjærtet.

Det var vel slaat ned over ham som Lynilden, skjøndt hun jo havde søgt at forberede ham de sidste Gange. Men han havde ikke villet, ikke turdet forstaa. Angstfuld, tryglende, med dette uudholdelige, ydmygt forskende Blik havde han set paa hende, og hun havde ikke kunnet faa over sine Læber, at hun var kommen for sidste Gang, men var gaat med Løfte om at gjense ham næste Dag.

Hun havde holdt det den ene Gang, men svigtet den anden. Istedetfor havde hun skrevet, at det var forbi for bestandig.

Stakkels, stakkels Arthur! Men hun *kunde* jo ikke andet. Hun maatte jo trække sig ud af denne forfærdelige Fare, før det var for sént. At hun virkelig var sluppen fra det. Alle deres Udflugter og Stævnemøder i Smyrnagaden. At Louis ikke havde opdaget, at hun Gang efter Gang havde sneget sig ud om Aftenen og først var vendt tilbage kort før von Ribbing kom!

Og i Middagen for de svenske Officerer –. Ethvert Barn maatte jo i hans Blik og Miner kunne ha læst hans selvforglemmende, vanvittige Forelskelse.

Hvis han havde kunnet beherske eller forstille sig –. Bare lidt –. Men han var jo rent fra sig, saa paa hende, som om de havde vært alene, fulgte efter hende, vilde danse altformeget med hende, som der paa Ballet ombord i Korvetten.

Madonna skulde være evindeligt takket, fordi hun havde skjærmet hende. En Sum Penge til Sct. Marias Hospital for barmhjærtige Søstre vilde hun straks skjænke bort.

Og saa falde til Ro i sine gamle Folder. Lidt efter lidt. For nu havde hun det ondt.

Siden hun havde brudt med ham, følte hun et Savn og en Tomhed i sit Indre,

og Minderne om deres Samliv svøbte sig som en sød og saar Vemod om hendes Sind, en Vemod, der ligned Længsel, og ofte dugged hendes Blik.

Ikke at hun et Øjeblik tænkte paa at forandre sin Beslutning. Ikke engang for at købe Arthur fri for den Lidelse, hun vidste, han led, og for de Følger, det maaske vilde ha for ham.

Bare hun havde havt Mod til at ha sagt ham Sandheden. Det vilde da ha smertet ham mindre.

Hvad maatte han nu tænke om hende. Gi sig hen til ham, som *hun* havde gjort det, og kaste ham fra sig som et Stykke Legetøj efter Ugers Forløb. Hendes Kinder brændte af Skam.

Men hun *kunde* og *vilde* ikke sige ham Sandheden. Denne triste Hemmelighed, at Naturen saa grusomt havde forsømt hende – den skulde hun ta med sig i Graven.

For nu var der ingen Tvil mere.

Aa Gud, aa Gud! Denne uløselige Gaade, denne Splidagtighed mellem Sanser og Formuenhed.

Hendes Blod var bleven uroligt og sydende, hendes Fantasi fyldt med urene Forestillinger. Naar hun laa i sin Seng om Aftenen med lukkede Øjne, følte hun Arthur i sin Favn, og søgte at foregjøgle sig en Elskovsglæde, hun aldrig havde kjendt.

Hun var træt og nedtrykt. Der var kommen Forstyrrelse i hendes Sind, og hun havde faat Væmmelse for sig selv. Naar hun forretted sin Andagt i Kapellet, følte hun det, som om Madonna vendte sig fra hende, og Skriftemaalet forleden havde ikke bragt hende Trøst.

Men hun havde jo heller ikke bekjendt alt for den hellige Fader.

Pludselig saa Inés Døren bli revet op i Logen ligeoverfor, hvor Ruders sad, og Averding komme tilsyne i Aabningen. Med en hastig Bevægelse bukked han sig forover, mens han holdt sig fast i den øverste Del af Gelænderet, der skildte Logen fra Sidelogen, førte sin Arm ind mellem de paa de bagerste Bænke siddende Herrer og tog fat i Skulderen paa Ruder, der hastig vendte sig om og øjeblikkelig forlod Logen sammen med Averding. I det samme faldt Tæppet og Folk jubled og klapped og raabte, men Inés rejste sig, dødbleg i Ansigtet, slog

Klapsædet op, mumled et *pardon*, og slap hurtig ud af Logen, hvorpaa hun løb langs Korridoren, gennem Foyeren, og over i Korridoren paa den anden Side, hvor Ruder og Averding foran en Disk ilfærdigt forlangte sit Tøj.

«Det er nu alligevel hende, som staar bag,» hørte Inés Ruder sige – «Er her ingen Garderobier, for Saten!» han banked i Disken med sin Stok. «Min Kone har mødt dem sammen paa Gaden, og hvad har jeg ikke selv sét her i Theatret!»

«Hvor skal Du hen, for *Tusan!*» sa von Ribbings Stemme lige bag Inés, som var bleven staaende et Par Skridt fra Disken.

I det samme havde Ruder faat sit Tøj og vendte sig om.

«Flemming har tat Gift,» sa han hastig til von Ribbing, og saa styrted han og Averding ned over Trapperne.

«Vent lidt! Min Hat, vent! Hvor bôr han?»

«Smyrnagade 11!» og saa smald det med en Dør.

«Jeg tar en Droske,» von Ribbing forlod Korridoren saa hurtig, hans stive Bén vilde tillade det, uden at ænse Inés, der stod som en Støtte med stirrende Øjne.

Med ét mærked hun, at nogen puffed til hende og sa: *pardon, madame*, og saa opdaged hun, at der var Trængsel omkring hende, og at alle Logedøre stod aabne.

Mekanisk tog hun sig sammen, begyndte at flytte Benene, naade Trappen, som hun steg ned ad, idet hun krampagtig holdt sig fast i Rækværket.

«*Bon soir, Madame! How are you, Ma'me!*» disse Ord hørte hun flere Gange siges af fjerne, dumpe Stemmer, uden at hun forstod deres Mening eller vidste, hvor de kom fra.

Hun var færdig med Trappen og tvang sig nedenunder frem mellem en Sværm af Mennesker, gennem Korridorer og Gange, hvis Døre faldt til efter hende. Saa følte hun en Luftning paa sit Ansigt, og i det samme raabtes der noget, det smældte med en Pisk, en Vogndør blev smækket op, hun sad paa et lyst Sæde, blev spurgt om, hvor hun bode, nævnte Stedet, og fôr sammen ved at høre sin egen Stemme.

Da Drosken satte sig i Bevægelse, blev Inés med et Ryk kastet tilbage i Hjørnet af Vognen, og i den Stilling blev hun liggende uden at røre et Lem til hun

steg ud i Peragaden.

Kusken aabned Gitterporten, hun traadte indenfor, bevægede sig med uregelmæssige Skridt ned over Havens Grusvej, kom ind i den oplyste Vestibule, hvor hun mødte en Tjener, mærkede, at han fulgte efter hende op over Trapperne, syntes ogsaa, han sa noget, men tænkte ikke paa at svare.

Saa skar et grelt Lys hende i Øjnene og saa kom hun gennem noget halvmørkt.

«Undskyld, *madame*, men Louis er syg. Skal Lamperne brænde til Herren kommer?»

«Gjør som De vil,» sa Inés, og opdaged, at hun stod med Haanden paa Dørklinken til sit Soveværelse.

«Undskyld, *madame*, men er *madame* bleven udplyndret?»

Inés saa ned ad sine bare Arme og rysted Hodet.

«Undskyld, *madame*, men der ligger Brev til *madame* i Altanværelset. Nu skal jeg hente det til *madame*,» han forsvandt og kom straks tilbage med et stort Brev paa en Krystalbakke.

Inés, der var bleven staaende som en Søvnigjænger, tog Brevet og gled ind i sit Soveværelse.

Hun la Brevet paa Toiletbordet, hvor Kandellabrene var tændt. Saa vendte hun sig bort med en Gysen, gik et Par Ganger frem og tilbage med flakkende Blik og tæt sammenklemmt Mund, satte sig omsider paa Stolen foran Toiletbordet, tog Brevet og brød Konvolutten. Den indeholdt, foruden et Par smaa Ark beskrevet Papir, en Pakke Breve, omvundet med et Baand.

Inés læste:

Kjære Inés,

Du elsker mig ikke mere, ellers vilde Du ikke saa grusomt og roligt have sluppet mig. Hvor kan det dog være, og hvad har jeg gjort Dig?

Det var bedre, om Du havde sagt mig, at Du ikke brød Dig om mig længere. Saa havde jeg dog havt den Trøst, at Du havde holdt mig god nok til din Oprigtighed. For det, Du siger, er jo kun et Paaskud.

Aa Inés, Inés, havde Du elsket mig, som jeg elsker Dig, hvad vilde Du saa have tænkt paa Farer, og hvorfor skrev Du disse Ord: Det er min faste,

uigjenkaldelige Beslutning, og jeg bér Dig, baade for din og min Skyld, om ikke at gjøre Forsøg paa at forandre den. Aa, Inés, jeg havde nok forstaaet at det var dit Alvor, uden disse kolde Ord, der sidder som en Dolk i mit Hjærte. –

Du vil have din forrige Ro og Sorgløshed tilbage, siger Du. Du kan ikke udholde den Spænding, Du stadig lever i – Ja, Inés, det skal ske som Du vil. Jeg er parat til at forsvinde fra dit Liv, for at Du skal blive tilfreds og lykkelig som før.

Da jeg fik dit Brev igaar, var det ligesom Sjælen blev knust til Støv indeni mig, og jeg tænkte straks: Du maa dø, Du *kan* ikke andet. Men saa stod det for mig, at Du vilde tage Dig det nær, Inés, og saa bestemte jeg mig til at leve for *din* Skyld – Du, hvem jeg skylder en saa stor Sum af Fryd, at ikke et helt Livs bitreste Kummer vilde kunne opveje det. Jeg følte mig stærk som en Martyr, der vil ofre sig for sin Tro. Og jeg gik paa Kontoret og satte mig til Pulten og slog op Protokollen og begyndte at tælle Tallene sammen. Men alting hopped op og ned for mine Øjne, og jeg gjorde ingenting, indtil Ruder kom og sagde, at jeg havde Feber og lod mig gaa hjem.

Men her i Stuen, Inés, her, hvor Du har været – kom Længselen efter Døden atter over mig, og i hele Nat har jeg kjæmpet for at overvinde den.

Imorges gik jeg atter paa Kontoret, og blev atter sendt hjem, og Ruder sagde, at han vilde skikke mig en Læge, men jeg bad ham vente til imorgen.

Jeg saa Dig paa Gaden idag, Inés. Du stod ud af din Vogn og gik ind i en Butik, og da greb jeg om en Lygtepæl for ikke at segne om. Du saa saa dejlig og straalende ud, og saa tænkte jeg paa, at Du havde lagt dine Arme om min Hals og kysset min Mund, og at jeg havde holdt Dig i min Favn og ejet Dig helt, og at nu skulde det aldrig ske mere.

I det Øjeblik besluttede jeg fast at dø, og jeg følte en heftig Glæde ved at vide, at der var en Flaske Opium i det lille Medicinskrin, min Fader havde givet mig med paa Rejsen.

Da var det, som der sank en Byrde af mig og min Sjæl blev let og fri. Nu skulde det snart være forbi med den ulidelige Pine, jeg led. Jeg gik ind paa Kafé Paris, spiste lidt og drak en halv Flaske Vin. Og saa læste jeg Aviser. Det var saa højtideligt at læse Aviser for sidste Gang. Averdning kom derind. Han vilde have mig ud med iaften, og jeg aftalte at møde ham paa Kaféen Klokken 1/210. Vi snakked en Stund sammen og han mærked intet paa mig.

Bagefter gik jeg hjem og læste dine Breve, Inés, og paa hvert Ord i dem har jeg trykket min Mund. Nu faar Du dem tilbage. Jeg tænkte at brænde dem, men det *kunde* jeg ikke. Jeg har skrevet et Brev til Ruder og deri sagt, at jeg havde spillet og tabt en stor Sum, som jeg havde faaet Henstand med til imorgen, men at jeg foretrak at dø, da jeg ikke kunde betale. For at ingen skal ane eller tænke noget om Dig, Inés.

Naar dette Brev er lagt i Konvolut, gaar jeg ud i Postkassen med det. Saa faar Du det inat, naar Du kommer fra Operaen. Da har jeg alt været død i fem Timer. Jeg lægger mig paa Divanen – *vor* Divan – Inés, min Elskede – saa tømmer jeg Flasken, og saa kommer Døden.

Jeg er ikke fortvivlet, Inés. Du ser, hvor rolig min Haand skriver, og hvor mine Tanker er klare. Hvis jeg skulde leve istedetfor at dø – Jeg gyser ved Tanken.

Og nu, Inés, nu lægger jeg mig i Tankerne paa Knæ foran Dig, kysser dine Hænder og ser paa Dig med en inderlig, en sidste Bøn i Øjet: Tro ikke, Du er Skyld i min Død. Det er ikke Dig, Inés, det er Skjæbnen. Du véd, jeg altid var kjed af Livet, før jeg saa Dig, Inés. Dengang tænkte jeg ofte paa at dø.

Kan Du huske, da vi gik paa Kirkegaarden, da talte vi om at dø, og jeg syntes det skulde være let og sødt at dø, naar Du var med mig.

Og jeg har Dig med mig, Inés, lukket inde i min Sjæl, i min sidste flygtende Bevidsthed, i mit allersidste Aandedræt. Og saa véd jeg jo, at Du ogsaa snart skal dø. «Om jeg blev hundrede Aar, det er dog snart,» sa Du paa Kirkegaarden. Disse Ord lyder nu i mit Indre som Fuglekvidder, Inés.

Nu, da jeg skal skrive det sidste frygtelige Ord, ryster min Haand og mit Hjærte snører sig sammen. Jeg maa vente lidt.

Farvel, Inés. Saa, nu er det sagt. Tak for den Kjærlighed, Du gav mig. Tak i al Evighed.

Din Arthur.

Inés' Hænder faldt ned i Skjødet. Smerten laa som et Baand af Ild surret stramt om hendes Liv, og hun rokked sagte paa Stolen.

Pludselig saa hun i Spejlet et gulhvidt Ansigt med indsunkne Øjne, Furer mellem Brynene og et dødt, sort Haar, der klæbed til Panden.

Med et halvkvalt Raab gled hun ned af Stolen og blev liggende paa Gulvet,

hvilende paa Knæerne og Albuerne, og med Ansigtet skjult i sine Hænder.

Om lidt hørte hun sin Mand i Sideværelset. Hurtig fôr hun op, pusted Lysene ud, og var i næste Sekund krøbet op i Sengen med Tæppet over sig lige til Hagen.

Døren gik op, og en svag, rød Lysning flød ind i Værelset.

«Sover Du, Inés?»

Hun samlede sine Kræfter og sa højt: «Nej.»

«Der var intet at gjøre. Død som en Sild.»

Det varte lidt, saa sa Inés med klaprende Tænder: «Var der ingen Læge?»

«Værtinden havde hentet en, men det var for sent. Vi faar begrave ham over i Skutari – Hm, hvem skulde tænkt» –

«Havde han lidt meget?» tvang Inés med Møje frem.

«Ja, hvem kan vide. Han saa styg ud. Jo, jeg takker, det blir en vakker Rapport at afgi til Forældrene.»

«En underlig Gut,» fortsatte von Ribbing. «Og taktløs! Adressere sine Afskedsord til Ruder istedetfor til mig, hva sa! Aldrig hørt paa Mage til Historie. Ta Livet af sig i en By som Konstantinopel, naar man kommer fra et Hul som Sverrig. Og for en ussel Spillegjælds Skyld. Han kunde jo ha skrevet til sin Far, eller vi kunde ha hjulpet ham, det Fæ.»

Von Ribbing ventede lidt, saa sa han barsk: «Jeg tror min Salighed, Fyren har vært forrykt,» han drejede sig paa Hælen og forlod Værelset.

Inés holdt sig stille, til hans Skridt var døet hen. Saa brød hun ud i en skjærende Hulken.

XI.

Von Ribbings var i Therapia. De havde boet der i ti Uger, og nu var Oktober begyndt.

Landstedet laa gjemt i en tæt Have paa en kratbevokset Skrænt, der i en tilspidset Halvrunding bugtede sig ud i Bosporus.

Under Vinduerne i anden Etage sprang et fladt Glastag frem; det dækkede Terrassen foran Huset og var baaret af spinkle, med Slyngvækster omvundne

Jernsøjler.

Her paa Bænken i Hjørnet havde Inés tilbragt det meste af Dagens Timer, med de smale Hænder, som var bleven magre og døde, hvilende i Skjødet, indhyllet i en Morgenslaabrok af Brussasilke og med Tøfler paa Fødderne.

Undertiden havde hun ogsaa siddet i Lysthuset nederst i Haven, hvor hun kunde høre Skvulpet af Bosphorus' glidende Bølger. Da lukked hun Øjnene og drømte sig paa Kirkegaarden i Skutari, hvor Arthur laa, og hvor ogsaa hun engang skulde stedes til Hvile.

Eller hun drømte, at han ikke var død, men at hun sad og ventede ham. Saa kom han, og hans Øjne lyste af Kjærlighed, og hun tog ham ind i sin Favn og la hans Hode til sit Bryst og sa, at hun aldrig vilde slippe ham mere.

I Begyndelsen havde hun ofte tænkt at ta over til Skutari, knæle ved hans Grav, lægge sit Ansigt mod Grønsværet og væde det med sine Taarer. Men hvergang hun skulde til det, var hun sunken sammen i en Graad saa tung og vaandefuld, at det var som hendes Bryst skulde brydes istykker.

Syg var hun ogsaa og mat. Det kjendtes, som om Kraften i hendes Legeme var visnet og borte. Med Møje slæbte hun sig gjennem Huset og Haven. Der, hvor hun satte sig, faldt hun ofte i Slummer, og hendes urolige Grublen blev afløst af knugende Halvdrømme.

Naar von Ribbing ingen Gjæster bragte med sig fra Byen, spiste han som oftest alene. Saasart han var ventende, gik Inés op paa sine Værelser, og lod Tjeneren sige, at hun var uvel. Hun led ogsaa altid af Hodepine og Kvalme.

«Du har faat Gulsot,» sa von Ribbing, naar han saa hende. Og undertiden tilføjed han: «Højst mærkeligt, at Du ikke sender Bud efter en Læge. Men det er jo altid en Forandring for en Tid at gaa omkring som en Skygge.»

Hans Tone var skadefro, næsten glad. Det var ham en Tilfredsstillelse at se hende saa falmet og nedbrudt. Denne Kvinde, hvis sunde Ungdom og kraftige Skjønhed saa længe havde irriteret ham, og det mored ham at gi Middager og komme til Festerne hos Therapias fornemme Landliggere uden hende, ved Siden af hvem han bestandig blev til intet.

Det var en Eftermiddag en Uge inde i Oktober. Inés havde git Kusken Ordre til at spænde for. Nu kom hun i sin lange, sorte Kasimirs Kaabe og med Slør for Ansigtet ned over Trappen paa Gaardspladsen.

Groomen slog Vogn døren op

«Til Fanar,» sa Inés og steg ind.

De kjørte gennem Therapia mellem Villaerne og de fremmede Gesandters pragtfulde Paladser, og kom ud paa den elegante Promenadevej langs Bosporus.

Vejen, som visse Timer af Dagen vrimled med Ekvipager og Ryttere af begge Kjøen, var nu saa godt som tom, og Inés kunde hengi sig til sine Tanker uden at bli forstyrret af Hilsener. Hun sad tilbagelænet i Vognen med halvlukte Øjne, og hun følte sit Hjertes tunge Slag som en legemlig Pine.

Længe havde hun vært om at bestemme sig for dette. Dag efter Dag var gaat hen uden at den Beslutning, hun om Morgenens havde fattet, var bleven udført inden Aften.

Endelig idag var hun paa Vejen. Paa Vejen til Forbrydelse og Skjændsel, for at redde sig selv fra Døden. For der *var* intet Valg –: Udslette Følgerne af sit Forhold til Arthur eller frivillig søge Døden.

Derborte paa den anden Side Bosporus laa Skutari. Løfted hun Øjnene, vilde hun kunne skimte Kirkegaarden i det fjerne. Men hun orked og voved det ikke. Ikke nu, ikke naar hun kom tilbage med det forbryderiske Middel, der skulde tilintetgjøre det vordende Liv under hendes Hjerte. Først efter mange og lange Aar, naar hun var bleven lutret og rensed ved Bod og Kjærlighedsgjerninger, turde hun vende sit Aasyn mod det hellige Sted, hvor han laa begravet, han, hvis unge Liv hendes Letsindighed saa brat havde dræbt.

Ak, om hun havde havt Mod som han. Denne rene, hele Sjæl, der glad forlod et Liv, hvis Byrde han ikke kunde bære.

Men hun turde ikke –: Komme ind i Skjærsildens forfærdelige Pinsler med saa megen usonet Skyld og Brøde. Hun maatte leve for at gjøre sig værdigere til Madonnas Barmhjærtighed. Naar dette var over, vilde hun forsage Verden og for Resten af sit Liv lukke sig inde som barmhjærtig Søster i St. Marias hellige Hospital. Det havde hun svoret med sine Læber paa Krusifikset.

Saa vilde Guds Moder ved sine Forbønner udvirke, at hendes Straffetid blev kort og let.

Bare nu ikke Kræfterne svigted hende. Vilde hun ikke lammes af Skam og Kval, naar hun skulde træde ind i hans Bod og gjøre sig til Medskyldig og Fortrolig med denne Skurk af en Græker.

Saa dybt var hun altsaa sunken. Som en ydmyg Klient skulde hun staa foran von Ribbings forbryderiske Haandtlanger. Hun stønned sagte og væded med Tungespidsen sine brændende Læber.

Og vilde hun kunne være sikker paa hans Taushed, selv om hun købte den nok saa dyrt, hendes famlende Haand undersøgte Lommen for at kjende efter, om Pengepungen var der.

De kom forbi de kejserlige Slotte, Tcheragan, Sultanens Sommerresidens, der funkled i Solen af Guld og Marmor, og Dolma Badshe, Vinterpaladset, med den skyggefulde Park og de hvidglinsende Mure, mens Inés' Uro voksede alt mere og mere – Nu var de der snart.

Ved Indkjørselen til Fanar betyded hun Kusken, at han skulde holde.

«Vent her til jeg kommer tilbage,» sa hun, da hun var steget ud, og saa mumled hun noget om græske Smykker.

Aa Gud, aa Gud, dette var værre end Døden. Aa Gud, hvad var hun dog bleven for et elendigt Menneske. –

Hun gik gennem en lang og skummel Gade med Smaarønner af Butiker og lave Huse, der lignede nedlagte Fæstninger. Hendes Fødder stak til over Anklerne i Støv og Snaus, som den lange Tørke havde smuldret til Pulver, og hun løftede ikke Kjoleslæbet op.

Ved Indgangen til Boderne sad de græske Kræmmere og smøged sine Piber med lade Øjne, som havde de opgivet at se efter Kunder.

Her og der laa pjaltede Børn ved Kanten af den stinkende Rendesten, mens de stødte til Papir-Kaïkerne med Hænder og Træpinde.

Ingen Lyd hørtes i den lange, øde Gade. Nogle tilslørede Kvinder med blaa og kirsebærrøde *Feredscher* gik fra Bod til Bod uden at købslaa og betragtede Varerne, der var fremlagt paa Diskene, som stak ud i Gaden.

Inés sneg sig fremover med vaklende Knæ og kort Aandedræt. De forundrede Blikke fra dem, hun kom forbi, stak hende som Naale, skjøndt hendes Øjne vare nedslagne, for at hun ikke skulde se dem.

Undertiden stod hun stille og trykkede Hænderne mod Hjærtet. Var det hende, som foretog denne Vandring, som skulde til dette Sted, hende, den skjønnede, fejrede Inés, hun fik en kvælende Fornemmelse i Halsen og med Stik i Øjnene

tvang Graaden sig frem.

Og var det muligt, at der knapt var gaat mere end tre Maaneder siden den Aften, hun tog med Skibet fra Prinkipo, og hun sad der i Agterenden saa stolt og glad og overmodig.

Ak, om baade hun og Arthur var bleven slaat tildøde paa Vejen til Pera, da Togtouget brast. Hvor uendelig langt bedre for dem begge.

Aa, en saadan Skjæbne. Umuligt at nogen i Verden nogensinde kunde ha lidt som hun i disse Maaneder; «Madonna, Madonna! hav Barmhjærtighed med mig,» hun lod Rosenkransen, som hun havde hængt ved Bæltet, glide gennem sine skjælvende Fingre, mens hendes hvidgraa Læber mumlende fremsa Bønner.

«Det er ikke Dig, det er Skjæbnen,» havde Arthur skrevet. Ja, Skjæbnen maatte det være, som havde gjort hende blind og uden Tanke for, hvad der kunde ske med hende.

Nej, ikke uden Tanke – Det var jo dengang af og til faret hende gennem Hodet som en Mulighed, men ikke saadan, at hun var bleven bange.

Men bare hun slap fra det, saa vilde hun takke for sine Lidelser. De gjorde hende værdigere til ham, der af Kjærlighed til hende havde søgt Døden.

Hun hæved Øjnene og saa gennem Sløret paa Husnummeret tæt ved. Nogle Skridt endnu, og hun vilde være ved hans Hus. Der saa hun ham staa midt i Indgangen til Boden med Hænderne begravet i *Fustanellens* Sidelommer.

«Skynd Dig, skynd Dig,» sa hun til sig selv. «Om ti Minutter er Du færdig og frelst.»

Men nej, hun *kunde* ikke. Fødderne var som fastgroet. Ikke idag, en anden Gang – hun vendte om og gik tilbage.

«En anden Gang, en anden Gang,» blev hun ved at sige til sig selv. «Det haster jo heller ikke.»

Vilde hun faa Mod en anden Gang? tænkte hun lidt efter, og en haabløs Træthed sneg sig over hende. Vilde det ikke gaa som idag? det suste for hendes Øren, og det var som hendes Bryst sank sammen.

Var det da ingen anden Udvej? *Maatte* hun til denne Mand? Var det ikke bedre at betro sig til Lægen – Eller – en Lettelsens Lysning skjød igjennem hende – hun var med ét kommen til at huske paa Jordemoderen ved Hjørnet af

Smyrnagaden, hvis Skildt hun havde set den første Gang, hun kom fra Arthur.

Det var dog tusen Ganger bedre at gaa til hende. Hun vilde aldrig faa hendes Navn eller Stilling at vide, og det var da ialtfald en Kvinde som hun selv.

«Madonna, Du himmelske, jeg takker Dig,» hvisked hun, og store, lindrende Taarer rulled over Kinderne. Nu var hun vis paa, at Madonna havde Medlidenhed med hende. Om en Ugestid skulde de flytte til Konstantinopel, saa vilde hun snige sig derhen en Aftenstund i Mørke.

Pludselig hørte hun en hæs, hurtig, vaandefuld Hvæsen. Det lød som kom det fra en tilstoppet Sæk eller fra noget levende begravet.

Inés gjøs og vendte sig om.

Tyve tredive Skridt borte styrted imod hende en høj og omfangsrig Sky af Støv, hvirvlet op om en Flok gallopperende Hunde, som bed og sled i noget aflangt, lyserødt, som løb og faldt, løb og faldt.

Da Flokken nærmed sig, opdaged Inés, at den dumpe, underjordiske Hysten kom fra det lyserøde foran, og straks efter, at dette lyserøde ogsaa var en Hund, en fra Snude til Hale levende flaat Hund med udsprængte Øjne, hængende Tunge, der rak til Jorden, og den vrængte, dampende Ham slæbende efter sig i Gadens tørre Snaus. Inés veg tilside og støtted sig med Ryggen op mod en Husvæg. «Er der ingen, som forbarmer sig,» mumled hendes Læber uden Lyd af Ord, mens hendes hjælpeløse Blik gled hen forbi Husrækkerne i den lange Gade, hvor Børnene uforstyrret legte videre, og hvor Kræmmerne rolig blev siddende og med ligegyldige Miner drejede Øjnene efter det farende Tog.

Nu var det ganske nær ved Inés. Offeret faldt og vælted sig, mens Forfølgerne bed og sled, rejste sig, løb paany og faldt igjen, uophørlig udstødende denne hæse, afmægtige Lyd. Støv og Snaus klæbed til Dyrets blodige Krop og sad som Klumper i de gabende Saar.

Da traadte en hvidskjægget Olding i slidt Fustanelle og med skindbræmmet Hue ud af en Bod ligeoverfor Inés og trykked et *Mangan*-Laag af Messing, fastgjort til Enden af et langt Rør, skjulende ned paa det sønderflængede Dyrelegeme, der sank sammen med en svag, rallende Piben. De forfølgende Hunde snused lidt rundt om Laaget for at forvise sig om, at deres Offer var dødt; saa gjorde de højre om og satte gjøende i Gallop den Vej, de var kommen.

For Inés var det, som om hun i ét eneste Glimt havde set hele Summen af

Verdens Nød og Gru og Smerte. Dødens Rædsel havde rislet som en iskold Straale gjennem hendes Indre. Da hun retted sig op for at gaa videre, sank hun afmægtig sammen.

Nogle tilslørede Kvinder kom ud med en Stol og Vand i et Lerfad. De løfted Inés op, satte hende paa Stolen, slog Sløret tilside og stænked hende Vand i Ansigtet.

Det varte lidt, saa slog hun Øjnene op og forsøgte at rejse sig, men hun formaaed det ikke.

En af Kvinderne gik ind i Huset og kom tilbage med Naphta i en Kop, som hun holdt Inés for Munden.

Inés drak det, blev siddende lidt, forsøgte atter at rejse sig og kunde staa paa Benene. Med en stum, takkende Hilsen til Kvinderne, der bøjede sig, gik hun henad Gaden, naade Vognen og steg op i den med Besvær.

Inés græd stille. Forestillingen om Livets ubønhørlige Love dæmred vagt for hendes Bevidsthed, og for første Gang i sit Liv tænkte hun med Mildhed og Medlidenhed paa sin Mand.

Havde kanske Tyrkerne Ret i sin fatalistiske Tro paa, at som det skulde være, saa var det. Nej, de havde ikke Ret.

Hunden f. Eks. Hvis den havde vært tilfreds med, hvad den havde, og havde holdt sig i sin egen Gade, saa vilde den ikke være blet antastet og saa ynkelig dræbt. Saaledes var det ogsaa med hende. Ak, hvorfor havde hun dog ikke vært tilfreds med hvad hun havde?

Pludselig fôr hun op og stirred vildt frem for sig. Som i et Syn stod Drømmen paa Prinkipo om den blodige, hylende Hund, der slæbte sig fremover i Støv og tørt Snaus for hende. Den iskolde Rædsel fra før risled atter igjennem hende. Nu vidste hun det. Hun var Hunden, og hun skulde dø som den.

I det samme blev hun overfaldt af voldsomme Underlivssmerter. Hun pressed sig tilbage i Vognen og bed i sit Lommetørklæde for at stoppe Skrigene, som vilde presse sig frem over hendes kolde Læber.

Da Groomen ved Hjemkomsten slog Vogndøren op, kunde hun ikke lette sig fra Sædet, hvis blaa Silkedamask var plettet af Blod. Tjenerne bar hende ovenpaa og bragte hende tilsengs.

Under Inés' Fraværelse var der kommet Telegram om, at von Ribbing blev i

Konstantinopel i nogle Dage og at Louis skulde indfinde sig i Peragaden. Louis var straks tat afsted.

Der gik omtrent en Uge, før von Ribbing atter viste sig paa Landstedet.

Da han steg ud af Vognen, saa han en Enspænder holde i Gaarden, og idet han traadte ind i Forstuen, kom en graaskjægget, duknakket Herre i lysegraa, engelsk Dress ned over Trapperne fra anden Etage.

«How do you do, Doktor,» sa von Ribbing og slog hilsende ud med Haanden. «Det glæder mig, at Mrs. Ribbing endelig har sendt Bud efter Dem. Hun har skrantet siden vi kom herud.»

«Det vilde ha glædet mig mere, og Dem formodentlig ogsaa, om det var sket før,» svarte Doktoren alvorlig.

«Er det noget farligt da?» spurgte von Ribbing med opmærksomme Øjne.

«Mrs. Ribbing vil være død inden Morgen,» var Svaret.

«Hva' sa!» Von Ribbing tumled et Skridt bagover.

«Var jeg bleven kaldt straks, istedetfor først igaar, saa kunde jeg maaske ha reddet hende. Nu er der intet at gjøre,» Doktoren satte Hatten paa og vilde gaa.

Von Ribbing holdt ham tilbage. «Men i Guds Navn, hvad dør hun da af?» spurgte han forvildet.

«Af» – Doktoren stansed, og saa sa han: «Af Blodstyrtning.»

«Kors, i Herrens Navn! Hvem skulde tænkt – hun, som var saa sund og kraftig. Der kan man bare se – Nu er det godt, vi ikke har Børn, for den Slags Dispositioner er jo arvelige.»

Doktoren trak paa Skuldrene, hilste og gik.

Von Ribbing listed op over Trapperne og lytted ved Døren til Inés' Soveværelse. Han hørte en dump Lyd som af en, der talte ustanselig, langt borte.

Den sorte Tjener Jean, som var Stuepige, kom op med en Ispose i et Vandfad.

«Hvad er dette for noget?» sa von Ribbing. «Hvorfor har Du ikke ladt mig vide, hvordan det stod til?»

«Madame forbød det. Madame bad og bønfuldt hele Tiden om, at jeg ikke skulde la nogen vide, at Madame var syg. Doktoren vilde Madame ikke høre Tale om.»

«Hm,» sa von Ribbing og saa frem for sig med et tomt Blik.

«Det var først da Madame misted Bevidstheden, at jeg voved at gjøre det paa egen Haand,» vedblev Jean. «Madame har lidt saa græsseligt. Saa kom Doktoren, og igaaftes sendte Doktoren en Diakonisse.»

«Er hun her nu?»

«Ja, hun sidder ved Sengen og læser Bønner.»

Von Ribbing aabned Døren og traadte ind. Der laa Inés udstrakt i Sengen under et Lagen, der faldt ned som et Ligsvøb. Hendes røde, opsvulmede Ansigt var aldeles ukjendeligt, og hun snakked uafbrudt højt og stakaandet.

Von Ribbing blev forfærdet staaende. Saa vinked han ad Diakonissen, og hun og Jean forlod Værelset.

Von Ribbing gik hen til Sengen, bøjed sig over Inés og tog hendes Haand.

«Kjender Du mig, Inés?»

Inés blev ved med sin usammenhængende Talen.

«Tilgiv mig, Inés, at jeg tog Dig tilægte!» det kom i et Stød og det ligned et Skrig.

Inés drejed Øjnene og saa et Sekund paa ham. «Ja, ja,» hvisked hun saa med tyk Tunge. «Nu kommer Oldingen med *Mangan-Laaget*.»

Om Natten døde hun.

Amalie Skrams *Fru Inés* er lastet ned gratis fra bokselskap.no